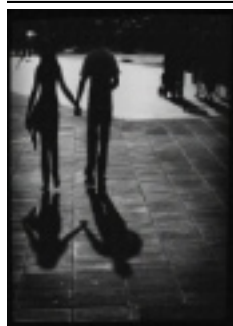

Hãy Nắm Tay Tôi, Tôi Sẽ Cho Cậu Hạnh Phúc

Contents

Hãy Nắm Tay Tôi, Tôi Sẽ Cho Cậu Hạnh Phúc	1
1. Chương 1: Người Ấy Lại Về	2
2. Chương 2: Lời Hứa	11
3. Chương 3: Nam Sinh, Nữ Sinh Mới	14
4. Chương 4: Bữa Tiệc Ngoài Trời-picnic	17
5. Chương 5: Nụ Hôn & Giọt Nước Mắt	22
6. Chương 6: Rắc Rối Của Những Người Bạn	23
7. Chương 7: Mùa Đông Đã Đến ~ Ngày Ấy Lại Quay Về	26
8. Chương 8: Bệnh	30
9. Chương 9: Làm Người Yêu Tôi Nhé!! ~ Có Hôn Ko Thi Bảo?	37
10. Chương 10: Tình Yêu Nơi Học Đường	40
11. Chương 11: Âm Mưu	42
12. Chương 12: Nghi Ngờ	47
13. Chương 13: Lạnh ~ Anh Sẽ Là Hơi Ấm Của Em!	53
14. Chương 14	58
15. Chương 15: Thì Ra Em Chỉ Là 1 Con Rối Để Anh Giật Dây	62
16. Chương 16: Bất Ngờ	63
17. Chương 17: Vị Khách Bất Đắc Dĩ	64
18. Chương 18: Chạy Trốn	67
19. Chương 19: Công Chúa Thật~công Chúa Giả~vén Màn	69

Hãy Nắm Tay Tôi, Tôi Sẽ Cho Cậu Hạnh Phúc

Giới thiệu

Nhan đề truyện như tiếng gọi đến thốn thức lòng người, là tiếng gọi của tình yêu của nỗi nhớ nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-nam-tay-toi-toi-se-cho-cau-hanh-phuc>

1. Chương 1: Người Ấy Lại Về

“Tùng...Tùng...Tùng” tiếng trống trường vang lên kết thúc buổi học tôi vội vã cất hết đồ đạc rồi bắt xe ra sân bay vì hôm nay cậu ta sẽ về. Mặc dù chẳng muốn ra đón cậu ta chút nào bởi tôi và Lâm chẳng ưa nhau hề cứ trông thấy mặt nhau là cố tình làm ngơ như ko quen biết. Đó là hồi bé thôi! Còn bây giờ đến cái khuôn mặt mang khí chất thư sinh của hần tôi còn ko nhớ chứ đừng nói là ko quen với chả quen. Lâm là con trai ba tôi nhưng lại chẳng phải là con trai má tôi. Hơi khó hiểu phải ko? Để tôi nói rõ chút nhé! Thực ra trên danh nghĩa tôi và Lâm là anh em nhưng ko hề có chung huyết thống. Tôi chỉ là 1 đứa trẻ mồ côi được ba và mẹ kế của Lâm nhận về nuôi từ hồi vẫn còn hồn nhiên tắm mưa. Mẹ ruột Lâm mất rồi và hần đổ lỗi cho cha và mẹ kế về cái chết của bà ấy (1 mối tình tay 3 đó mà). Lâm ghét luôn cả tôi vì nghĩ rằng tôi là công cụ để mẹ kế níu kéo ba hần. Ngày đầu tiên tôi về nhà Lâm hần nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, ít lâu sau hần bỏ sang nước ngoài sống với ông bà ngoại và dì ruột ở bên Mi. Từ đó tôi ko còn thấy hần trở về cho đến hôm nay. Thật lòng tôi ko muốn hần về tôi sợ phải đối diện với cái ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ mà hần từng nhìn tôi 11 năm trước.

Hôm nay tôi phải vội vã ra đón hần cũng chỉ vì ba, mẹ nuôi muốn thế. Trên chiếc tắcxi lòng tôi ko khỏi lo lắng hàng tá câu hỏi cứ bủa vây lấy tôi.

-Trông hần thế nào nhỉ?

- Hần còn ghét mình ko?

- Sao hần lại về nhỉ???

Tôi chẳng biết chỉ biết rằng khi gặp Lâm câu đầu tiên tôi nói với hần sẽ là “anh khỏe chứ?” cho phải phép để hần ko nghĩ mình là 1 đứa bần tiện. Đang bận soạn thảo 1 số câu để nói thì chuông điện thoại đổ. Bài “That is love” vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Là cái Linh con bạn chí cốt của tôi.

- Alô! Có gì ko mày?

Giọng Linh ở đầu dây bên kia vọng lại vẻ hốt hoảng.

- Kim Thư! Mày chạy biến đi đâu mà nhanh vậy?

- Ờ thì tao có chút chuyện nên về trước. Mà có gì ko?

Linh gấp gáp.

- Mày quay lại trường đi bọn con Vân nó đang chèn con Trang quá trời luôn lè. Bọn nó tính đánh hội đồng mà tao có 1 mình à.

Tôi lưỡng lự.

- Nhưng...!

- Ko nhưng gì hết ó. Mày thấy tụi tao chết mà ko cứu à?

- Tao đâu có biết võ tới đó thì giải quyết được gì?

- Mày giỏi đàm phán

dừng 1 chút như có gì khó nói rồi cuối cùng Linh cũng lên tiếng.

- Hay mày ko coi tao và con Trang là bạn.

Tút...Tút...Tút Linh tắt máy mà chẳng để tôi kịp nói gì.

- Bác ơi! Cho xe quay lại trường giùm cháu.

Tôi sợ! Thật sự rất sợ khi mất đi 1 tình bạn đẹp. Tôi, Linh và Trang chơi với nhau từ hồi còn học cấp 2 đã trải qua ko biết bao nhiêu vui buồn của tuổi học trò vì vậy tôi ko thể bỏ mặc chúng nó. Mặc kệ có bị ba, mẹ la hay ko tôi vẫn sẽ trở lại trường.

Khoảng 10' sau tôi đã đứng cạnh Linh nơi cổng trường đông nghịt người. Nhỏ Thiên Vân thiên kim tiểu thư nhà họ Trịnh vừa trông thấy tôi đã khinh khỉnh.

- Đến rồi đó hả? Tụi tao đợi tụi mày tề tụ đầy đủ này giờ này là. Sao muốn để tao 1 mình xử lí con Trang hay hai bên cùng xông vào?

Tôi nhú mày.

- Tụi tôi đã động gì tới các cậu mà các cậu làm vậy?

Nhỏ Vân cười khẩy, mắt sáng quắc chỉ thẳng tay vào mặt Yến Trang.

- Là vì nó đã cướp bạn trai tao.

Linh nghiêng răng sắn đến.

- Ai là bạn trai mày? Thắng yêu con Trang chứ đâu có yêu mày.

Tôi vội giữ Linh lại trước khi nó điên lên. Nhỏ Vân nghe được những lời đó thì tức trào máu.

- Tụi mày tránh ra để tao nói chuyện với con Trang bằng ko đừng trách.

Linh hất hàm.

- Tụi mày làm gì được tao?

Trang kéo lấy tay Linh

- Truyện này để tao tự giải quyết ko liên quan đến tụi mày.

Tôi đẩy tay nó ra gắt.

- Mày có còn coi tụi tao là bạn ko?

Yến Trang là người yếu đuối nhất trong 3 đứa nếu để nó tự giải quyết thì chỉ có nước chịu thiệt thòi. Tôi quay sang Thiên Vân.

- Muốn chơi tụi tao chiều.

Vân hẩy tay ra hiệu cho đám bạn.

- Đánh đi tụi mày.

2 bên xông vào đánh úp nhau. Khổ nỗi bên tôi chỉ có mỗi cái Linh là giỏi võ còn tôi thì biết chút chút. Bên con Vân thì đứa gây, đứa phờ chẳng mấy chốc mà chân tay, mặt mũi tôi đã nổi lên mấy vết bầm. 1 con nhỏ hung tợn còn ngang nhiên dùng dao lam khứa 1 đường vào tay tôi đau điếng đang xung vì tức giận tính đánh trả thì

“Tuýtttttttt.....ttttt”

1 tràng còi vang lên cả đám chúng tôi dơ đẹp nhìn về phía phát ra thứ âm thanh chói tai đó. Cả lũ nhìn nhau rồi đồng thanh.

- Chạy nhanh tụi mày! Đội dân phòng kia.

Tất cả co dò chạy thực mang. Ko chạy để mấy ông túm được mời lên đồn uống trà đặc thì khốn. Tôi cùng Trang và Linh dừng lại ở 1 con hẻm nhỏ. 6 con mắt nhìn nhau phá ra cười.

- khà khà mấy ông ấy có lắp thêm hệ thống siêu tốc cũng ko đuổi kịp tụi mình - Tôi khoái chí cười nói. Trang thở hồng hộc.

- Có sao ko mày? Tay mày bị thương rồi kìa!

Linh cũng lo lắng.

- Tụi mày qua quán cafe bên kia đường đợi tao để tao đi mua bông băng và thuốc sát trùng.

Linh vừa dứt lời đã chạy biến. Tôi và Trang qua quán cafe ngồi đợi khoảng 5 phút sau Linh quay lại chẳng ý tứ lốc sạch ly cafe đá. Cái khoản này nó giống hệt tôi. Chúng tôi ngồi lại quán thoa thuốc xong cho nhau thì mỗi đứa 1 ngã. Đang tính về nhà tôi mới nhớ ra vội kéo con Linh lại.

- Ê! Mày tối nay tao qua nhà mày ngủ nhé!

Linh nhìn tôi bằng đôi mắt dò xét.

- Sao phải vậy?

Tôi gãi đầu gãi tai.

- Tại hôm nay Mạnh Lâm về nước nếu để ba, mẹ và hân trông thấy tao bầm dập thế này thì ko ổn.

- Thế thì qua ngủ chung với tao nhưng gọi á mày đi nhé ko bà lại lo.

- Ờ biết oy! Để tao gọi liền.

Tôi nhắc máy lên nhấn số và chờ đợi. Những tiếng tút khô khan vừa vang lên tôi vội nói.

- Alô! Má hả? Tối nay con ngủ lại nhà cái Linh ôn bài má nha?

Xong chưa kịp để mẹ tôi đồng ý tôi vội cúp máy đánh rụp rồi bá vai con Linh dong về.

Nhà nhỏ Linh chẳng khác nào là ngôi nhà thứ 2 của tôi cả. Nhà nó ko lớn lắm. Nó sống với ngoại và mẹ nó (ba Linh mất rồi). Mọi người đều rất thương tôi xem tôi như con cháu trong nhà.

- Thư đến hả con?

Ngoại vừa thấy tôi đã mỉm cười đơn đả. Tôi chạy lại ôm ngoại.

- Ngoại! Hôm nay ngoại cho con ngủ đây nha!

Ngoại vuốt tóc tôi.

- Ồ! Con đến ngoại vui lắm!

Linh thấy tôi và ngoại quần quýt nhau thì dấy nãy.

- Ngoại! Ngoại quý con nhỏ này hơn con rồi đó!

Tôi nhìn nó làm mặt quỷ.

- Tại tao ngoan hơn mày chứ bộ. Hi...Hi. À mà mẹ Lan đâu?

- Mẹ tao hôm nay đi công tác tuần sau mấy về. Thôi lên lầu.

Linh kéo tôi lên lầu và nói vọng lại.

- Ngoại tụi con lên đây chút nha!

- Mày từ từ cái coi. Sao kéo tao như cái dẻ lau thế?

- Vào đây tao ày xem cái này hay lắm.

Linh bật Laptop lên gõ gõ cái gì đó 1 bức imail hiện lên.

- Nhật Nam gửi đó! Cậu ấy nói tuần sau sẽ về. Cậu ấy nhớ mày lắm đó.

Tôi cố gượng cười cảm giác cứ lẫn lộn có chút vui lại có chút hơi buồn. Nhật Nam là bạn từ nhỏ của tôi và của 1 người khác cũng đang là du học sinh bên Mỹ. Nam là 1 người tốt nhưng tôi sợ khi Nam về cậu ấy sẽ lại kéo kí ức của tôi quay lại mất.

- Thư mày sao vậy? Ko vui khi Nam về sao. Mà dạo này mày ko bật Mail cũng ko gửi mail cho Nam cậu ấy lo lắm đấy.

- Bao giờ Nam về hả mày?

- Thì tuần sau.

- Ồ! Vậy tao đi tắm đây.

Tôi chui vào nhà vệ sinh tắm tát xong xuôi tôi trở ra nằm phủ phục xuống giường. Linh hiểu tôi đang nghĩ gì nó nén thở dài bất lực.

Mấy h rồi nhỉ? Ánh mặt trời nắng gắt hắt qua khe cửa sổ dọi vào căn phòng. Tôi khẽ nheo mắt thức dậy với lấy chiếc đồng hồ trên bàn. Oh my god! 7h 0y.

- Linh! Dậy mày!

Tôi phát mầy phát vào mông nó đau điếng. Linh cần nhần.

- Đau! Con diên này để tao ngủ đi!

- 7h rồi ko dậy tao đảm bảo được ngồi chơi cả tiết với giám thị Lưu.

Linh bật dậy, đôi mắt lơ đãng xông vào phòng vệ sinh. “RẦM” Chứa thương tình chỉ lối cho nó đâm hẳn vào cách cửa khiến con gà mái để trứng trên trán nó. 1 khối u sưng vù, tôi nhìn bộ dạng nó cười ngặt nghẽo.

- Ha...Ha tỉnh chưa mày?

Nó lườm tôi 1 cái gắt.

- Rồi! Im ko tao kí mầy bây giờ.

- Nhanh đi mầy!

- Ờ 5’

Tôi ở ngoài nói vọng vào.

- Tao đợi mầy ở dưới hen?

- Ừm! Ừ...g...ồ...ao...nhé!

(đừng bỏ tao nhé!) chắc là nó đang đánh răng. Tôi xuống dưới nhà đợi nó. Đúng 5’ sau nó xuống 2 đứa chào ngoại rồi đông thẳng.

Chúng tôi tới trường lúc đó đã là 7h30’ cổng trường im ắng đến đáng sợ. Tôi ngược mắt nhìn cái cổng cao chót vót rồi lại nhìn cái chân ngắn ngủn của mình thở dài đánh thượt.

- Haizz...Chán quá mầy. Vào bằng cách nào đây?

Linh gãi đầu.

- Mầy thông minh hơn thì mầy nghĩ cách đi!

Tôi vuốt cằm (giống cánh đàn ông ý mà) ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ rồi búng tay “tách” 1 cái.

- Có cách rồi mầy.

Linh vui mừng.

- Cách gì?

- Trèo tường.

- “cốc” đấy mà là cách hả mầy?

Linh kí tôi một cái đau điếng tôi lườm nó gắt.

- Sao đánh đầu tao ngu thì sao?

- Nghĩ cách khác đi!

Tôi lại vắt óc suy nghĩ.

- Ờ có rồi. Mầy leo lên lưng tao đi!

Linh ngạc nhiên nhìn tôi bằng ánh mắt ko chút niềm tin.

- Để làm gì mầy?

- Leo lên đi! Mày nhiều chuyện quá.

Linh mặc dù ko tin cách này có hiệu quả nhưng cũng làm theo.

- Nhắm mắt lại nhe mày!

- Nhắm rồi! Nhưng làm gì thì làm chứ đừng để tao nhắm cả đời hen.

- Yên tâm xem tao lẽ.

“RẦM...RẦM...RẦM” Tôi đập cổng y trang như kịc bản đã thảo sẵn. Ông bảo vệ già bước ra.

- Này! Cô cậu làm gì mà đập phá vậy?

Tôi làm bộ méu máo đưa khuôn mặt nhăn hơn cả*** khi nhìn ông bảo vệ.

- Chú ơi! Chú mở cổng nhanh lên. Bạn cháu say nắng xỉu rồi.

Ông bảo vệ ngoan ngoãn mở cửa nhưng khuôn mặt cứ ngệt ra nhìn trời.

- Ủa? H mới có 8h sao lại say nắng vào tầm này?

Tôi chột dạ nhanh chóng chữa cháy.

- Dạ bạn cháu từ nhỏ sức khoẻ đã yếu rồi ạ! Thôi cháu phải công bạn vào phòng y tế đây ạ.

Tôi chạy biến và cá rằng ông chú bảo vệ đang nhìn tôi chần chừ về ngưỡng mộ và khâm phục “Con cái nhà ai mà có tình có nghĩa vậy công con bạn đến cả tạ (có 45kg thui mà) mà ko kêu ca”

Khi đã biến khỏi tầm mắt ông bảo vệ tôi thả con bạn cái “phịch” xuống đất khiến nó la oai oái.

- Cái con danh này nát bàn tọa của tao rồi. Đau chết mất.

Tôi bụm miệng cười.

- Hix...Hix...Cho đáng đời. Ai biếu ko chịu xuống nằm ngủ trên lưng tao.

Linh đưa ngón tay cái to bự ra.

- Công nhận mày đã nghĩ ra 1 diệu kế.

Tôi dùng mu bàn tay quẹt đi giọt mồ hôi trên trán.

- Diệu kế cái con khi mệt gần chết. Về giảm cân đi bà.

- Giảm cân để tao còn cái da bọc xương hả mày?

- Thôi mệt mày quá! Vào lớp nhanh.

Tôi và Linh lại dắt nhau dong vào lớp. Nhưng phải vào bằng cách nào đây. Tiết của bà cô An ế chồng thì khó đối phó đấy. Bà này lại còn trù tôi thể mới đau. Cũng chỉ vì tôi ghét môn văn của bà ta, tiết nào cũng ngủ gục trong lớp nên h có muốn xin vào cũng khó.

- Thư! Mày còn cách gì ko?

- Có.

- Cách gì?

- Đến cửa lớp quỳ gối xin bà cô già đó.

Linh nghiêng răng ken két.

- T...h...ư!!! Mày có muốn kí thêm cái nữa ko?

Tôi nhìn nó bằng ánh mắt vô (tội) nở nụ cười “tao ko muốn”

- Thôi bò vào bằng cửa sau đi mày. Bà cô đó đang giảng bài chắc ko để ý đâu.

- Ồ! Được đấy. Mày đúng là Gia Cát Lượng đầu thai.

Tôi mỉm cười sung sướng, mũi muốn nổ ra luôn nhờ Linh thì bịt miệng cười. Tôi giận nãy.

- Bậy mày. ông đó là đàn ông còn tao là con gái hen Linh. Mày có vào ko thì bảo.

- Vào!

Tôi và Linh chống tay, chống chân bò dưới đất y như con dog. Cả lớp rất quý mến tôi nên hiểu ý im lặng chờ.

- Này! Cậu làm gì vậy?

Tôi nguyên rửa hần thẳng mắc dịch. Tôi mà ko qua được vụ này tôi sẽ vật lông hần. Hần đã ngồi chỗ tôi lại còn ngang nhiên cho chân ra ngoài dây bàn. Tôi ko sờ phải chân hần mới lạ. Nhưng sao hần chẳng biết im默默, im miệng lại còn la oai oái như lợn bị trọc tiết. Lần này thì tiêu thật rồi. Tôi ngoan ngoãn đứng dậy theo sau còn có Linh. Cả hai nhìn cô mỉm cười đồng thanh chap 1.

- Em chào cô ạ.

Cô chỉnh lại gọng kính bắt cho chúng tôi cái nhìn xém cháy áo.

- Hai em sao giờ này mới tới lớp?

Cả 2 cúi gằm mặt tỏ ra hối lỗi và đồng thanh chap 2

- Dạ! Tụi em gặp phải chút chuyện ạ.

Bà cô An thở dài.

- Chuyện gì?

Tôi dờ người và Linh cũng vậy. Tôi và nó cứ ú a ú ớ.

- Em...Em...!

- Dạ! Là em nhờ bạn ấy đi làm chút chuyện của đoàn thưa cô. Là lỗi do em ko báo cô em xin lỗi!

Ôi! Ta ơn chúa! May mà con nhỏ Trang nhanh trí. “Trang ơi! Tao cảm ơn mày nhiều lắm”. Tôi thầm cảm ơn nó. Bà cô An ể trông có vẻ đã dịu hơn vì dù gì con Trang cũng là học trò cưng của bà mà.

- Thôi được rồi 2 em ngồi vào chỗ đi!

Tôi nhìn Linh nháy mắt vui mừng nhưng chưa kịp tiêu hoá hết niềm vui thì.

- Cuối h 2 em ở lại dọn vệ sinh lớp.

Ôi! 18 đời tổ tông con đã làm gì sai cơ chứ? Nhục nhã quá!

- Dạ! Thưa cô

Tôi và Linh lùi thui về chỗ và lại gì nữa đây. Chỗ tôi đã bị thằng mắc dịch chiếm mất rồi. Hần lạ hoắc à! Nhưng cũng hơi quen quen. Trông đẹp trai trắng trẻo đặc biệt là đôi mắt khê làm tôi rùng mình. Hình như hần là học sinh vừa chuyển tới.

- Này! Cậu đây là chỗ của tôi mà.

Hần nhìn tôi nhếch mép cười.

- Bàn này đâu có khắc tên cậu.

Tôi tức đến độ trào máu.

- Cậu!

- Kim Thư! Em xuống cuối lớp ngồi đi!

Bà cô An lên tiếng khiến tôi càng điên tiết.

- Nhưng thưa cô đây là bàn em mà.

Cô chép miệng quắc mắt nhìn tôi. Đúng là thiên vị mà. Đồ móm trai. Tôi ầm ỨC xuống ngồi sau Linh. Cái bàn này lâu ko có người ngồi lên còn dính 1 lớp bụi mỏng lại phải lau. Thật là đáng ghét! Tôi thề sẽ ko bỏ qua cho hấn vụ này.

- Ai đó mày?

Tôi kéo áo nhỏ Dung ngồi trên. Nó chép miệng mắt tự động biến thành hình trái tim.

- Quách Mạnh Lâm con trai chủ tịch tập đoàn Matsu. Đẹp trai quá phải ko mày?

Tôi chờ người. Quách Mạnh Lâm cái tên ấy lúc này nghe sao mà sa sỉ quá? Là hấn sao? thảo nào trông quen vậy. Thật ko ngờ tôi và hấn lại gặp nhau trong tình huống như thế này. Hấn mà đay tôi về méc pama chuyện hồi nãy thì coi như tôi tiêu.

Tôi đập đầu mình xuống bàn cho tỉnh táo lúc ngẩng lên thì thấy hấn nhìn tôi bằng cái nhìn chẳng khác gì cái nhìn của 11 năm trước. Hấn còn kèm theo cả nụ cười mỉa mai. Chẳng hiểu sao tôi sợ ánh mắt đó cũng chẳng hiểu sao tôi sợ hấn. Phải chăng 11 năm về trước hấn đã buông lời chế nhạo tôi. “Cậu chỉ là 1 con nhóc được nhật về từ bãi giác mà thôi!” Câu nói đó ko bao giờ tôi quên. Tôi ghét hấn, tôi cũng sợ hấn.

“Tùng...Tùng...Tùng”

1 tiết học nhàm chán cuối cùng cũng trôi qua. Cả tiết học thảnh thơi hấn lại quay xuống nhìn tôi với điệu cười ấy. Cảm giác thật khó chịu. H giải lao tôi liền kéo Linh và Trang xuống căn tin. Chúng tôi chọn 1 chiếc bàn nơi góc khuất, mua 1 đồng hồ ăn. Nếu là thường ngày tôi sẽ nhảy bổ vào đánh chén nhưng hôm nay ko chút hứng thú. Thấy lạ Trang hỏi.

- Mày sao vậy bộ đang tương tư anh nào hả?

Tôi thở dài sầu não.

- Mày có thấy Quách Mạnh Lâm ko?

Linh hồn nhiên ăn và trả lời.

- Đẹp trai đó! Cua hấn đi!

Tôi tức sủ tiết nhồi hấn que kem vào miệng nó.

- Ý tao ko phải vậy. Con điên này.

- Thế ý mày là gì? Trang hỏi.

- Bọn mày tao họ gì?

Phải công nhận con Trang hồn nhiên hơn cả con điên. Nó trả lời.

- Họ Quách.

Xong! nó đưa ra câu trả lời rồi mới nhìn tôi há miệng. Linh thì ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi cả ổ bánh mì vào ly coca. Cả 2 cùng đồng thanh.

- Mày và Quách Mạnh Lâm là anh em?

Tôi vội đưa tay bịt miệng nhỏ Trang vì nó hét to hơn rồi nhìn chúng nó bằng đôi mắt toàn lòng trắng

- Im đi tụi mày. Be bé cái miệng thôi chứ! Muốn tất cả mọi người biết hết à.

Linh mỉm cười.

- Tốt chứ sao hấn giờ là tâm điểm của cả trường đó.

- Tao mặc kệ hấn là tâm điểm hay là điểm tâm chỉ biết rằng ko được để ai biết chuyện này. Dù gì cũng chẳng ai biết tao là ai. Cứ để mọi người nghĩ tao tầm thường đi.

Trang gãi đầu ra chiều ko hiểu.

- Sao mày phải làm vậy?

- Ờ thì vốn dĩ tao chỉ là con nuôi. Lấy tư cách gì mà khoe khoang? Bọn mày giữ kín chuyện này nha.

- Ủ! Biết rồi. Thôi vào lớp đi.

Trở lại lớp tôi lại cảm thấy ngọt thở vì hần. Tại sao hần lại về? Về để làm gì chứ? Và tại sao lại học chung lớp với mình? Lẽ nào tất cả là định mệnh. Tôi đi nhanh xuống cuối lớp cố ko để ý tới hần nhưng vừa đi ngang chỗ hần tôi có cảm giác như nhối ở cổ tay.

- Cậu làm gì vậy? Bỏ tay tôi ra.

- Gọi bằng anh đi em gái.

- NEVER! Buông ra!

- Ko buông! Từ giờ cậu sẽ ngồi chung bàn với tôi.

Tôi cau mày khó chịu.

- Sao tôi phải làm vậy?

- Vì ba tôi ủy thác. Tôi phải dạy dỗ lại cậu.

- Cậu là cái thá gì chứ? Dạy dỗ sao? Cậu chỉ giỏi xúc phạm tôi thôi.

Hần nở nụ cười nửa miệng.

- Đó là sở thích của tôi mà!

- Cậu!

- Vào chỗ đi thầy kia

Tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt ngồi vào chỗ. Cả buổi học đầu óc tôi cứ căng như dây đàn ko tài nào tập chung được. Khó khăn lắm mới thoát được hần khi buổi học kết thúc thì lại đắm đầu vào lau dọn bãi chiến trường mãi sẩm tối tôi mới về đến nhà sương cốt như muốn đã rời luôn.

Vừa về đến nhà lại phải trông thấy cái mặt phát ghét của hần. Từ h cứ nghĩ phải sống chung 1 nhà với hần là tôi đã cảm thấy như có 1 cục đá à ko là cả ngọn núi ngũ hành sơn đè lên ngực, Khó thở sao ấy. Trông cái tướng hần ngồi xem tivi thật khác loài người. 2 tay thì sải dài trên thành ghế, chân thì vắt lên bàn. Hần lại còn mặc độc mỗi cái áo ba lỗ và cái quần sóc lửng. Thật là! Lúc này tôi mà có võ tôi sẽ đá cho hần 1 cước bay khỏi ngôi nhà, tốt hơn hết là trở về thời ăn lông ở lỗ có mỗi cái khổ che thân bắt dạn cho bạn đời. Để xem nào, haizz mấy con tinh linh lại bắt đầu tưởng tượng ra cái bộ dạng kì quặc của hần. Đứa thì tưởng tượng hần đi bắt cá bị cả đàn đĩa đối bầu vào chân, đứa thì tưởng tượng hần bị lộn cổ từ trên cây xuống trong lúc đang hái hoa quả

- Ha...ha thật là buồn cười.

- Có gì mà buồn cười? Đây là phim ma mà.

Tôi chột dạ nhưng may mà hần tưởng tôi cười vì bộ phim.

- À ko! Tại thấy phim ma mà mấy thằng diễn viên sợ vải đại ra quần nên tôi thấy mắc cười thôi.

- Cậu đúng là đồ tâm thần.

Cái gì? Tôi nghe ko nhầm chứ? Hần...hần giám nói tôi là đồ tâm thần.

- Cậu...cậu mấy là đồ tâm thần ko những thế còn là gay là đồ biến thái, thằng bệnh hoạn.

Tôi chửi hần 1 lèo rồi phi thân lên phòng. Hần tức ói máu nói với theo.

- Cậu mà xuống đây tôi xé xác cậu ra đó.

Tôi quay xuống làm mặt quỷ chọc tức hần rồi đóng cửa đánh “RẦM”

Tôi lẳng cái cặp vào 1 góc thả mình xuống giường. Tôi đang nghĩ về 1 chuyện sẽ xảy ra trong tương lai. Rồi Nam sẽ về! Còn lời hứa của tôi nữa! Tôi chưa muốn thực hiện lời hứa đó, tôi cũng ko muốn mình là kẻ nuốt lời. Nhưng phải làm sao đây? Nếu chấp nhận thì là tôi đang lừa dối Nam, nếu ko thì là tôi đang khiến Nam thất vọng. Haiz thôi kệ rồi mọi chuyện sẽ qua. Tự nhiên tôi lại thấy đói bụng tính xuống dưới kiếm gì ăn thì lại nhớ đến hấn. Suy nghĩ chiến đấu với bộ não 1 hồi cuối cùng tôi quyết định xuống dù gì thì cũng chẳng thể ở trên này mãi được. Bước ra khỏi cửa phòng tôi dào trước đón sau vì cảnh giác chẳng bao giờ là thừa. Tôi ko thấy hấn dưới nhà chắc là đi đâu đó hoặc ăn phải cái gì h đóng đồ ở WC. Tôi vội vào bếp lục lọi đồ ăn.

- Này! Ăn vụng gì đấy?

“Leng keng” tôi giật mình đánh rơi cả con dao thái trên tay. Cảm giác thấy tê buốt ở chân, còn thấy ướt nữa. Ôi máu! Con dao rơi xuống chân làm rách 1 đường sâu hoắm. Tôi đau đớn đến nỗi gãi cả nước mắt, hấn vội vàng bế sóc tôi lên đặt lên chiếc ghế sofa rồi tắt tả ngược xuôi đi lấy bông băng và thuốc sát trùng. Trông hấn lúc này thật đáng yêu. Hấn cẩn thận băng lại vết thương và trách móc.

- Ai bảo tham ăn cho đáng đời.

Tôi âm ỉu chu môi cãi.

- Hơ tại cậu hù tôi lên tôi mới ra lông lổ này đó chứ. Lát pama về tôi sẽ méc cho coi.

- Họ đi công tác rồi đừng lấy họ ra dọa tôi. Ngoan ngoan nghe lời tôi ko thì đừng có trách.

Tôi xám mặt ngồi im cắn móng tay. Hấn cột nút cuối cùng mạnh tay đến chết được.

- Á! Đau quá! Nhẹ tay thôi chứ.

- Xong rồi đó cậu ngồi im đó đi.

Hấn ra lệnh cho tôi rồi trở vào phòng bếp. Chắc là tính hủy hết chứng cứ đây mà. Lát sau hấn trở ra với tô mì nóng hổi trên tay. Tôi tức điên lên được, hấn làm có mỗi 1 tô đinh chêu ngựa tôi đây mà.

- Ăn đi!

Tôi thật sự ngạc nhiên 2 đồng tử như muốn rớt ra.

- Cậu nấu cho tôi hả? Tốt thật hay là...?

- Ko ăn thì thôi! Sao phải nghĩ xấu cho tôi.

Hấn kéo tô mì về phía mình, tôi vội vàng chớp lấy.

- Tôi ăn ko mất công cậu nấu.

Tôi ngồi ăn ngon lành nhưng hấn cứ nhìn tôi chăm chăm, có ngon cũng biến thành ko ngon.

- Tôi ăn xong rồi! Cậu rửa chén đi.

Hấn tuy ko thích nhưng vẫn miễn cưỡng làm. Xem ra bị thương cũng có lợi. Chỉ ít hấn ko còn khinh miệt tôi nữa. Nhân lúc hấn đi rửa chén tôi với lấy cái reamod catrol chuyển kênh lấy h hấn cứ xem tin tức hoài nghe phát ngán đôi khi con người ta cũng cần tìm về tuổi thơ mà. Xem hoạt hình sẽ giúp tinh thần thoải mái hơn.

- Cậu mấy tuổi rồi mà còn xem chương trình con nít.

Hấn hỏi nhân tiện ngồi xuống với lấy cái điều khiển chuyển kênh. Tôi nhanh chóng chớp lấy.

- Để tôi xem 1 chút đi!

Hấn quát mắt.

- Ko! Đưa cho tôi!

- Ko đưa.

Tôi gơ cái điều khiển ra xa tầm tay hấn.

- Đưa đây!

Hắn nhào người ra lấy. Tư thế của chúng tôi lúc này thật dễ sinh hiểu lầm. Hai cánh tay săn chắc của hắn gần như là đang ôm gọn tôi. Khoảng cách rất gần, gần đến nỗi có thể nghe thấy hơi thở của nhau và tiếng tim loạn nhịp “thịch...thình...thịch” tôi bối rối ngượng chín mặt đẩy mạnh hắn ra

Hình như hắn cũng ngượng ko kém.

- Xin...Xin lỗi!

Tôi xua tay cười xòa.

- Sự cô, sự cố thôi mà! Ko sao đâu!

- Vậy tôi về phòng nhé! Cậu xem tiếp hoạt hình đi!

Hắn nói rồi chạy biến tôi gọi với theo.

- Ê! Đây - giọng tôi nhỏ dần - Vậy còn tôi, tôi đâu thể tự lên phòng được.

Tôi nói hơi nhỏ nên chắc hắn ko nghe thấy. Thôi thì đành ngồi đây cùng lắm thì ngủ trên ghế sofa 1 đêm. Tôi vừa xem phim vừa tự sướng rồi ngủ lúc nào ko biết.

2. Chương 2: Lời Hứa

Sẽ đến lúc bạn nhận ra sự khác biệt giữa nắm 1 bàn tay và cố gắng nắm 1 bàn tay.

Sẽ đến lúc bạn nhận ra nụ hôn ko phải là lời cam kết cho 1 mối tình.

Sẽ đến lúc bạn nhận ra quên 1 người để chấp nhận yêu 1 người ko phải là chuyện dễ dàng.

Một ngày mới lại đến, tôi thức giấc vươn vai hít căng lồng ngực để đón nhận những gì tinh túy nhất mà cuộc đời ban tặng. Nhưng cái quái gì thế này? Nếu ko nhầm thì hôm qua tôi ngủ ở phòng khách kia mà. Sao h tôi lại nằm trên chính chiếc giường thân yêu của mình nhỉ? Đang vật lộn suy nghĩ thì hắn nói vọng vào.

- Thư! Dậy đi!

Tôi nói vọng ra.

- Dậy rồi ko cần phải kêu.

- Nhanh lên tôi đợi cậu dưới nhà.

- Biết oy!!!

Tôi lọt thỏm vào WC Khoác lên mình bộ đồng phục mắc tiền mà xấu hoắc ngắn cũn cỡn rồi phi xuống nhà. (nói là phi thôi chứ thực ra lết từng bước 1) Hắn đợi tôi ở trước sân cùng con xe mô tô đời mới. Trông oách phết. Hắn đưa cho tôi cái nón bảo hiểm.

- Lên xe đi tôi cho đi nhờ.

Tôi vội từ chối.

- Thôi khỏi tôi đi xe buýt được rồi.

- Nhưng chân cậu chưa lành hẳn mà.

- Ko sao đi lại được rồi.

Hắn chau mày khó chịu.

- Tôi bảo cậu lên thì lên đi! Sao nhiều chuyện vậy?

Hắn thì hiểu cái gì chứ? Tôi ko thích mà đúng ra là ko giám chạy xe mô tô. Tôi sợ nó vì 1 lí do thật lực cười. Có ai đi mà chưa từng vấp ngã đâu chứ! Nhưng chí ít họ còn biết đứng lên góp nhặt những mảnh vỡ của cuộc đời và bước tiếp còn tôi thì ko thể.

- Này! Cậu có lên ko thì bảo?

Tôi im lặng chỉ biết lắc đầu hắn tức khí rô ga phả ra 1 luồng khói đen xì rồi biến mất.

Tại trường

Tôi vừa đặt chân tới cửa lớp Linh và Trang đã nhảy bổ ra kéo tôi vào chỗ.

- Khỏe ko mà?-Trang hỏi.

Trông mặt tôi ỉu xiu như cái bánh đa ngấm nước mà tụi nó còn hỏi vậy. Thật là chẳng biết bọn đó có sững làm chị em của tôi ko nữa.

- Sao ko nói gì hả mà?-Linh hỏi.

- Ko khỏe!

Nhỏ Trang xăm xoi cả thân hình tôi.

- Mà đau chỗ nào? Đưa tao coi.

Tôi trống cảm thờ dài đánh thượt.

- Haizz...Cúi xuống mà coi, ở chân đó.

-Oái! Chân mà sao thế?-Linh kêu lên khiến màng nhĩ như muốn toạc ra. Tôi bịt tai lờm nó.

- Im coi! Xuống cầngteen mua cái gì cho tao coi. Nãy h chưa ăn sáng đói quá.

Con Linh đùn cho con Trang.

- Trang mà đi đi!

Con Trang lại đùn cho con Linh.

- Thôi mà đi đi.

Tôi tức khí quá.

- Thôi để tao đi! Chúng mà im hết đi mới sáng sớm mà điếc hết cả lỗ tai. 2 con quỷ.

Tôi đang tính rời chỗ xuống cầngteen thì hắn trở lên với ổ bánh mì và hộp sữa trên tay. Đưa cho tôi hắn nói.

- Ăn đi! Để bụng đói sẽ ko tốt đâu.

Hành động của hắn khiến tôi ngạc nhiên đến độ muốn té xỉu, cả cái Linh và cái Trang cũng há hốc mồm. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, ghen tị có, ngưỡng mộ có.

- Cầm lấy đi! Ko ăn tôi bỏ đó.

Tôi nhận lấy.

- Cảm ơn! Tôi tưởng cậu ghét tôi lắm chứ?

Hắn lẳng cạp và ngồi xuống. Linh và Trang hiểu ý bỏ đi.

- Là trước đây thôi. Còn bây h trông cậu dễ thương lắm.

Tôi ngượng chín mặt. Thì ra hắn cũng ko đáng ghét như tôi tưởng. Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt gần gũi ko xa lánh như trước nữa vô tình tôi thấy chìa khóa xe của hắn có cheo hình 1 miếng ghép. Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Cậu vẫn giữ miếng ghép đó sao?

- Ừ! Ko được à?

- Ko! Chỉ là thấy lạ thôi. Lúc đó tôi tặng cậu nhớ là cậu vứt rồi mà.

Hắn nhếch mép cười nửa miệng.

- Tại lúc đó cậu mắng tôi lên tôi mới tìm nó lại.

Tôi gãi đầu khó hiểu.

- Ủa? Tôi mắng gì cậu?

- Thì cậu chẳng nói tôi là 1 thằng con trai vô dụng, sấu xa ko biết quý trọng những thứ mình có còn gì.

Hắn nhắc tôi mới nhớ đúng là tôi có nói hắn như thế nhưng ai bảo lúc đó trông hắn rất đáng ghét rất kiêu ngạo.

- Sao? Ko nhớ à?

Tôi cười xòa chữa ngượng.

- Hi...xin lỗi nha!

Hắn mỉm cười nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức phức tạp rồi hỏi 1 câu hết sức ngớ ngẩn.

- Cậu có biết tại sao tôi về nước ko?

- Biết chết liền.

Hắn ghé sát tai tôi nói nhỏ.

- Tôi về để tìm lại mảnh ghép còn thiếu trong con tim tôi.

Thật tình lúc này tôi chẳng hiểu hắn đang ám chỉ điều gì nhưng cảm giác lạ lẫm. Sao hắn phải nói với tôi điều này nhỉ?

Tiết học đầu tiên lại bắt đầu rồi lại nhanh chóng trôi đi rồi lại đến tiết thứ 2, thứ 3, thứ 4 và trước khi đến tiết sinh hoạt nhỏ Linh và Trang lại sẵn đến chỗ tôi blô...bla đủ thứ chuyện và cuối cùng bọn nó kéo tôi xuống căng tin.

- Tụi mày làm gì vậy? Lúc bảo xuống ko xuống h lòi tao xuống đó làm gì?

Cả 2 đứa đồng thanh.

- Bí mật.

- Có gì nói toẹt ra đi! Mệt quá!

- Đi nhanh lên rồi mày sẽ biết.

- Từ từ thôi chân tao còn đau đó.

Mặc tôi cần nắn tụi nó vẫn lồi tôi đi như cái dế lau chẳng mấy chốc đã tới căng tin. Vừa bước vào tôi thấy chẳng có bí mật nào được cất dấu ở đây cả vẫn là nơi để lũ học sinh ngồi tán phét. Nhưng chỉ trong vài giây từ trong đám đông Nam bước ra trên tay cầm 1 đóa hoa hồng đỏ thắm. Nam đã về! Dẫu biết sẽ có ngày này nhưng sao tôi cảm thấy thật khó để chấp nhận. Tôi chưa sẵn sàng để bắt đầu về lên ình 1 câu chuyện tình mới. Khó khăn lắm! Thật sự rất khó khăn. Nam đang tiến đến chỗ tôi, nụ cười ấy suốt 2 năm qua vẫn ko hề thay đổi vẫn dịu dàng và vương chút buồn.

- Kim Thư! Mình về rồi lè!

1 câu thông báo làm tim tôi như thất lại.

- Ủ! Cậu về khi nào vậy? Sao ko báo 1 tiếng để mình ra đón?

- Mình muốn làm cậu bất ngờ. Nhưng hình như cậu ko vui thì phải.

- Ko có mình vui mà!

Nam cười hạnh phúc rồi bất chợt đưa đôi tay ôm gọn cả thân hình tôi khiến tôi như chết đứng. Ở 1 góc nhỏ nơi căng tin tôi thấy hắn đứng đó nhưng sao ánh mắt hắn buồn thế? Nam xiết tôi chặt hơn cảm giác này chẳng giống cảm giác hp tạo nào cả.

- Nam! Buông mình ra mọi người đang nhìn kìa.

- Có gì phải ngại chứ?

- Buông ra ko mình giận đó.

Nam vội buông ra.

- Được rồi! Nhưng còn lời hứa.

Tôi giật mình, trái đất như ngừng lại. Tôi cảm nhận được vị mặn chát nơi con tim.

- Mình...Mình chưa biết.

- Nhưng đã 2 năm trôi qua cậu lên quên đi.

- Mình còn 1 tuần để suy nghĩ. Hết 1 tuần mình sẽ cho cậu câu trả lời. Được ko!

- Được!

Tôi bỏ chạy lên lớp Linh và Trang cũng í ới gọi theo. Thực ra tôi đã có câu trả lời rồi.

Tôi ko thể yêu thêm 1 ai khác ngoài người ấy. Tôi ko thể nắm tay 1 ai khác để đi kiếm tìm hạnh phúc và cũng chẳng ai có thể chỉ cho tôi hạnh phúc ở nơi nào ngoại trừ người ấy. Có thể tôi đã bị mất phương hướng nên ko thể nào tìm thấy hp. Tôi cần 1 người dẫn tôi đi tìm. Nếu có 1 ngày ai đó nói “Hãy nắm tay tớ! Tớ sẽ chỉ cho cậu hạnh phúc” như người ấy từng nói thì tôi nguyện sẽ theo họ làm tất cả những gì mà tôi chưa thể làm cho người ấy

3. Chương 3: Nam Sinh, Nữ Sinh Mới

Tôi trở lại lớp nằm gục xuống bàn để cố lè tránh hàng trăm con mắt đang chia vào tôi. Nhưng rồi tiết học cuối cùng cũng đến, hắn lại ngồi bên tôi vẫn âm thầm và lặng lẽ. Cô Hân (cô giáo chủ nhiệm lớp tôi) bước vào đồng dạng nói.

- Các em hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm 2 bạn học sinh mới.

Cô nhìn ra phía cửa.

- Các em vào đi!

1 cặp đôi trai tài gái sắc bước vào. Đó là Nam và 1 đứa con gái mang 1 vẻ đẹp thời thượng pha chút hoang dã. Mái tóc màu nâu đánh rối và được cột cao, đôi môi phớt hồng như cánh hoa anh đào trông rất xinh.

- Cô giới thiệu với cả lớp đây là Vương Nhật Nam và Dương Tuyền. 2 bạn này sẽ là thành viên mới của lớp ta.

Nam cúi chào cả lớp.

- Mong các bạn giúp đỡ.

Cả đám con gái bị nụ cười của Nam làm cho chết đứng hết cả. Cô phải gõ thước trấn an.

- Thôi được rồi để xem 2 em sẽ ngồi đâu nào?

Cả Tuyền và Nam cùng chỉ tay về 1 hướng.

- Thưa cô em muốn ngồi với bạn Kim Thư.

- Em muốn ngồi với Mạnh Lâm.

Cô giáo bối rối nhìn tôi và hẳn.

- 2 em có đồng ý không?

Tôi chưa kịp nói gì thì hẳn đã đứng lên (đừng nói là đồng ý nhé)

- Em không đồng ý. Cứ ngồi thế này đi.

Chẳng hiểu sao lúc này tôi lại thấy yêu hẳn ghê. Thật may là không phải ngồi chung bàn với Nam không thì tôi khó sử chết mất. Vậy là Nam ngồi với Linh ngay sau tôi còn tuyên ngồi với Dung. Phải nói tiết sinh hoạt hôm nay là tiết sinh hoạt nhằm chán nhất trong cuộc đời tôi. Đến cả ngủ cũng không yên với con Linh, nó cứ bắt tôi ngồi chêm gió chằm phong với Nam cả tiết gây cả lười.

Tan học tôi tính bắt xe buýt về chung với con Linh và Trang cho vui thì Nam kéo 3 tụi tôi quay lại

- Lên xe đi mình đưa 3 cậu về

Tôi vội từ chối

- Thôi thôi! Đi xe buýt có lẽ sẽ tốt hơn

Nam đưa bộ mặt buồn hơn cả con chuồn chuồn ớt ra làm tôi khó sử đành phải nhận lời

- Được rồi cho cậu điếm phúc được đưa mình về 1 lần.

Nam tươi tỉnh trở lại.

- Vậy các cậu lên xe đi!

Con Linh và con Trang bá vai nhau cười xòa.

- Thắng nói đợi tớ ở ngoài cổng - Trang nói nhân tiện chỉ tay về phía cổng.

- Có ma nào đâu mà.

Trang gãi đầu

- Hi chắc ông chôn ở bụi cây nào đó thôi. Tao đi đây kéo ông ngồi lâu trong đó rệp cắn thì khổ.

Con Trang chạy biến, tôi nhìn sang nhỏ Linh.

- Còn mà có về không?

Nó cũng y con Trang à thấy bạn bị xa lưới không gỡ lại còn bỏ chạy.

- Ờ tao...tao phải qua chợ mua giùm ngoại ít đồ mà và Nam về vui về nhé.

Vậy là còn mình tôi với Nam huh...hu 2 con bạn xấu xa. Có phúc chẳng hạn như có đồ ăn thì sản tới "tao 1 miếng" "tao ăn phần giữa" có họa thì cũng lao vô với phương châm "có chết cùng chết" mà khi thấy có người theo đuổi tôi thì tránh như tránh tà vậy. Tức chết mà.

Trên chiếc xe hơi bóng loáng tôi cứ im lặng mãi đuổi theo suy nghĩ của mình bỗng Nam lên tiếng.

- H còn sớm, Thứ có muốn đi ăn kem không?

- Ừ! Cũng được.

Nam tấp xe vào 1 bãi đỗ và kéo tôi vào 1 quán kem gần đó gọi 2 ly kem to bọt. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện. Thật sự là rất vui. Mọi chuyện đã k trở nên tồi tệ nếu như Nam không nhắc đến người ấy để rồi khắc lên trái tim 1 lần nữa 2 chữ nổi đau. Nam nắm tay tôi 1 cảm giác lạ lẫm xen lẫn vào tim.

- Mình xin lỗi khi nhắc lại chuyện đó nhưng sự thật vẫn mãi là sự thật. Quân sẽ không bao giờ trở về nữa. Cậu hiểu không?

Tôi hỷ tay Nam ra từng giọt nước mắt vụn vỡ rơi trên mặt bàn.

- Tớ không hiểu.

- Thư! Mọi chuyện đã qua thì cho nó qua đi!

Tôi cắn chặt môi cố hít thở thật sâu cố ko cho giọt nước mắt hư đốn chảy ra. 2 năm qua tôi đã cố cất dấu nỗi đau đó để sống trong cái vỏ bọc hồn nhiên yêu đời do chính mình tạo ra. Ko ít người nói trái tim tôi được tạo lên từ lớp huye băng ngàn năm đến cả lửa ở hỏa diệm sơn cũng chẳng thể thiêu chảy nhưng có ai biết rằng trái tim tôi là 1 thứ mỏng manh nóng rất chỉ cần 1 cơn gió thoảng qua cũng khiến nó lay động. Có Nam biết đẩy nhưng chỉ biết để lấy đó làm vũ khí khoét sâu vào trái tim tôi.

- Thư! Cậu ổn chứ?

- ko! Mình ko ổn tẹo nào cả. Mình muốn về nhà.

Tôi quấy cặp bỏ ra xe trước, Nam tính tiền và ra sau.

Trên đường trở về nhà tôi ko nói với Nam 1 câu nào cả cho tới lúc xuống xe Nam bỗng dừng ôm tôi vào lòng rồi rít xin lỗi.

- Xin lỗi! Đừng giận mình mà!

Tôi đẩy Nam ra cố nở 1 nụ cười thật tươi.

- Mình ko giận đâu. Cậu mau về đi. Bye cậu!

Nam mỉm cười.

- Ủ! Cậu vào nhà đi!

Tôi trở vào nhà vẫn như hôm qua hẩn ngồi thu lu trên ghế sofa xem tin tức.

- Sao cậu thích xem tin tức vậy?

Hẩn nhếch mép nở nụ cười khinh miệt. Tôi ko sai đó chứ? Mấy sáng nay hẩn còn cười nói vui vẻ với tôi mà sao h lại trở lên xa lạ quá.

- Sao tôi hỏi anh k trả lời?

Hẩn đứng lên tiến về chỗ tôi.

- Cậu có biết tại sao tôi chỉ thích xem tin tức ko?

Tôi nhú mày khó chịu.

- Biết rồi thì hỏi làm gì?

- là vì chỉ có tin tức là thật còn tất cả đều là giả dối. Cậu cũng vậy cậu là loại đàn bà giả dối.

Chẳng hiểu sao khi nghe hẩn nói vậy tim tôi đau quặn thắt. Lẽ nào trong mắt hẩn tôi chỉ là người như thế thôi sao. Cố gắng giữ bình tĩnh tôi nhìn hẩn bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Cậu nói vậy là có ý gì?

- Chứ ko phải sao? Cậu nói ko thích ngồi xe mô tô bởi vì nó xa xỉ rẻ tiền hơn xe hơi chứ gì?

- K phải vậy! Đừng xúc phạm tôi.

- Cậu cần tiền đúng k? Vậy thì lấy đi.

Hẩn lấy hẩn sấp tiền mới cứng trong bóp ra ném tung lên vương vãi khắp nhà (đại gia tiền lẻ ý mà). Nếu là ngày thường tôi sẽ k ngại mà hỏi lấy có ai ngu chê tiền đâu nhưng hôm nay thế là quá đủ rồi. Nó giống như 1 sự sỉ nhục. Hẩn đang dẩy xéo, dẫm đạp lên chút lòng tự trọng cuối cùng của tôi. Sức chịu đựng của con người luôn có giới hạn và giới hạn của tôi đã bị chính hẩn đập vỡ.

- Phải tôi là loại đàn bà thế đấy thì sao? Còn tiền đương nhiên tôi thích nhưng tôi chỉ thích những đồng tiền tự tay kiếm được thôi còn của cậu vẫn là của pama tôi cóc cần.

Tôi nói và bỏ lên phòng. Tự dưng thấy khó chịu sao ấy. Cảm giác khi bị vu cho 1 cái tôi thật là chỉ muốn nói rõ cho người ta hiểu mà k biết phải nói thế nào. Thôi thì lại ăn ngủ nghỉ và vẫn phương châm sống

”thôi kệ rồi mai mọi chuyện sẽ qua

4. Chương 4: Bữa Tiệc Ngoài Trời-picnic

Tôi đánh 1 giấc dài và tỉnh dậy lúc 6h sáng sau khi trải qua 1 cơn ác mộng. Làm vệ sinh cá nhân xong tôi lao xuống nhà như thường lệ. Vì hôm nay là chủ nhật nên tôi có thể thoải mái làm những gì mình thích mà ko bị ai làm phiền. Tôi đã lên kế hoạch cho 1 ngày chủ nhật hoàn hảo rồi. Tôi sẽ rủ con Linh và con Trang đi cafe sáng rồi chạy qua siêu thị mua chút đồ mở 1 cuộc dạo chơi picnic. Ôi! Chỉ nghĩ thôi đã thấy thích rồi mà đã thích là làm liền. Tôi cầm điện thoại và gọi cho con Linh.

“cháu lên 3 cháu đi mẫu giáo. Cô thương cháu vì cháu ko khóc nhè. Ko khóc nhè để mẹ...”

- Con điên này. Sao phá giấc ngủ của tao?

Bản nhạc phải nói là “vỡ lòng” của nó vừa kết thúc cái giọng oang oang của nó với tần xuất khá lớn đã phóng qua đầu dây bên tôi. Cũng may là tôi biết trước rồi mọi chuyện sẽ thế nên hi...hi đưa điện thoại ra xa 1 chút ko thì ảnh hưởng đến màng nhĩ thì khổ.

- Im coi! Hét to dữ vậy? Mà mày mấy tuổi rồi sao cài cái nhạc chuông dở hơi thế. Đổi đi nghe mày.

Đầu giây bên kia giọng nó ảm ức.

- Ê! Tao nhớ ko nhầm là đổi nhạc chuông của tao đó chứ.

Tôi vật lộn với dòng thời gian cố suy nghĩ lại đúng là tôi đã đổi nhạc chuông của nó hix...hix.

- Ờ thôi tao có chuyện cần nói lè!

- Nói đi cho tao còn ngủ tiếp.

- Ngủ cái gì nữa mày? Dậy rủ cái trang ra tiệm cafe rùi tụi mình đi picnic.

- Tiệc thịt nướng ngoài trời đó hả? Ờ được rồi đợi tao ở quán cafe chỗ cũ nha!

Nó nói xong tắt máy cái rụp mà chẳng để tôi kịp nói thêm gì. Bỏ con đế yêu vào túi sách tôi dong xuống nhà. Vừa xuống tới nơi đã đụng phải cái mặt đáng ghét của hấn thôi thì hỏi 1 câu lễ phép chẳng chết ai.

- Ngủ ngon ko?

- ko! Cậu thỉnh thoảng lại hét toáng lên như thế thì ai mà ngủ được.

Tôi gãi tai cười xoà.

- Hi xin lỗi ha.

- Cậu định đi đâu vậy?

- Đi chơi.

- Đợi tôi chút.

Hắn dí cốc nước vào tay tôi rồi chạy biến vào phòng. Lát sau trở ra là 1 sự lột xác hoàn toàn. Hắn vận 1 chiếc quần jeane xanh hơi bạc màu. 1 chiếc áo full màu đỏ bắt mắt trông rất ấn tượng. Nhưng oái sao trông giống tôi vậy?

- Cậu ăn mặc kiểu gì sao giống tôi vậy?

Hắn nhìn tôi rồi lại nhìn chính mình.

- Để tôi vào thay bộ khác.

Tôi kéo hắn lại.

- Một cậu quá! Ở nhà đi. Tui con gái chúng tôi đi tám cậu đi theo làm gì?

- Thích! Đi thôi!

Hắn kéo tôi ra sân. Hôm nay hắn ko cười con xe mô tô mà cười xe hơi.

- Lên đi!

Tôi leo lên xe và ra lệnh cho hắn đồng đến tiệm cà phê.

Bạn đã bao giờ đi cafe sáng chưa. Nếu chưa thì hãy cố gắng dậy sớm và đi thử đi nhé. Quả thật rất thú vị! Vào tầm sáng sớm quán rất thưa khách. Bạn có thể chọn 1 góc ở ngay sát cửa sổ yêu cầu 1 bản nhạc du dương, nhâm nhi ly cafe và ngắm dòng người qua lại của buổi sớm mai. Thật thú vị nhưng với tôi hôm nay thì ko. Hắn cứ lơ đãng theo tôi hỏi toàn chuyện tào lao ko à. May mà con Trang và con Linh đến kịp thời trước khi tôi tức điên lên và hét vào mặt hắn. Vừa thấy 2 con bạn ngoài cửa tôi đã vỗ tay gọi.

- Tụi mày ở đây lè.

Trang, Linh chạy tới.

- Ủa Lâm cũng ở đây sao?

Tôi cười tươi rói

- Ông đòi đi theo ý mà.

- Có mỗi Lâm là con trai hay để tao gọi thêm Thắng- Trang nói.

- Để tao gọi cả Nam.

Ôi! Trời tôi tức điên lên vì 2 con này mất. Ko đứng lại lời mấy thằng cha đó và mất hết cả tự nhiên.

Cafe xong chúng tôi ghé qua với số lượng tăng thêm 3 thành viên mới. 3 nam, 3 nữ, 3 đôi và dĩ nhiên tất thấy mọi người trong siêu thị lẫn người đường đều nghĩ tôi với hắn là 1 đôi vì cả 2 cùng có chung 1 gu thời trang mặc dù chỉ là sự trùng hợp ko mong muốn.

Chúng tôi chọn mua 1 số vật dụng cần thiết cho chuyến đi rồi lao xe lên ngọn đồi cách xa trung tâm thành phố nhưng được cái rộng rãi thoáng mát lại có cả 1 thảm cỏ xanh mướt nữa chứ.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

aaaaaaaaa...!!!

Đó là việc đầu tiên mà 3 chúng tôi sẽ làm khi lên ngọn đồi này. Tất cả cùng đưa tay lên miệng hét thật to ọi lo âu, phiền muộn tan biến hết.

Cuộc sống đôi khi làm cho chúng ta thật mệt mỏi.

Công việc nhiều lúc khiến ta căng thẳng.

Một vài lời nói của những người xung quanh có khi sẽ làm ta tổn thương.

Yêu! Biến bạn và tôi đánh mất bản thân> mù quáng

Vậy tại sao chúng ta ko tạm thời gạt phăng tất cả sang 1 bên và sống thật vui vẻ.

Hãy Thử làm vậy nhé! Rồi bạn sẽ nhận ra tình yêu chỉ là màu hồng chứ chưa phải là 7 màu sắc mà cuộc sống vốn dĩ có.

Tôi diện 1 chiếc mũ màu trắng tinh khôi vành rộng có thắt 1 chiếc đai bằng nơ xinh xắn (mũ nhỏ Trang hi). Mặc dù trời hôm nay rất đẹp gió nhẹ đưa mùi hương hoa dại lan toả khắp ngọn đồi, nắng nhạt nhoà, mềm mại, âm ập vuốt ve thảm cỏ xanh non trên ngọn đồi nhưng tôi vẫn là con gái mà phải biết chăm chút cho bản thân chứ. Mỗi lần như thế tôi thường nghĩ “Làm con gái thật tuyệt”. Ừ! Tuyệt thật đấy khi bây h 3 đứa con gái chúng tôi ngồi ăn hoa quả, tán phét, chạy nhảy khắp ngọn đồi còn 3 tên con trai thì mỗi người 1 việc. Hắn thì làm thay công việc nhóm bếp của tôi còn Thắng và Nam thì chờ hắn nổi lửa là bắt đầu nướng

thịt. Ấy nhưng cái quái gì đây? Thậm chí hần còn làm công việc nhóm bếp tẻ hơn tôi nữa kìa. Ngọn đồi này sắp bị hần làm ô nhiễm vì khói rồi. Cứ tình trạng này thì đến mùa quýt năm sau cũng chẳng có thịt nướng mà ăn. Haizz...đúng là ko có Quách Kim Thư tôi thì chẳng có việc gì là ok cả. Thôi thì lại phải tự làm vậy. Tôi đẩy hần qua 1 bên giật lấy cái quạt mo (ăn cắp của ngoại).

- Tránh ra tôi làm cho. Cậu đúng là loại công tử bột vô dụng mà.

Tôi vừa quạt bếp vừa mắng hần bỗng Nam ở đâu sấn tới.

- Để mình làm cho. Cậu qua kia nghỉ đi!

Thấy Nam có khí chất Nam nhi hần đâu thể chịu thua sĩ diện đàn ông mà. Hần giật lấy chiếc quạt trong tay Nam.

- Để tôi làm.

- Ko! Để tôi.

2 người họ cứ giằng qua giằng lại. Tôi tự hỏi ko biết 2 tên này có bị điên ko nữa giành nhau cái gì k giành lại đi giành nhóm lò than. Điên thật! Điếc hết cả tai. Tức khí tôi quát.

- Để tôi! Các cậu im hết đi.

Phải công nhận Kim Thư tôi đây là người có uy lực mới chỉ hét 1 tiếng mà 2 tên đó đã rút lui. Tôi cố gắng quạt, Nam cứ đứng đó chỉ chờ tôi nhờ là giúp liền nhưng tôi đâu phải là người dễ dàng khuất phục.

- Thư có mệt lắm ko?

Hỏi câu rõ ngớ ngẩn. Dù có mệt tôi cũng ko giám kêu chỉ giám nhe bộ răng trắng ngọc ngà ra mà cười để che đi khuôn mặt đang xám xịt vì khói.

- Mình ko mệt...hi

“BỪNG”

- A! Cuối cùng cũng được.

Tôi nhảy căng lên hò reo sung sướng như người vừa trúng số độc đắc vậy. Vô tình tôi trông thấy hần cũng đang nhìn tôi mỉm cười. Sao hần lại cười nhỉ? Chắc hần nghĩ tôi khùng. Hần tiến về phía tôi, gần lắm đưa 1 bà tay luồn qua mái tóc dài phải nói là đẹp hơn mấy cô người mẫu quảng cáo tóc đặt bàn tay ấy ra sau gáy (đừng nói là cưỡng hôn đó nhé!) tay còn lại hần từ từ đưa lên mặt tôi rồi chùi chùi cái gì đó.

- Lem hết rồi lè.

Tim tôi bỗng dừng lại nhảy lambada. Cảm giác lạ lắm mà cũng quen lắm. Đã bao lâu tôi ko có được cảm giác ấm áp thế này rồi nhỉ?

- Sạch rồi! Đừng có lợi dụng.

Nam lên tiếng kéo tôi về phía cậu ấy. Tôi vội vàng chạy lại phía Linh và Trang trước khi 2 tên này đem tôi ra làm dây thừng để kéo co như chiếc quạt hồi nãy. Tôi vừa chạy vừa nói với về phía Thắng.

- Ông Thắng quán con Trang vừa thôi chứ. Mau ra nướng thịt đi.

Thắng đưa tay lên ra hiệu ok và đứng lên.

Giới thiệu đôi chút về Thắng để các bạn rõ nhé!

Thắng là học sinh xuất sắc của ban B sau này sẽ là 1 bác sĩ đại tài. Nhà cũng gọi là khá giả đấy, đẹp trai chắc cũng như Nam (kém hần và Quân 1 chút). Thắng học chung lớp với Thiên Vân (cô nàng dã thú) nhưng lại k thích nhỏ đó mà mê Yến Trang như điên điên.

Chúng tôi vừa nướng thịt vừa ăn rất vui vẻ.

- Con Thư miếng đó của tao.

Nhỏ Linh này đã tham ăn lại chỉ thích ăn lạc ko có chịu ăn mỡ thảo nào mãi chẳng lên cân.

- Ko! Là của tao.

Tôi bỏ tọt miếng thịt nóng hổi vào miệng.

- Ôi! Bỏng quá! Nước.

Hắn đưa cho tôi cốc nước nhưng ko “phììì” nguyên ngậm bìa phun thẳng vào mặt hắn.

- Sao cậu lại đưa bìa cho tôi? Đui à?

Hắn vừa lau mặt, lau mũi vừa nhìn tôi quát.

- Này! Cậu thật là.

Con Linh thấy vậy ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Ha...ha...cho đáng đời mày đồ tham ăn.

Tôi nhìn nó bằng ánh mắt sừng cò.

- Im ko tao đập dẹp mỗ mày bây giờ.

- Thôi các cậu ngồi xuống đi.

Nam thấy tụi tôi chiến tranh liền lên tiếng còn tùy ý gấp cho chúng tôi mỗi đứa miếng thịt to bự ăn ko khéo mắc nghẹn như chơi.

- Trang ăn miếng này đi ngon lắm lè.

4 chúng tôi quay ngoắt sang đôi gian phụ dâm phụ nhân lúc đang có chiến tranh giám ăn cấp lương thảo đút cho nhau ăn tình tứ thấy mờ.

- Oe! Mắc ói.

Tính chọc con Trang cho nó đỏ mặt như tiết canh vì nó là người hay xấu hổ mà lúc nó xấu hổ trông đáng yêu đến mức cười nào ngờ tôi và con Linh bị nó dùng đũa kị vào đầu.

- Thì sao? Tụi tao yêu nhau mày trông phát thèm à?

Oh my god! con Trang mà tôi quên đầu rồi nhỉ? Lẽ nào tình yêu lại có sức mạnh ghê ghớm đến thế?

- Thư này!

Hắn gọi kéo tôi ra khỏi sự ngạc nhiên.

- Gì nữa?

- Ăn đi.

Thiên à! Hắn đút cho tôi ăn. Liệu hắn có bỏ thuốc sỏ ko vậy?

- Há miệng ra tôi mỗi tay quá rồi.

Tôi mở cổng thành đồng ý cho hắn vận chuyển lương thảo vào. Có vẻ Nam ko vui nên cố tình bẻ gãy phút giây lãng mạn này.

- Chúng ta chơi 1 trò chơi đi.

- Trò gì - Linh hỏi

- Trò nói thật.

Hắn nhếc mép cười.

- Được đấy! Bắt đầu từ ai đây?

Nam nhìn lại hắn bằng ánh mắt thách thức.

- Từ tôi chơi theo vòng. Mỗi người chỉ được đặt 1 câu hỏi với người trả lời.

Hắn nhún vai.

- Ok!

Trang nhanh miệng đặt câu hỏi.

- Mỗi tình đầu của cậu là khi nào?

Nam mỉm cười.

- Khi 5 tuổi.

- Là ai vậy? - hắn hỏi.

Nam nhìn về phía tôi khiến tôi bất giác run lên.

- Là Thư!

Tôi mở to mắt nhìn Nam chẳng thốt lên được lời nào.

- Vậy 2 người chính thức hẹn hò chưa?

Lần này là Thắng.

- Chưa!

Chỉ còn mỗi Linh là ko đưa ra câu hỏi vì hơn ai hết nó hiểu tôi. Vòng chơi lại tiếp tục và ngay sau đó là đến lượt tôi. Hắn là người đầu tiên khởi sướng.

- Quân là ai?

Lần này thì tôi thật sự sock trước câu hỏi của hắn nhưng đã chơi thì đâu thể nuốt lời. Tôi nắm chặt tay lại những móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt cố dằn ra từng chữ.

- Là người tôi yêu.

Hắn cúi đầu tôi thoáng thấy nụ cười nhạt nhẽo nở trên môi hắn. Ko khí đang vui bỗng trở nên căng thẳng đến ngột thở.

- Vậy cậu ta đâu?

Vẫn là hắn hỏi, toàn là những câu xát muối vào trái tim tôi. 1 giọt, 2 giọt nước trong suốt như thủy tinh rơi xuống vụn vỡ trên mặt bàn. Nam túm cổ áo hắn.

- Cậu đã hết lượt hỏi rồi.

Linh đứng lên.

- Dừng cái trò vớ vẩn này đi!

Hết chịu nổi rồi! Tôi đã cố chôn dấu nỗi đau trong đông đổ nát của tuổi thơ. Nhưng sao ai đó lại cứ phải cố gắng đào bới nó lên? Thật đau đớn tôi bỏ chạy. Lúc này tôi cần 1 nơi yên tĩnh.

Tôi ngồi dưới gốc cây cổ thụ lâu năm mọc ngay trên ngọn đồi. Tôi đã khóc nhiều, nhiều đến mức thiếp đi lúc nào ko biết. Lúc tỉnh dậy thì cũng đã xế chiều. Tôi thấy mình trên xe đang nằm tựa đầu lên vai hắn.

- Tĩnh rồi à?

Tôi rụi mắt cố để mình tĩnh táo 1 chút.

-Ủa? Đang chơi vui sao lại về?

- Vui cái đầu cậu ấy bỗng dưng gào khóc như con nít rồi ngắt ra đẩy hại mọi người lo lắng.

Tôi gãi đầu ái ngại.

- Tôi...Tôi xin lỗi!

- Tôi mới là người phải xin lỗi cậu. Đừng giận tôi nhé?

- Hi...ko sao đâu! Tôi nhanh quên lém. Ày! Về đến nhà rồi.

5. Chương 5: Nụ Hôn & Giọt Nước Mắt

Tôi vội mở cửa xe chạy biến vào nhà đóng cửa phòng tự kỉ bỏ mặc hấn ngẩn ngơ trông theo. Chuyện hồi chiều làm tôi thấy xấu hổ tự đứng lại đi khóc lóc trước mặt đám bạn đó chẳng phải phong cách của Kim Thư tôi. Mà kể cũng lạ tại sao hấn lại biết Quân nhỉ? Hấn đã biết được bao nhiêu cơ chứ? Phải hỏi hấn mới được. Nghĩ là làm tôi chạy xuống tầng xông thẳng vào phòng hấn mà quên ko gõ cửa cứ thế tùy ý xông vào. Nhưng vừa bước được 1 bước vào phòng hấn tôi đã vội vàng thoái lui trong im lặng chỉ sợ hấn phát hiện ra thì cái danh tiểu thư khuê cát của tôi sẽ ko cánh mà bay mất.

- Sao lại nén nút vào phòng tôi thế? Cậu có ý đồ gì đây?

Tôi giật mình khi cánh cửa khẽ mở mang theo cả cái giọng ám chỉ của hấn nữa.

- Tôi...Tôi...có chuyện muốn nói anh mặc áo vào đi.

Hấn chẳng cần hỏi ý kiến lập tức kéo tôi vào phòng. Tôi thở phào nhẹ nhõm may mà hấn đã mặc áo. Hấn ấn tôi xuống chiếc ghế gần đó.

- Có gì nói đi!

- Tôi...!

- Sao nói thích tôi mà khó khăn vậy à.

Tôi nhảy bắn ra khỏi ghế.

- Ai nói tôi thích cậu chứ? Tôi chỉ muốn hỏi tại sao cậu biết Quân thôi mà.

Hấn cười buồn lắc đầu ngẩn ngăm.

- Cậu thích thằng đó đến nỗi đêm nào cũng gọi tên hấn thì làm sao tôi ko biết. Thằng đó đã bỏ rơi cậu sao cậu yêu nó đến vậy?

- Cậu thì hiểu cái quái gì về người ấy mà nói.

Tôi nói rồi xoay gót bỏ đi nhưng hấn vội vàng ép tôi vào lòng ngực hấn.

- Này! Tôi yêu cậu đó.

Tôi có nghe nhầm ko vậy? Hấn nói yêu tôi? Ko thể thế được. Chẳng để tôi kịp phản ứng với toàn bộ câu nói hấn vụng về đặt lên môi tôi 1 nụ hôn. Nhưng sao lại có vì mận chát ở đây? Sao tôi lại khóc. Ko biết! Chỉ biết rằng tôi có cảm giác như đang phản bội người ấy. Tôi ko thể làm thế. Lí trí và trái tim ko cho phép tôi làm vậy. Nhưng sao tôi bất lực thế này chẳng đủ sức chống lại nụ hôn cuồng dại ấy. Hấn buông tôi ra khi cảm thấy vị mằn mặn nơi đầu môi. Đôi bàn tay hấn áp lên khuôn mặt tôi.

- Sao lại phải khóc? Cậu ko có tình cảm gì với tôi sao?

Tôi gỡ bàn tay hấn ra.

- Đúng vậy! 1 chút cũng ko. Tôi ghét cậu! Thật sự rất ghét.

Tôi bỏ đi ngay sau câu nói cũng chẳng biết sẽ làm hấn vui hay buồn nữa. Đôi khi nhấn tâm 1 chút thì mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết hơn, Trong tình yêu cũng vậy. Nếu đã ko thể trao cho người ta trái tim thì cũng đừng bao giờ cho người ta hi vọng.

6. Chương 6: Rắc Rối Của Những Người Bạn

Tình thân là thứ tình cảm thiêng liêng nhất. Người cha, người mẹ là những người dìu dắt ta qua bao khúc cua của cuộc đời. Họ sẵn sàng cho ta tất cả mà không mong nhận lại 1 chút gì cả.

Tình bạn lại khác đó là thứ tình cảm trong sáng cao đẹp nhất. Người bạn sẽ sẵn sàng ở bên ta trong lúc ta gục ngã. Nhưng trên mỗi bước đường chúng ta đi luôn dính dấp bao điều nguy hiểm. Vẫn tồn tại những người bạn xấu xa ích kỷ sẵn sàng đẩy ta đến ngã rẽ cuộc đời.

Dù vậy bạn hãy cứ vực dậy và bước tiếp bởi vì “muốn thấy cầu vồng phải biết chấp nhận những cơn mưa”

Sáng nay tôi dậy sớm hơn thường lệ tính chuồn lẹ để đỡ đựng phải mặt hắc nhưng chỉ mới bước đến bậc cầu thang thứ 3 tôi đã ngửi thấy mùi thơm của món gà rô ti, món canh hạt sen. Ôi! Thơm thật! Mới chỉ ngửi thôi mà đã thấy thèm. Trong đầu tôi hiện ra 1 nghi vấn “ai là người làm mấy món này nhỉ?” ko thể là hắc được. Chắc là chị Hương giúp việc mới ở quê lên. Ày! Tôi mệt mỗi khi phải đoán già, đoán non lắm rồi. Tôi lao xuống phòng bếp.

- Ôi! Mami.

Tôi vui sướng khi thấy người đó là mẹ. Tôi ôm chầm lấy bà.

- Mami về hồi nào vậy? Sao ko báo con biết.

- Má mới về tối qua. Sao mấy có vài ngày mà trông con ốm vậy?

Tôi nhìn lại mình.

- Đâu có! À ba đâu má?

- Ba con trong phòng. Con lên gọi ba và anh 2 xuống ăn sáng giùm má.

- Dạ!

Tôi tính chạy vào phòng ba thì ông đã đứng cửa từ lúc nào.

- 2 mẹ con nấu món j mà thơm vậy?

- Ba! Thơm nhớ ba quá à.

- Ba cũng nhớ Thơm của ba lắm nè.

Hi...hi

- Thôi con vào gọi anh 2 ra ăn cơm đi Thơm.

Mặc dù ko muốn tôi vẫn phải kêu hắc nhưng hắc ko có trong phòng. Hình như là ra ngoài từ sớm rồi. Liệu có vì chuyện hôm qua mà hắc giận tôi ko ta? Nghĩ vậy tôi chẳng buồn ăn sáng tạm biệt pama tôi vội đến trường chỉ mong gặp được hắc.

Hắc đúng là đã đến trường từ rất sớm. Vừa bước vào lớp tôi đã thấy hắc ngồi tán phét vs Dương Tuyền. 2 người đó quen nhau từ khi còn bên mĩ nên có vẻ thân nhau lắm. Chẳng hiểu vì sao khi thấy họ ân ái bên nhau tôi lại cảm thấy buồn. Tiến về chỗ tôi đặt cái cặp xuống bàn chưa kịp ngồi lên ghế nóng thì hắc lạnh lùng lên tiếng.

- Cậu làm ơn ngồi ra chỗ khác đk ko?

- Sao cơ? Chỗ này là của tôi mà.

- Nhưng tôi k thích ngồi chung vs cậu. Từ h Tuyền sẽ ngồi chung với tôi.

Tôi ầm ỨC khoanh 2 tay trước ngực.

- Này! Đừng có quá đáng nhé!

Dương Tuyền hình như cũng biết điều nhỏ kéo tay hắc.

- Thôi mà anh để em kiểm chỗ khác ngồi cũng đk mà.

Thấy nhỏ cũng k tệ và lại tôi cũng chẳng buồn ngồi chung vs hẳn chỉ tổ khiến nhau khó sử.

- Thôi khỏi cậu cứ ngồi đó đi!

Tôi quẩy cặp ngồi xuống chiếc bàn cuối lớp. 1 tiết rồi 2 tiết trôi qua cái cảnh tượng hẳn cười cười, nói nói vs Dương Tuyền làm tôi phát ghét. H ra chơi may mà có con Linh hạ hỏa giùm ko thì...!

- Thư sao hôm nay ko thấy con Trang tới lớp.

Tôi nhìn qua chỗ Trang.

- Ờ ha h tao mới để ý. Nó biến đâu rồi ta? Mà thử gọi điện thoại xem.

- Tao cố liên lạc rồi nhưng ko được. Gọi về nhà thì người giúp việc nói nó đã đi học rồi. Tao e có chuyện gì ko hay xảy ra vs nó rồi.

- Bậy mà đừng nói gở để tao gọi lại coi.

Tôi nhắc máy gọi cho Trang nhưng đáp lại chỉ là những tiếng tút khô khan. Tôi và Linh lo lắng đến đứng ngồi ko yên. Tiết học thứ 3 bắt đầu tôi vẫn cố gắng liên lạc với Trang nhưng ko kết quả mãi đến lúc tiết học bắt đầu đk 20' tôi mới thấy điện thoại báo rung. Là số của con Trang, tôi vội cúi xuống gầm bàn bắt máy tránh để cô giáo phát hiện.

- Alô! Trang à mà đang ở đâu vậy?

Đầu giây bên kia tôi chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở của nó có hỏi thế nào nó cũng ko nói.

- Trang mà làm ơn nói cho tao biết mà đang ở đâu đi!

- Hút...hút...hu...hu tao...tao ...hu...ở...hút cần...nhà...hoang.. Đường X.

Nó dẫn mãi mới nói được cái địa chỉ.

- Được rồi mà ở yên đó tao tới liền.

Tôi vỗ vai con Linh.

- Trang có chuyện rồi mà.

Mặt Linh tái xanh chúng tôi vội cất đồ đạc rồi chạy ra khỏi lớp mà chẳng cần có sự đồng ý.

Căn nhà hoang đường X_____

Thư và Linh đẩy cửa xông vào. Bên trong hơi tối và còn nồng nặc mùi ẩm mốc nữa. Chúng chạy tìm Trang khắp nơi rồi lại thấy nó ngồi thu lu 1 góc. Ánh mắt thoảng chút điên dại. Trông nó đáng thương lắm, đầu tóc rối bù, quần áo thì sộc sộc, khuôn mặt thì tèm nhem nước mắt còn in hẳn những vết đỏ sưng tấy. Thư nhìn con bạn trong dòng lệ mang theo vị chua xót lẫn đắng cay. Cả Linh cũng vậy nhỏ cũng ko thể kìm được nước mắt. Ba chúng nó ôm nhau khóc thút thít chỉ mong sao hơi ẩm tình bạn sẽ giúp Trang vực dậy sau cơn giông tố. Linh hỏi Trang trong tiếng nấc nghẹn ngào.

- Ai đã làm mà ra nông nổi này vậy?

Trang bắt giắc run lên bần bật.

- Tao sợ lắm tụi mà ơi! Con Vân nó cho người đánh tao còn hăm dọa nếu tao ko bỏ Thắng nó sẽ cho người làm nhục tao....hút...hút tao sợ lắm xem chút hôm nay tụi nó làm vậy với tao rùi.

Thư gần như mất hết bình tĩnh, nó đứng dậy quệt đi nước mắt

- Tao sẽ ko để yên chuyện này đâu.

Linh gạt lên.

- Mà tính làm gì?

Ánh mắt Thư nổi lên những tia vẫn đỏ.

- Cho con Vân 1 bài học để nó ko đi bắt nạt những người yếu thế nữa.

Linh đứng dậy ghì chặt vai Thư.

- Bình tĩnh đi mày.

Thư hẩy tay Linh ra.

- Để tao đi nếu càn nhân nhượng nó sẽ càn được nước lán tới đó. Rồi ko biết nó sẽ làm j con Trang nữa.

Thư bỏ lại 2 con bạn và trở lại trường.

Tại căng tin trường

“bốp” cái tát bất ngờ làm Thiên Vân ko kịp lé tránh. Nhỏ sờ má liếc xéo Thư.

- Muốn chết hả?

Thư chọn mắt.

- Phải tao đang muốn chết đây. Sao hả?

Vân dơ tay tính tát Thư nhưng nó nhanh tay ngăn lại còn được thể xô nhỏ ngã xuống đất. “Rầm” “xoảng” chiếc bàn gần đó đổ xuống kéo theo chiếc ly thủy tinh vỡ vụn. Thư tiện tay nhặt lấy 1 mảnh vỡ kề vào cổ Thiên Vân buông lời hăm dọa.

- Tao cảnh cáo mày nếu còn đụng đến con Trang thì đừng trách tao.

Thiên Vân ko hề sợ nhỏ cười khẩy.

- Mày thì làm gì được tao chứ hả đứa nhà quê? Có ngon thì giết tao đi rồi ba tao sẽ ày ngồi tù một gông.

Thư dí mạnh mảnh thủy tinh vào cổ Vân khiến máu tứa ra.

- Đừng thách thức tao cùng lắm mạng đổi mạng.

Nhỏ Vân sợ xanh mặt, ánh mắt dã thú vụt tối sầm mà ko hề biết Thư cũng chỉ mạnh miệng thể thôi chứ nó đến con kiến còn ko giẫm giết nữa là...!

- Thư cậu làm gì vậy?

Hắn bỗng đứng ở đâu xuất hiện làm nhuệ khí giảm hơn nửa.

- Bỏ cậu ta ra! Sao cứ phải gây rối ở trường vậy? Cậu thích gây sự chú ý lắm à?

Thư vứt mảnh thủy tinh xuống đất lườm hắn 1 cái và bỏ đi.

Thư bắt xe chạy lên ngọn đồi cùng 2 con bạn. Chúng vẫn làm cái hành động quen thuộc ấy. Tất cả cùng đưa tay lên miệng bắc thành 1 cái loa rồi hét thật to.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

aaaaaa.....!!! Thoải mái quá!

Sau khi dùng toàn bộ clo hét 1 hơi lớn cả 3 trống tay lên gối thở hổn hển rồi nhìn nhau phá ra cười.

- haha mệt quá!

Chúng thả mình xuống thảm cỏ xanh mướt nằm chụm đầu vào nhau ngắm hoàng hôn đang dần buông nhạt trên đỉnh đồi. Ánh hoàng hôn mang chút sắc tím yếu mềm nhưng thơ mộng. Thật đẹp! Nhưng sao lòng Thư lại buồn thế này? Nó nhớ lại những lời hắn nói hồi nãy. Cái ánh mắt ấy lạ quá! Ánh mắt như là sự coi thường nhạo báng mà hắn cố tình dành cho nó.

- Sao tụi mày im lặng vậy? - Linh hỏi kèm theo tiếng thở dài. Trang nhúu mày nhìn về phía chân trời xa.

- Tụi mình chơi với nhau được bao lâu rồi nhỉ?

Thư mỉm cười làm bộ bấm đốt tay.

- 5 năm 9 tháng 12 ngày.

- Sao mày nhớ rõ vậy?- Linh ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì đó là ngày đầu tiên tao bước chân vào trường cấp 2, là ngày đầu tiên tao quen được những người bạn tốt như tụi mày, là ngày đầu tiên tao được nhận nụ hôn đầu từ Quân và là ngày đầu tiên Quân nắm tay tao chạy lên trên ngọn đồi này.

Đôi mắt Thư hoeen đỏ, 2 giọt nước mắt vụng về rớt xuống đọng lại trên vài phiến cỏ. Trang cũng khóc, nó nén lau đi giọt nước mắt yếu đuối

- Mày vẫn yêu Quân sao?

- Tao chưa bao giờ thôi yêu Quân cả.

Linh ngáp ngừng, bắn khoăn như có điều gì đó khó nói.

- Tao...Tao nghĩ đã đến lúc mày...mày quên Quân đi rồi đấy.

- Ko! Tao ko thể! Điều đó quá khó khăn.

Trang nắm lấy cánh tay dài trên thảm cỏ của Thư.

- Quên đi và bắt đầu lại! Mày đừng tự lừa dối bản thân nữa. Muốn khóc thì hãy khóc đi, khóc cho những giọt nước mắt mà mày đã cố kìm nén bao năm qua.

Nghe được những lời đó Thư oà khóc, tiếng khóc vỡ vụn trong cơn gió xe lạnh. Hình như Hà Nội đã bước sang mùa đông. Cái mùa của sự giá lạnh và cô đơn.

7. Chương 7: Mùa Đông Đã Đến ~ Ngày Ấy Lại Quay Về

Mùa đông nào mà chẳng giá lạnh.

Hạnh phúc nào mà chẳng mong manh.

Cánh tay nào mà chẳng từng mệt mỏi rồi buông rơi.

Rồi kí ức sẽ lại quay về trong 1 buổi chiều bẽ bét máu thê lương.

Hơi ẩm trong đêm đông đầu tiên.

Thư trở về nhà với đôi mắt sưng mọng vì khóc. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra với nó. Buồn thật đấy nhưng lòng nó lại cảm thấy vui vì nó biết dù cả thế giới có quay lưng lại với nó thì Linh và Trang sẽ đứng lại cả thế giới để bảo vệ nó.

Đẩy nhẹ cửa Thư bước vào, vừa thấy nó bà Ngân (mẹ nó) đã gọi nó lại.

- Thư! Sao con về trễ vậy? Qua ăn tối luôn đi con.

Thư tiến về phía bàn ăn khẽ liếc xéo hắt rồi nhìn pama

- Thưa pama con mới về.

Ba nó mỉm cười

- Con ngồi xuống đi!

Thư kéo ghế ngồi xuống bà Ngân xới cơm rồi đặt qua chỗ nó.

- Thư! Con khóc à? Sao mắt con sưng mọng thế kia?

Ba nó lo lắng buông đũa xuống.

- Có ai bắt nạt con hả Thư?

Nó liếc nhìn hấn vẫn cái vẻ lạnh lùng vốn dĩ hấn bình thản ngồi ăn như chưa có chuyện gì xảy ra hoặc nếu có thì cũng chẳng liên quan đến hấn. Thư kéo ghế đứng dậy.

- Con ko sao! Chỉ là hơi mệt chút thôi. Con xin phép lên phòng trước.

Thư bỏ lên phòng, nó mở tung cửa sổ khiến cơn gió đầu mùa đông thốc vào phòng lạnh lẽo. Nó đứng bên cửa sổ mặc cho gió cứ vô tình ướm cái lạnh lên thân thể nó, nó đang trầm mặc suy nghĩ về tất cả mọi chuyện đã xảy ra mà chẳng hề để ý hấn đã bước vào phòng nó từ lúc nào ko biết. Chỉ khi đôi bàn tay của ai đó khoác lên đôi vai đang run lên của ai kia 1 tấm áo ấm nó mới giật mình ngoảnh lại. Hấn mỉm cười với nó.

- Lạnh vậy? Sao lại ra đó đứng?

Thư chợt cảm thấy lòng mình ấm áp. Nụ cười ấy ko biết hấn đã cười vs nó được bn lần. Nhưng lần nào cũng vậy tim nó ko nhảy lò to cũng phải nhảy vũ điệu hoang dã. Nó cảm thấy có chút cảm giác ấm áp tràn vào tim vậy mà nó vẫn cố tỏ ra lạnh lùng

- Cậu qua phòng tôi có chuyện j ko?

Hấn đứng trống tay vào bậc cửa sổ hướng mắt về phía xa và hỏi lại 1 câu chẳng hề ăn khớp.

- Trời hôm nay nhiều sao nhỉ?

- Cậu qua đây ko phải chỉ để hỏi tôi điều đó thôi chứ?

Hấn quay lại dùng ánh mắt đen lạnh lùng xoáy sâu vào đồng tử của nó.

- Xin lỗi cậu về chuyện hồi sáng.

Thư vờ như ko biết.

- Chuyện nào? Thôi mệt cậu quá! Về phòng đi cho tôi còn ngủ.

- Này! Tôi thích cậu thật đó! Sao cậu cứ lạnh lùng với tôi như vậy?

Thư đờ luôn theo câu nói của hấn. Tim nó bắt đầu lại nhảy vũ điệu hoang dã. Đôi mắt đen láy to tròn nhìn hấn ko chớp và rồi ko cần hỏi ý kiến thân chủ hấn tùy ý đặt lên trán nó 1 nụ hôn (ko giám kiss vào môi nữa sợ nó lại khóc như lần trước ý mà hi) rồi hấn bỏ đi ko quên chú nó ngủ ngon để lại nó với 1 mớ cảm xúc rối bời ko rõ nghĩa.

Muốn ôm nhưng~Ko thể! Why??

Sáng hôm sau trong bữa ăn Thư được hấn tắm bồ quá trời luôn.

- Thư ăn món này đi!

(ây hum nay anh Lâm nhà ta lại giám gọi hấn tên nó!! Thân mật wá)

- Thư ăn thêm đi! Trông Thư dạo này ốm quá.

Hấn cứ 1 câu Thư, 2 câu cũng Thư khiến lão gia và phu nhân nhà ta choáng váng chỉ biết đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn 2 đứa con thường ngày có dùng roi quất vào mông cũng ko nhận nhau là anh em (nhận làm ng yêu đấy hi) vậy mà...! Thật tình chẳng hiểu nổi. Hấn là người lạnh lùng rất ít khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài chứ đừng nói là quan tâm 1 cách thái quá như vậy.

- Này! Sao cậu gấp cho tôi nhiều thức ăn như vậy? Định biến tôi thành heo à?

Hấn nhìn nó ra lệnh.

- Ăn đi! Đừng nhiều lời.

Nó gấp thức ăn bỏ vào bát hấn thành thử 2 người cứ gấp qua lại cho nhau.

- Thư anh gấp thức ăn cho thì nhận lấy và cảm ơn đi chứ!

Mẹ nó gắt khi thấy thái độ đó của nó. Nó ầm ỨC chu môi cãi.

- Nhưng ai bảo câu ta....?

Chưa để nó nói hết cái li của mình mẹ nó đã nghiêm giọng.

- Thư gọi bằng anh 2 đi học thể nào mẹ ko biết nhưng ở nhà phải có phép tắc.

Vâng! Đó chính là bà mẹ ko sinh ra nó nhưng đã nuôi dạy nó theo đúng phép tắc lễ nghi. Thư chẳng thể làm gì hơn ngoài việc lườm hắn 1 cái rõ là đáng yêu.

- Thôi được rồi! Ba có chuyện cần nói đây.

Ba nó im lặng nãy giờ chỉ nói có câu cả nhà im lìm. Ông tiếp tục bài diễn thuyết.

- Tuần sau là sinh nhật Lâm ba muốn tổ chức 1 buổi tiệc để giới thiệu con với các nhà đầu tư. Con thấy thế nào.

Hắn đáp gọn lỏn và sắc sặc.

- Ko thích.

Nó đá chân hắn quắc mắt lườm.

- Anh 2 đừng phụ lòng tốt của ba chứ?

- Được rồi thích làm gì thì làm.

Thư mỉm cười nhìn đồng hồ đeo tay vội đứng lên.

- Xin phép pamá con đi học.

Hắn chạy đuổi theo

- Đợi tôi với.

Thư ra tới sân tính leo lên chiếc xe đạp điện rồi chuồn lẹ thì hắn kéo lại.

- Sao vội vậy? Cho tôi đi nhờ đi.

- Ko! Xe mô tô, xe hơi của cậu đâu? Đi xe đạp điện cậu ko sợ mọi người nói hotboy no1 của trường lại đi con xe cọt kẹt thế này à?

- Ko!

- Cậu ko sợ nhưng tôi sợ phan cuồng của cậu lắm ớ.

Hắn mệt mỏi day day thái dương.

- Cậu có cho đi nhờ ko thì bảo đây.

- ko! Hắn nghiến răng lườm nó, nó liến đỏi ý- À! Ừ được hì!

Hắn leo lên xe và đèo nó tới trường. Đang đi hắn bỗng dừng hỏi

- Thư này cậu có lạnh kô?

- Ừ! Chút chút.

- Vậy ôm tôi đi!

Câu nói của hắn vừa truyền đến tai nó lập tức hắn được nhận 1 trường vào lưng.

- Ăn nói tầm bậy tầm bạ ko à.

“kít” hắn cố tình phanh gấp vì ko làm chủ được cũng vì nhất quyết ko cho hắn 1 cái ôm lên theo quán tính nó đạp đầu vào lưng hắn.

- Chạy xe kiểu gì vậy?

- ai bảo ko chịu bám chắc.

- Hứ! Cậu mà ko chạy cẩn thận tôi đá cậu xuống xe đó.

Hắn lại tiếp tục chạy xe và có chút thất vọng vì kế hoạch thất bại. Còn về phần Thư chẳng hiểu tại sao nó muốn ôm hắn nhưng ko thể. Cứ mỗi lần đưa tay ra nó lại rút lại đầu óc nó lúc đó chỉ nghĩ về Quân, về những ngày 2 đứa chạy xe đạp dưới mưa. Nó sợ khi nó ôm hắn hạnh phúc mong manh vốn đã vỡ vụn ấy sẽ lại hóa thành ngàn mũi kim chích vào tim nó. Hắn thì khác, hắn yêu nó nhưng hắn biết rằng trái tim nó chưa có chỗ cho hắn nên hắn sợ nếu cứ cố ôm chôn nó vào lòng thì sẽ chỉ khiến khoảng cách giữa 2 người trở nên xa hơn mà thôi.

Buổi chiều tan học hắn lại đèo nó trên con đường xám xịt lạnh ngắt. Hắn nhất quyết ko chịu về nhà sớm mà đèo nó dong khắp thành phố.

Ban đêm những ánh đèn cao áp đổ ập xuống lòng đường, những ngọn đèn nhấp nháy từ 1 vài quán cafe phát sáng trong đêm như hàng ngàn, hàng vạn vì sao lấp lánh. Trong cái khung cảnh lãng mạn này hắn quyết định gửi lại xe đạp ở 1 ga ra và cùng nó đi bộ dạo phố. Trên con đường gió thổi lạnh buốt nó xoa xoa 2 lòng bàn tay lại với nhau cần nhàn.

- Cậu quả là khủng. Lạnh thế này còn bắt tôi đi bộ cùng cậu.

Hắn nhìn nó nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh cứng của ai kia.

- Lạnh lắm sao?

Nó cố gắng rút lại nhưng hắn nắm thật chặt.

- Yên đi nào chỉ 1 chút thôi.

Nó cũng thấy ấm, ấm lắm nên nó cứ để yên như vậy. Được 1 lúc thì nó bất chợt rút lại chạy về phía trước được chừng vài bước nó quay lại đưa tay ra.

- Cậu có tiền lẻ ko?

Hắn cười cho sự lảm tưởng của mình, cứ nghĩ nó đưa tay ra cho hắn nắm nào ngờ là để đòi tiền lẻ.

- Cậu hỏi tiền làm gì? Hôn tôi 1 cái rồi thích gì tôi mua cho.

Nó nghiêng răng nghiêng lợi lườm hắn.

- Đồ keo ko cho thì thôi.

Nó lục lọi túi sách còn vển vẹn có 10 ngàn bạc nhưng sao nó vui thế? Tí nữa kéo hắn về phía bên kia đường nơi 1 bà lão già đang bán gánh hàng dong lúc chiều muộn. Nó ngồi xuống lễ phép dùng 2 tay đưa tờ 10 ngàn ra.

- Bà ơi bán con 2 trái bắp nướng.

Bà lão móm mém cười đưa cho nó 2 trái bắp còn khuyến mại cả 1 bọc khoai lang nóng hổi.

- Đây của cháu.

Nó ngạc nhiên.

- Sao nhiều vậy bà. Cháu ko lấy đâu.

Nó trả lại nhưng bà lão cười hiền.

- Tặng cháu đó! Dù gì cũng khuya bà cũng đang tính dọn hàng nên cháu cứ cầm đi.

- Nhưng mà....!

- Ngoạ! Ngoạ ơ!

Nó chưa nói hết câu thì từ đằng xa 1 đứa trẻ nhỏ khoảng 5, 6 tuổi ăn mặc phong phanh, rách rưới chạy lại đỡ lấy gánh hàng. Bỗng dưng nó khóc nước mắt chảy dài trên gò má rớt xuống bọc khoai lang. Hình như nó trông thấy hình ảnh của mình ở trong đó. 1 con bé mồ côi cũng như đứa trẻ này đây. Đèn áo cũng ko

thể mặc ấm. Nó nghĩ mình thật may mắn khi được những người tốt bụng cứu mang. Hấn đứng đó và biết nó đang khóc vì thương bà lão. Hấn kéo tay đứa bé gái lại moi trong túi ra tờ 500 ngàn đưa cho đứa trẻ.

- Cho bé này.

Đứa bé ngẩn tò te, bà lão vội kéo đứa bé lại và khéo từ chối.

- Cảm ơn cậu nhưng chúng tôi ko thể nhận.

Hấn cúi tờ tiền vào tay bà lão.

- Bà làm ơn nhận đi coi như tụi con mua chỗ khoai lang này.

Bà lão mỉm cười.

- Các cháu thật tốt bụng chúa sẽ mang hạnh phúc đến cho 2 cháu.

Bà lão quay đi hấn nhìn theo bóng dáng 2 bà cháu dần dần vào bóng tối. Nó đứng ở đó nước mắt ngấn dài chứng kiến hết mọi việc hấn làm chẳng hiểu sao nó thấy yêu hấn hơn. Hấn tiến về phía nó dùng những ngón tay mảnh dẻ gạt đi nước mắt cho nó.

- Đừng khóc! Tôi đau lắm.

Hấn dỗ tưởng nó sẽ nín nào ngờ nó khóc to hơn. 1 tay nó nhất quyết ko buông bọc khoai lang, 1 tay nó cố ôm chôn thân thể hấn mà khóc, mà để cho nước mắt rớt xuống đôi vai hấn. 1 cái ôm ko trọn vẹn nhưng sao hấn thấy lòng ấm áp thế? Ước gì thời gian cứ mãi đóng băng tại thời điểm này để hấn có thể cảm nhận hơi ấm của con tim, cảm nhận được toàn bộ mùi hương trên cơ thể nó. Cuối cùng thì hấn cũng được nó ôm. Nhưng khoảnh khắc này sao nhanh quá? Nó buông hấn ra nở nụ cười tươi rói với khuôn mặt tèm nhem trông đáng yêu đến nỗi hấn phải khẽ bật cười. Nó lau sạch đi nước mắt rồi đưa cho hấn trái bắp.

- Cho cậu này.

Hấn nhận lấy, nhìn trái bắp và khẽ nhún vai.

- Sao cậu tham thế?

Nó ngoạm trái bắp.

- Bà lão cho tôi chứ đâu có cho cậu.

- Này! Ko biết đâu! chia đều đi.

Nó làm mặt quỷ và bỏ chạy.

- Never!

- Cậu đứng lại cho tôi!

- hề hề ko ngu.

- Đứng lại.

Tiếng cười đùa, tiếng châm chọc nhau cùng tiếng đập hạnh phúc của con tim loăng dăn trong đêm đông tuy lạnh nhưng thật ấm áp.

8. Chương 8: Bệnh

Trên con đường trở về nhà trời bỗng dưng đổ mưa. Con mưa lặng hạt như chút nước mà hấn và nó có mỗi cái dù bé tí tẹo thế là vì sợ nó sẽ bị cảm hấn đành hết phần ô cho nó cứ cố tình đi ra ngoài trời mưa. Nó thấy hấn như vậy thì bạo gan nắm tay hấn kéo vào trong dù. Tự dưng hấn thấy hạnh phúc quá! được nắm tay đi cạnh nó dưới cơn mưa quả là thích thú.

Về đến nhà thì hấn đã ướt nhèm như chuột lột rồi. Vài giọt nước mưa còn đọng lại trên khoé mi hấn. “Trông hấn thật đẹp” nó nghĩ vậy và thi thoảng lại nhìn trộm hấn.

- E hèm! Sao nhìn tôi dữ vậy?

Hấn phát giác làm nó bối rối ngượng chín mặt

- Ai...Ai thèm nhìn cậu chứ. Mau vô thay đồ đi ko cảm lạnh bây h đó.

Nó nói và đẩy hấn vào phòng. Khi hấn đã đi khuất nó mới vội vã chạy lên phòng. Nó thả mình xuống giường suy nghĩ về cái ôm mà nó dành cho hấn hôm nay. Quả thật cảm giác khi nằm trong vòng tay hấn lạ lắm, có chút ấm áp, có chút hạnh phúc và còn có cảm giác an toàn. “mình đã thích hấn rồi ư?” - Nó tự đặt câu hỏi rồi lại tự trả lời “ko thể thể được mình và hấn chỉ có thể là anh em”. Cứ thế nó cứ trần trọc suốt đêm mãi đến sáng mới ngủ được chút chút thì “reng...reng...reng”

tiếng đồng hồ báo thức nghe đến choáng cả tai. Nó vội tắt đi rồi gượng dậy lết ra khỏi giường. Làm vệ sinh cá nhân xong nó đang tính đi học thì thấy cửa phòng hấn vẫn đóng im. Cảm thấy có chút lo lắng nó chạy lại gõ cửa.

- Này! Cộc...Cộc dậy đi chứ!

Ko có tiếng trả lời nó gõ cửa lần 2

- Cộc...cộc...cậu có trong đó ko?

“Cạch” hấn ra mở cửa và cần nhần.

- Một cậu quá!

Hấn bỏ cửa mở và nằm trở lại chiếc giường. Nó hốt hoảng khi thấy mặt hấn tái xanh vội chạy vào đặt tay lên chán hấn. Chán hấn bỏng như lửa, nó cuống cuồng lên

- Chết rồi! Cậu sốt cao quá! Pama đi vắng hết rồi tôi phải làm sao đây?

Hấn nắm tay kéo nó ngã xuống giường và ôm nó thật chặt.

- Cậu cứ làm thế này thì tôi sẽ rất nhanh hết bệnh.

Bỗng dưng Thư hóa đá, nó chẳng hề nhúc nhích mặc cho hấn ôm mình mà xiết thật chặt rồi hấn lại đổi vị trí trống 2 tay xuống giường để nó nằm dưới. Hấn dùng ngón tay quét nhẹ qua cánh môi đỏ thắm như hoa anh đào của nó rồi từ từ đưa khuôn mặt tiến lại gần và cuối cùng là cả thân thể hấn đáp xuống người nó. Nó hốt hoảng đâm thụt vào lưng hấn.

- Đồ biến thái cậu làm gì vậy?

Hấn ko hề cử động, toàn thân hấn nóng ran. Nó có thể cảm nhận được toàn bộ sức nóng của cơ thể hấn vì hấn đang nằm đè lên người nó. Nó hốt hoảng lay nhẹ hấn.

- Này! Đừng làm tôi sợ đó nha.

Hấn vẫn ko động đậy, nó sợ đến phát khóc đẩy hấn ra khỏi người rồi chồm dậy vỗ vỗ vào má hấn.

- Tỉnh lại đi! Tôi sợ lắm.

Chân mày hấn khẽ nhíu lại, cố mở mắt ra hấn nhìn nó mỉm cười.

- Tôi chỉ bị sốt chút thôi có chết đâu mà cậu khóc.

Nó lau nước mắt.

- Để tôi gọi người đưa cậu đi bệnh viện.

Hấn dù mệt nhưng vẫn cố gắt.

- Tôi cấm cậu đưa tôi đi bệnh viện

- Vậy tôi phải làm gì đây? - rồi như nhớ ra cần phải làm gì nó réo lên - A! Biết rồi cậu chờ tôi chút nha!

Nó chạy ra rồi lại chạy vào hết lấy khăn ướt lại lấy kẹp nhiệt độ và lần cuối cùng nó vào có mang theo 1 tô cháo nóng hổi. Nó cẩn thận đưa cho hấn.

- Ăn đi để còn uống thuốc.

Hấn tựa lưng vào thành giường nửa nằm, nửa ngồi làm ra vẻ mệt mỏi.

- Tôi mệt lắm chắc phải nhờ cậu đút cho tôi ăn quá à.

Nó tròn mắt nhìn hấn.

- Cái gì? Tôi mà phải đút cho cậu ăn á?

- Ko đút thì thôi nhưng tôi mà có mệnh hệ gì coi chừng cậu ko gánh nổi đâu nha.

Thư âm ức ngồi xuống giường, hấn thấy vui lắm nhưng chỉ giám cười mỉm. Nó múc muỗng cháo đưa lên miệng hấn 1 cách miễn cưỡng nhất có thể. Hấn nhất quyết ko chịu ăn. Nó tức giận.

- Tôi mỏi tay rồi đó nha.

Hấn nhướn mày.

- Nóng thế này làm sao tôi ăn? Cậu phải thổi nguội đi chứ!

Thư lại phụng phịu đưa muỗng cháo lên miệng thổi vài hơi rồi đưa trở lại miệng hấn.

- Ăn được chưa.

Hấn mỉm cười ngậm thìa cháo. Hấn bắt nạt được nó thì vui lắm. Chẳng hiểu sao khi thấy nó lo lắng, chăm sóc mình hấn lại thấy hạnh phúc ở trong lòng. Hấn đã quyết định rồi đời này kiếp này sẽ chỉ cưới mình nó làm vợ. Chỉ mình nó mà thôi.

Đương lúc lảng mạn thì lại có người quấy rối. Thư đặt tô cháo vào tay hấn.

- Tự ăn đi để tôi ra mở cửa.

Nó bỏ đi hấn nhìn theo có chút thất vọng. Thư vừa mở cửa thì xém ngột thở vì 2 con bạn

-Thư may quá mày ko sao. Tao tưởng mày chết ở đâu rồi chứ?

- Bậy mày! Tao vẫn sống nhăn răng thế này mà mày giám trù tao chết.

Con Trang tí tởn.

- Mày xem có ai tới này.

Nó nhìn lại 1 lượt rồi bật cười.

- Nam cậu cũng tới à?

- Ai vậy Thư?

Hấn tự dưng chui ra làm cho Nam điêu đứng vì bất ngờ. Nó phải tốn bao cano mới có thể giải thích cho Nam hiểu. Nghe xong Nam có vẻ hơi buồn, câu nhìn vào mắt Thư.

- Thư này! Cậu có thể cùng mình đến 1 nơi ko?

Thư gật đầu.

- Ừ!

Hấn ngăn lại bằng 1 lí do thật ngớ ngẩn.

- Tôi bệnh cậu ko ở nhà chăm sóc tôi còn đi đâu?

Nam bất bình.

- Thư ko phải nô lệ của cậu. Bệnh thì đi mà tìm bác sĩ.

Hắn nhìn Nam bằng ánh mắt thách thức. Nó vội ngăn lại trước khi chiến tranh thế giới thứ 3 bùng nổ.

- Tôi chỉ đi 1 chút thôi mà. Để tôi nhờ con Trang và con Linh chăm sóc cậu.

Trang và Linh nghe thấy vậy thì tròn mắt bắn cho nó cái tia nhìn nhọn hơn móc sắt và trước khi điều đó thành sự thật thì 2 đứa nó phải kiểm soát chuẩn lẹ. Nam và nó cũng ra ngoài chỉ còn lại mình hắn.

Đáp án của lời hứa.

Chiếc xe BMW lao nhanh về phía trước băng qua mọi nẻo đường rồi dừng lại trước 1 khu nghĩa trang. Thư ngạc nhiên ánh mắt thoáng 1 nét đau đớn.

- Sao cậu lại đưa mình tới đây?

Nam ko nói gì chỉ lẳng lặng nắm tay nó kéo vào sâu bên trong nghĩa địa heo hút. Nó và Nam dừng lại trước 1 ngôi mộ đã bạc màu vì sương gió. Thư bỗng đứng ngơ quỳ 2 đầu gối trống trên lên đất. Nam đau lòng nắm vai nó.

- Thư ngày ấy sắp đến rồi. Mình muốn biết câu trả lời trước ngày đó được ko?

Thư nhìn Nam ánh mắt rơi rớt ra sự đau buồn. Những giọt nước mắt trong veo cứ thi nhau rớt xuống gọi về 1 miền kí ức đau thương.

- Thư! Xin cậu đừng như vậy! Đừng tự trách mình nữa. Hôm nay đây ngay trước mặt Quân tớ muốn cậu nói thật lòng mình.

Thư trống 2 tay xuống đất mà cào, mà cấu như 1 sự đau đớn ko thể nào vút bỏ.

- Tớ xin lỗi Nam à! Tớ ko thể yêu cậu.

Nam thất vọng đưa cánh tay ra khỏi bờ vai đang run lên của nó rồi dùng 1 lực mạnh đâm vào di ảnh của Quân trên bia mộ khiến máu bật ra chảy dài trên tấm ảnh. Thư kéo Nam lại.

- Sao cậu lại làm vậy?

Thư lôi chiếc khăn mùi xoa ra nhưng ko phải để băng lại vết thương trên cánh tay Nam mà là để lau đi vết máu trên di ảnh. Nam nhìn vậy khẽ bật cười đau đớn.

- Quân! Cậu làm cách nào mà khiến Thư yêu cậu đến vậy? Dù cậu đã chết nhưng sao trái tim Thư vẫn mãi là của cậu? Tại sao chứ.

Nam quỳ sụp trước nấm mộ Quân. Cứ thế 1 lúc lâu, Thư thì dựa người vào bia mộ, Nam thì quỳ gối dưới nền đất sần sùi. Mãi 1 lúc sau Nam kéo Thư đứng dậy.

- Về thôi Thư!

Nó đi theo Nam như 1 con rô bốt đã được lập trình sẵn. 1 con rô bốt bị đứt hệ thống kích hoạt trái tim. Rồi ai sẽ lại là người nối lại?

Tại nhà hắn

Ai cũng nghĩ hắn ở 1 mình trong cái nhà rộng lớn thế thì buồn lắm nhưng thực ra Dương Tuyền đã đến pha trò giúp hắn giải khuây. Nhỏ là người vui tính dễ gần có khuôn mặt xinh như thiên thần nên hắn có vẻ quý nhỏ lắm. Là 1 thiên kim tiểu thư của tập đoàn Dương Thị tuy có hơi chảnh chút nhưng rất lễ phép và ko hay bắt nạt kẻ yếu thế.

Liệu đây có phải bộ mặt thật của nhỏ ko? Mời các bạn đón xem tiếp những chap sau sẽ rõ....! Và nhớ Cmt nhé!!

Ngày ấy ~ Kí ức màn sương trắng.

Thời gian cứ trôi đi như 1 quy luật khắc nghiệt của cuộc sống. Đã 1 tuần trôi qua Thư vẫn đến lớp đều đều vẫn nhận được sự yêu thương từ hân nhưng chưa hề đáp lại dù cho trái tim nó cũng đã lỡ nhịp vì hân. Nó chưa thể bắt đầu bởi nếu muốn bắt đầu lại thì phải gạt bỏ quá khứ sang 1 bên mà nó thì lại ko thể. Nó đã khiến Quân chết khi đang ở cái tuổi với bao ước mơ, hoài bão. Nó đã khiến Nam tổn thương vì 1 lời hứa vu vơ. Nam đã bỏ đi, nó đã đánh mất 1 người bạn vì thế nên nó ko muốn có thêm 1 ai nữa vì nó mà đau đớn. Nhưng cuộc đời là 1 ván bài đổi trắng thay đen nào ai biết được chữ ngờ. 1 tuần trôi qua cái ngày ấy cuối cùng cũng đến.

Một buổi sáng Thư thức giấc và bàng hoàng nhận ra ngày 25-10. Sao lại có thể trùng hợp đến vậy? Ngày Quân bỏ nó đi lại là ngày hân đến với cuộc đời này. Hôm nay là sinh nhật hân. Có lẽ nó sẽ ko thể đến, nó phải ở bên Quân vì hân còn có người thân còn Quân thì ko. Quân giống nó chỉ là 1 đứa trẻ mồ côi đầu đường sớ chợ. Nhưng bằng nghị lực Quân đã có thể trang trải cho cuộc sống của mình bằng cách vẽ tranh bán hoặc làm thêm để có tiền đi học. Quân vẽ rất đẹp học cũng rất giỏi. Nếu ko vì ngày ấy chúa đã nhấn tâm cướp đi mạng sống ấy thì có thể Quân sẽ trở thành 1 thiên tài trong giới hội họa, có thể nó sẽ được hạnh phúc, được nắm tay Quân đi hết chặng đường phía trước. Nhưng trên đời này làm gì có “nếu như” mà nếu có thì cũng chẳng phải giành cho nó. Ngày 25 - 10 Thư sẽ ko bao giờ quên. Hôm nay Thư vận 1 bộ đồ đen rồi ra ngoài từ rất sớm. Nó đến thăm mộ Quân nhưng ko muốn hân biết. Bắt 1 chiếc xe tắcxi Thư chạy ra cửa hàng hoa mua 1 bó hoa lưu ly loài hoa mà cả Quân và nó đều thích rồi lại tiếp tục đi. Ngồi trong xe nhìn qua khung cửa kính nó thấy bầu trời hôm nay mang 1 màu xám chì, lạnh ngắt. Tuy ko có sương mù như ngày này 2 năm trước nhưng mặt đất vẫn phô ra sự ảm đạm, hiu quạnh.

Thư bước ra khỏi xe tiến về phía Quân đang yên giấc. Nó khẽ đặt bó hoa xuống.

- Đã 2 năm trôi qua rồi Quân nhỉ? Nhanh thật đấy em chuẩn bị bước sang cái tuổi 18. Có lẽ đã đến lúc em cất anh vào ngăn khóa nơi trái tim em. Em biết mình ích kỉ nhưng em cần có hạnh phúc. Em sẽ khóc vì anh hết hôm nay thôi nhé! Rồi từ mai em sẽ sống vì chính em.

Thư nói mà nước mắt ko ngừng rơi. Có lẽ vết cắt ở trái tim ngày ấy quá sâu nên Thư mới phải dùng đến 2 năm để hàn gắn nó. Thư ngồi xuống bên mộ Quân khẽ vuốt ve tấm di ảnh.

- Tạm biệt anh người đầu tiên em yêu.

Thư đứng lên và bỏ đi, nó ko về nhà mà đến ngã tư đường X nơi kết thúc 1 truyện tình đầy máu và nước mắt. Kí ức dần ủa về chậm chậm như 1 thước phim.

Ngày 25 - 10 hai năm trước ~ Kí ức

Hôm nay Hà Nộ lại phải hứng chịu những cơn gió mùa đông bắc tràn về. Thật lạnh! Cái lạnh ăn sâu đến từng tế bào. Ngoài trời ko mưa cũng chẳng nắng, nó được bao phủ bởi 1 màn sương mù dày đặc nhuộm màu chết chóc. Hôm nay Quân đến đón Thư đi học như mọi ngày và cũng như thường lệ Thư đợi Quân trước cổng. Hôm nay trông Quân khác lắm! Có lẽ là đẹp trai hơn trong chiếc áo thun len màu trắng mà Thư đã tặng cậu. Quân tiến về phía Thư nắm tay sau lưng, Thư biết ngay là mình có quà nhưng chẳng có gì cả, Thư hờn dỗi quay mặt đi hướng khác

- Quân lừa Thư.

Quân mỉm cười cho sự đáng yêu của nó.

- Quân đâu có lừa Thư. Quà của Thư nè.

Thư vui mừng quay lại bất chợt “chụt” 1 nụ hôn khởi đầu cho 1 ngày mới.

- Quân này cứ thích chêu Thư ko à!

Quân cười rang rỡ như tia nắng ban mai dọi vào trái tim Thư.

- Thư lên xe đi!

Thư vén nhẹ mái tóc.

- Ủa xe đạp Quân đâu sao hôm nay đi xe mô tô của ai vậy?

Quân gãi đầu ngại ngủ.

- Xe của thằng Nam. Quân mượn để đi học.

Thư ái ngại như có điều gì khó nói.

- Có phải...Có phải...Quân vẫn để ý lời của mấy đứa trong trường ko?

Quân im lặng. Thư nắm tay Quân.

- Thư ko cần đi xe sang trọng, Thư cũng ko cần bạn trai phải là người giàu có. Mặc kệ mọi người có nói Quân nghèo thì Thư vẫn sẽ yêu Quân. Quân hiểu ko?

Quân xúc động ôm Thư vào lòng.

- Thôi mình đi nhe Quân.

Thư leo lên xe, Quân xé gió lướt trên đoạn đường sương mù dày đặc. Những hạt sương vương trên đôi cánh tay Thư khiến nó cảm thấy buốt lạnh. Nó vòng tay ôm lấy Quân áp khuôn mặt đang lạnh cóng vào lưng cậu. Chiếc xe vẫn chạy êm ru trên con đường mòn. Phía trước là 1 màu trắng xóa chợt “kít” “rầm”. 2 chiếc xe tông phải nhau, Thư và Quân ngã xuống lòng đường ẩm ướt. Máu! Máu rơi rớt trên nền đất phủ vào ko gian 1 mùi tanh đến thê lương. Quân nằm trên vũng máu đỏ đặc quánh đưa đôi mắt đờn đờ tìm kiếm Thư trong màn sương lạnh buốt. Thư đang ở kia nó chỉ kịp ngóc đầu lên nhìn Quân quặn đau trong vũng máu, chỉ kịp để 2 giọt nước mắt rớt xuống rồi nó ngất đi ngay sau đó.

Trong bệnh viện Thư đã tỉnh lại sau khi được điều trị nhưng Quân thì ko cậu đã ko qua khỏi. Quân đang nằm trong kia sống những phút cuối của cuộc đời. Thứ mà h phút này cậu quan tâm chỉ có Thư mà thôi. Nhưng nó đang ở đâu? Ngay ngoài cửa thôi chỉ là nó chưa đủ can đảm để đối diện với sự thật. Thư hết can đảm Thư đẩy cửa bước vào vừa trông thấy nó Quân nở 1 nụ cười thật tươi.

- Thư có sao ko?

Đến h phút này Quân vẫn lo cho nó khiến trái tim nó đau quặn thắt. Nó tiến gần Quân để rồi những giọt nước mắt đắng cay cứ thấm thương rớt xuống. Quân lặng nhọc đưa ngón tay lau đi những giọt nước mắt của nó.

- Đừng khóc! Xin cậu đó.

Thư cắn chặt môi, đôi chân nó run lên rồi ngã khụy. Quân bắt lực nhìn nó khóc mà chẳng thể làm gì hơn.

- khụ...khụ...khụ

Quân ho khan 1 tràng dài máu tươi chảy thấm ướt đôi môi nhợt nhạt nhuộm lên đó 1 màu máu đỏ dới đầy đau đớn. Thư hoảng loạn đặt tay lên môi Quân.

- Xin...xin...Cậu...hút đừng bỏ rơi tớ...hút.

- Tớ xin lỗi tớ ko thể nắm tay Thư đi tìm hp. Rồi sẽ có người thay tớ làm điều đó. Nếu được cậu có thể cho tớ 1 nụ hôn cuối được ko?

Thư vụng về đặt lên môi Quân 1 nụ hôn lúc buông ra cũng là lúc mọi thứ kết thúc.

Quân đã chết, Thư lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, nó bước đi như 1 cái xác ko hồn. Nếu phía trước là vực thẳm nó cũng sẽ ko ngại bước xuống bởi vì trái tim Thư h đã trãi sạn ko còn cảm nhận được gì nữa. Ngay cả nỗi đau cũng ko còn ngự trị trong trái tim nó h chỉ còn lại sự lạnh lẽo, nỗi cô đơn và 1 nụ hôn ngọt ngào h đã trở lên khô khan còn vương lại trên môi.

“1 kí ức buồn”

Quá khứ đau thương rồi cũng phải quên đi thôi! Đã đến lúc thư đứng dậy và bước tiếp nhưng sao khó khăn quá! Chẳng thể nào gượng dậy, càng ko thể bước đi. Thư cứ thả mình xuống lề đường lạnh giá. Bóng tối đã phủ lên người nó 1 chút sương khuya. Đôi vai nó đang run lên ko phải vì lạnh mà vì nó đang khóc. Nó dấu khuôn mặt tèm nhem của mình trong đôi cánh tay để ko ai phải trông thấy và có lẽ cũng chẳng ai giành để

đứng lán lại xem nó khóc. Cái lạnh lẽo của mùa đông đã đẩy con người ta về với gia đình 1 cách nhanh hơn. Còn nó thì ko đơn giản cái gia đình ấy chỉ là số mệnh đã sắp đặt, đẩy đưa. Pame thật của nó là ai? Đó còn là 1 ẩn số chưa ai giải được. Liệu rằng Thư có thể gặp lại những con người đã có công sinh ra nó nhưng lại nhẫn tâm đẩy nó ra khỏi cái hạnh phúc mà đáng lẽ ra nó được hưởng ko?

Mời các bạn theo dõi típ những chap sau sẽ rõ.

Ở 1 nơi khác ngay trong cái lòng thành phố này có 1 người vẫn đang chờ đợi nó vực dậy và bước tiếp.

Hắn đang đứng giữa bầu ko khí sôi động của bữa tiệc với những cái nhìn, cái bắt tay giả tạo. Những nụ cười gượng gạo xã giao kiểu nửa miệng làm hắn khó chịu. Hắn muốn trông thấy nụ cười hồn nhiên của nó. Nhưng nó đâu? Sao h này chưa đến? Phải chăng với nó hắn chỉ là 1 cơn gió chiều thoảng qua trái tim nó? Chỉ khiến nó rung động nhất thời rồi mau chóng quên đi.

“Thư em đang ở đâu?”

Hắn hỏi và thừa biết sẽ chẳng ai cho nó câu trả lời. Hắn hướng về phía cửa với đôi mắt thất vọng rồi mau chóng quay đi như sợ phải đối diện với sự thật rằng nó ko đến. Chợt từ sau lưng có tiếng gọi nhỏ nhẹ.

- Anh Lâm!

Hắn vui mừng ngoảnh lại và cuối cùng là 1 nỗi thất vọng. Ko phải Thư mà là Dương Tuyền. Nhỏ mặc 1 bộ đầm màu hoa anh đào chạy lại khoá tay hắn.

- Anh Lâm chúc anh sinh nhật vui vẻ nha!

Hắn mỉm cười, nếu ai tinh ý thì sẽ nhận thấy nụ cười ấy thật buồn.

- Cảm ơn em!

Tuyền vén tóc e lệ rồi nhân lúc hắn ko để ý nhỏ hôn chộm hắn rồi cười hạnh phúc. Hắn đưa tay lên má, cái hôn này thật nhạt nhẽo và vô vị ko giống với cảm giác khi hắn hôn nó.

Bữa tiệc dần tan hắn trở về nhà nhưng cũng ko thấy nó. Hắn ngồi thờ trên ghế sofa 1 tiếng rồi lại 2 tiếng trôi qua càng chờ đợi thì càng thất vọng càng lo lắng. Hắn cầm điện thoại gọi cho Linh. Linh nhanh chóng bắt máy giọng ngái ngủ.

- Alô! Ai...?

Chưa để Linh nói hết câu hắn vội cướp lời.

- Linh! Thư có ở chỗ cậu ko?

- Ko co! Nó chưa về nhà sao.

- Cậu biết Thư đi đâu à?

Đầu dây bên kia Linh ngập ngừng.

- À! Ừm! Chắc h này nó đang ngồi khóc ở ngã tư đường X đó.

Hắn hét lên trong điện thoại.

- Cái gì? Sao h này cậu ta lại ở đó?

Linh im lặng hắn gắt như ra lệnh.

- Nói đi chứ! Cậu biết được những gì thì làm ơn nói ra đi.

Linh trầm trù 1 lúc. Hắn kiên nhẫn chờ đợi và cuối cùng Linh cũng lên tiếng kể hết cái kí ức mang tên Quân cho hắn nghe. Rằng họ là bạn thanh mai trúc mã cùng nhau lang thang kiếm miếng cơm manh áo từ khi còn nhỏ và rằng trong 1 ngày sương mù lạnh buốt Quân đã bỏ nó đi trong 1 vụ tai nạn thảm khốc. Hắn nghe! Đúng hắn đã cố gắng để không bị kích động nhưng rồi chiếc điện thoại cũng dần dần tuột khỏi tay hắn rơi xuống đất vỡ vụn. Hắn xoay người bỏ chạy tìm nó. Chiếc xe lao với vận tốc điên cuồng như đang cố

rút ngắn khoảng cách giữa nó và hắn. Cuối cùng cũng đến! Thư của hắn kia rồi! Nó vẫn ngồi đó úp khuôn mặt và đầu gối. Hắn tiến lại gần cởi áo khoác phủ lên người Thư. Nó ngạc nhiên ngẩng lên nhìn hắn với đôi mắt ướt đầm nước mà chẳng nói được gì. Hắn đưa đôi bàn tay ra.

- Đi thôi! Hãy nắm lấy tay tôi! Tôi sẽ chỉ cho cậu hạnh phúc. Ở đây cậu sẽ mãi mãi ko thể tìm thấy hp đâu.

Thêm 1 lần nữa nó ngạc nhiên.

Ngày 25 - 10 câu nói ấy. Thật sự ko thể tin người sẽ nắm tay nó đi nốt chặng đường phía trước lại là hắn. Nó đưa tay ra nắm lấy đôi tay hắn và cùng nhau đi đến cái nơi mà hắn bảo nó đã chôn dấu hp ở đó.

Bạn pít nơi đó là nơi nào ko?

9. Chương 9: Làm Người Yêu Tôi Nhé!! ~ Có Hôn Ko Thi Bảo?

Hắn nắm tay nó leo lên đỉnh ngọn đồi lộng gió, nó thắc mắc.

- Sao cậu lại đưa tôi tới đây?

Hắn hướng mắt về phía xa.

- Bởi vì tôi thấy cậu hp mỗi khi lên đây. Có phải cậu đã cất dấu hp ở đây ko?

Nó im lặng như muốn lé tránh toàn bộ câu hỏi. Hắn lại mạn phép đặt lên môi nó 1 nụ hôn ngọt ngào. Lần này nó ko cưỡng lại mà phối hợp ăn ý với hắn. Nụ hôn nồng nàn vương chút sương khuya. Hắn hôn xong rồi lại kéo nó vào lòng xiết thật chặt như thể sợ vỡ mộng.

- Bỏ tôi ra đi đau quá!

Hắn càng xiết chặt hơn.

- Ko buông! Tôi phải phạt em vì giám để tôi yêu đơn phương em 1 thời gian.

- Hứ! Ai muốn?

- Trái tim tôi muốn. Làm người yêu tôi nhé!

Nó đẩy hắn ra khiến hắn có chút hụt hẫng. Đôi mắt hắn nói cho nó biết hắn buồn thế nào. Theo phản xạ của 1 trái tim lạc lối hắn lùi lại dành cho nó 1 khoảng cách an toàn. Nhưng thật bất ngờ nó chủ động chạy đến tặng hắn 1 nụ hôn còn nồng nàn hơn cả lúc nãy làm hắn phải mất vài giây để ổn định lại. Chưa kịp thoát khỏi cú sock này thì nó lại cười và nói.

- Người ta đồng ý mà! Sao chưa gì đã bỏ chạy vậy?

Hắn rất đỗi xung sướng nhưng vẫn chưa thể tin đó là sự thật. Hắn cũng ngây thơ lắm! Lấy tay véo má mình 1 cái rõ đau làm nó phải bật cười rồi lại quay sang nó.

- Đây là thật hay là mơ.

Nó nín cười.

- Là thật! Được chưa.

Hắn vẫn ngờ ngác đưa tay sờ lên môi cười mỉm hp.

- Vậy nói em yêu anh đi!

Nó ngượng chín mặt chỉ biết cúi đầu giấu những ngón chân nghịch ngợm dưới lằn cở. Thấy nó im lặng hắn chạy lại nắm vai nó.

- Nói đi!

Thấy cái bộ dạng xót ruột của hắn nó mỉm cười.

- Vâng! Em yêu anh.

Hắn nheo mắt.

- Bé quá anh ko nghe rõ.

Nó nhắc lại lớn hơn.

- Em yêu anh! Em yêu anh! Được chưa?

- Chưa! Lớn hơn chút nữa đi!

Nó lườm hắn rồi quay mặt nhìn về phía xa ngọn đồi. Hắn tưởng nó giận lên ghì chặt tay nó cuống cuống xin lỗi.

- Được rồi! Rõ rồi! Đừng giận.

Nó hẩy tay hắn ra vẫn tiếp bước thêm 2, 3 bước làm hắn lo lắng. Bỗng nó đưa tay lên miệng hét với tần xuất lớn.

- Mạnh Lâm em yêu anh nhiều lắm! Làm người yêu em nhé!

Hắn sững người, hôm nay nó đã gây cho hắn quá nhiều cú sock mà toàn là sock tim. Hắn mau chóng lấy lại vẻ phong độ của mình tiến về phía nó hét thật to.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa

aaa... CUỐI CÙNG CÔ ẤY CŨNG LÀ CỦA TÔI RỒI!!

Nó véo má hắn.

- Chưa đâu! Máy là người yêu thôi mà!

Hắn mỉm cười.

- Vậy mai chúng ta đi đăng kí kết hôn.

Nó tròn mắt.

- Gì? Đăng kí kết hôn. Hắn gật đầu.

- Ủ! Hum nay anh đủ 18 tuổi rồi lè.

Nó nhuốt nước bọt đánh “ợc” 1 cái.

- Nhưng em vẫn 17 mà.

Hắn ghé sát tai nó nói gì đó mà khiến nó tức giận sô hắn ngã, mặt nó nóng đến nổi đỏ bừng may mà trời tối ko ai trông thấy. Hắn nằm sõng xoài dưới đất.

- Đi mà vk! Thời đại này làm chuyện ấy trước khi kết hôn thì có sao đâu vả lại chỉ còn 1 tháng nữa em đủ 18 tuổi chúng ta sẽ đi đăng kí kết hôn.

(chắc các pan pít chuyện ấy là gì rồi chứ gì?)

Nó nhìn xoáy vào mắt hắn.

- Ko là ko! Nói nữa chia tay đó nha.

Đấy! Nó đã đụng được vào điểm yếu của hắn. Hắn vội vàng vùng dậy nắm tay nó.

- Được rồi! Ko nói thì ko nói nhưng phải hôn thêm cái nữa đi.

Nó lại đỏ mặt viện đại cái cố nghe thật ngớ ngẩn.

- Ko được! Người ta nói rằng nếu hôn nhau 3 lần tại cùng 1 địa điểm thì rất dễ chia tay đó.

Hắn véo mũi nó.

- Vậy thì thêm 2 cái nữa cho nó thành 4.

Nó đấm cái thup vào ngực hắn.

- Sao tham vậy? Ko cho làm gì được.

Hắn vuốt cằm nhìn nó với ánh mắt gian cực.

- Để xem anh có thể làm gì được em. Em có hôn ko thì bảo.

Nó nghe vậy thì bỗng đứng ngồi thup xuống. Đôi vai rung lên bần bật. Hình như nó khóc. Hắn bối rối, hắn sợ khi làm người mình yêu khóc.

- Xin lỗi! Anh chỉ rờn chút thôi mà.

Đôi vai nó vẫn rung lên.

- Này! Xin lỗi rồi mà. Đừng giận dai nha.

Lúc này thì nó đã ko thể nhịn cười nữa rồi. Nó cười thành tiếng mà chẳng để ý hắn đang nhìn nó bằng ánh mắt tức giận.

- Này! Đủ rồi đó nha. Sao lại cười anh.

Nó cô nhịn cười.

- Mặc cười thì người ta mới cười chứ. Có ai muốn bạn gái kiss mình mà lại nói vậy đâu. - Nó véo má hắn - hix anh thật đáng yêu.

Hắn gãi tay nó ra. Chắc là giận thật.

- ko cho thì thôi sao phải đem điều đó ra làm trò cười.

Nó nín cười cúi đầu xám hối rồi nhanh chóng nhẹ lướt qua môi hắn. Chỉ là cái quẹt môi thôi nhưng hắn thấy lòng thật ấm áp. Hắn kéo nó ngồi xuống thắm cổ choàng tay qua đôi vai nhỏ nhắn ấy để nó có thể tựa đầu vào vai hắn.

2 người nhìn về phía chân trời xa nơi những vì sao đang toả sáng bỗng nó reo lên.

- A có sao băng kia. Ước đi.

Nó chấp tay nhắm mắt lại và ước. Hắn cũng làm theo.

- Này em ước gì vậy?

Nó nháy mắt tinh nghịch.

- Bí mật khi nào nó trở thành sự thật em sẽ nói cho anh biết. Còn anh? Anh ước gì?

Hắn thẳng thắn trả lời.

- Ước được cưới em làm vợ.

Nó hp tựa đầu vào vai hắn.

- Mình sẽ thế này mãi nhé!

- Ko! Anh muốn tiến xa hơn cơ. Rồi chúng mình sẽ sinh thật nhiều con em nhé!

- hứ! Mệt lắm hì. Thôi em ngủ nhé!

- Ủh! Nhưng có lạnh ko. Hay mình về nhà?

- Ở đây đi! Em chưa muốn về.

Hôm nay có lẽ là ngày hp nhất trong cuộc đời hắn. Cái ngày đầu tiên hắn biết được cảm giác khi người hắn yêu cũng yêu hắn.

Tình yêu của 2 người sẽ đi đến đâu? Lời ước sao băng liệu có thành hiện thực hay ko?

10. Chương 10: Tình Yêu Nơi Học Đường

Hôm sau hắn và nó lại đến trường như mọi khi. Hắn đòi đèo nó nhưng nó ko muốn với 1 lí do rất đơn giản là chưa muốn để ai biết về mối quan hệ giữa nó và hắn. Thế là nó đòi đi xe buýt tới trường.

Sáng nay trên chiếc xe buýt mà nó thường gọi là cái hộp sắt khét lẹt đã chật cứng người. Chỉ vì nó chậm chạp lên ko có chỗ ngồi cứ phải đứng lắc qua, lắc lại đến nỗi chóng cả mặt. Nó lại cứ có cảm giác ai đó đang định nắm tay đỡ trò đùa bại với mình nên nhanh trí nó hạ thủ ko lưu tình đạp lên chân thằng dê già đó khiến hắn ko giám kêu chỉ giám suýt xoa. Nó bùm miệng cười đạp thêm 1 phát nữa vào nốt chân bên kia cho công bằng. Hắn có vẻ ko chịu được ghé sát tai nó gắt nhẹ.

- Này! Em vừa vừa phải phải thôi nhé.

Nó ngơ ngác quay lại nhìn hắn.

- Sao anh lại ở đây?

Hắn nháy mắt.

- Thì tại anh hứa với lòng mình rằng sẽ ko bao h buông tay em ra.

Cùng với lời nói hắn đan 2 đôi bàn tay vào với nhau.

- Nhưng mà chúng ta đã thỏa thuận là tạm thời dấu kín chuyện này rùi mà. Đừng nói nhuột lời nha.

Hắn tự tin đáp lại.

- Anh hứa giữ bí mật ở trường vậy nên ở những nơi như thế này em ko có quyền lên tiếng đòi tự do bởi vì em đã là của anh.

Nó bĩu môi

- Anh đúng thật là cái loại cứng đầu khó bảo.

- Ủh! Anh khó bảo chắc em thì dễ bảo lắm.

- Anh..!

“kít” chiếc xe buýt chết tiệt thắng lại làm cả đoàn khách chao đảo. Nó xém ngã nhào may mà hắn nhanh tay bắt được eo nó.

- Cẩn thận 1 chút đi! Sao em hậu đậu thế?

Nó đẩy hắn ra.

- Tại bác tài thắng gấp đó chứ. Thôi xuống đi đến trường rồi.

Nó kéo hắn xuống xe rồi người đi trước người đi sau tiến vào trường. Chẳng hiểu sao hôm nay nó thấy ánh mắt mọi người nhìn mình lạ lẫm. Tại sao vậy nhỉ? Nó tự hỏi mình nhưng rồi cũng nhanh chóng gạt phăng câu hỏi đó sang 1 bên.

Vừa bước chân đến cửa lớp nó đã thấy mọi người đứng túm 5 tùm 3 chỉ trỏ, bàn tán cái gì đó. Tính tìm nhỏ Linh hỏi cho rõ mà h này nó vẫn chưa tới lớp. Nó tiến về phía chiếc bàn thân yêu ở cuối lớp quẳng cái cặp xuống rồi nằm gục xuống bàn. Chưa kịp nhắm mắt thì cái Linh và cái Trang đã hớt ha hớt hải chạy vào hỏi 1 câu ko đầu, ko cuối.

- Có thật ko mà?

Nó tự động biến thành con nai vàng ngơ ngác.

- Thật, giả gì ở đây? Tao chẳng hiểu bọn mày nói cái quái gì cả.

Trang lướt nhẹ đầu ngón tay trên chiếc điện thoại cảm ứng rồi đưa cho nó.

- Đây mà xem đi! Chuyện của mà và Lâm là thế nào.

Nó mất chữ 0 mồm chữ A nhìn tấm hình hấn ôm nó trên xe buýt mà chẳng bào chữa được gì. Linh trống cầm xuống bàn.

- Mà và Lâm đang quen nhau à?

Nó xua tay cổ phân bua.

- Ko phải đâu!

Nó cứ cãi bay cãi biến nhưng rồi cũng chẳng ai tin. Đám con gái trong lớp cứ xúm vào hỏi cho ra nhẽ khiến nó chỉ có nước độn thổ mấy được yên thân. Từ cửa hấn bước vào khiến ánh mắt con dân 11A1 đổ dồn về phía hấn. Nó chỉ sợ hấn lại blô bla hết mọi chuyện nhưng thật may là hấn làm ngơ và ngồi vào bàn học. Cả buổi học hôm đó thật nhàm chán. Chẳng ai nghe giảng cũng chẳng ai ghi chép. Dân tình 11A1 loạn hết cả rồi. Người này phi tàu bay giấy cho người kia đến nỗi chóng cả mặt nội dung vẫn chỉ xoay quanh nó và hấn. Bất chợt điện thoại nó báo rung. Nó móc con đê trong túi ra là tin nhắn của hấn.

- Nhóc con ngồi dưới đó ko được nhìn trộm anh đâu nhé!

Nó nhẩn lại.

- Ko thèm!

- Anh thì thèm lắm! Hay anh xuống đó ngồi nhé.

- Ko chứa.

Nó toàn nhắn cho hấn mấy câu chẳng có chủ ngữ, vị ngữ làm hấn cũng phải khó chịu. Hấn dở trò hăm dọa.

- Ăn nói cho hấn hơi nếu ko muốn mọi người biết chuyện.

Nó bực tức gõ mạnh từng chữ.

- Biết rồi! Nhiều chuyện quá.

2 người cứ nhắn qua nhắn lại mà chẳng để ý Dương Tuyền ngồi bên cạnh hấn đã thấy hết mọi chuyện. Nhỏ quay xuống nhìn nó với ánh mắt ko rõ nghĩa.

Giờ giải lao trên sân thượng.

- Tuyền! Bà kêu tôi lên đây có chuyện gì vậy?

Tuyền trống tay vào lan can.

- Thiên Vân! Bà có muốn dành lại Thắng ko?

- Đương nhiên muốn. Nhưng bằng cách nào chứ?

Tuyền thở hắt, ánh mắt chứa đựng sự ám muội.

- Làm cho chúng mất đi thứ quý giá nhất của đàn bà.

Vân nhếch mép cười đều.

- Cái đó thì dễ thôi.

Vậy là 1 âm mưu đòi bại chuẩn bị được thực hiện

11. Chương 11: Âm Mưu

Tan học nó ko về chung với hân phần vì ko muốn bị chụp nén ảnh như hồi sáng, phần vì nó có hẹn với Trang và Linh đi uống trà sữa. 3 chúng nó lại cùng nhau dong đến quán cafe vẫn thế Trang trà sữa kiwi màu hồng, Linh thì dù lạnh đến mấy cũng kết có mỗi ly cafe đá còn nó cafe đen cho tất cả sự ngọt ngào và đắng cay. Vị ngọt thảo của 1 chút đường càng làm nồng lên vị đắng nguyên chất của cafe. Thật sự hương vị rất đậm. Nó nhấp 1 ngụm rồi nhắm mắt tận hưởng bản nhạc cổ điển phát ra từ hearphon. Gõ gõ đầu ngón tay theo nhịp 2/2 trên thành ghế cho khớp với bản nhạc và đấy lúc nào nó cao hứng nhất cũng bị 2 con bạn mỗi đứa góp 1 tay dứt phắt cái hearphon ra khỏi tai. Bực phát khóc nó hét lên.

- 2 con quý. Muốn chết à?

Cả Trang và Linh nhìn nhau phá ra cười.

- Ha ha con Thư già trước tuổi Trang à.

Nó nhìn 2 con bạn với đôi mắt toàn lòng trắng.

- Cái gì? Tụi mày ý nói tao là bà cụ non đấy à?

Trang ngây thơ đôi mắt lấp láy.

- Chứ ko phải à? Có ai tầm tuổi này mà thích cafe đen và nghe nhạc cổ điển đâu. Có mỗi mày thôi à.

Nó cong môi.

- Ờ thì kệ tao.

Trang đổi trà sữa cho nó và nhận lấy ly cafe đen nhấp 1 ngụm nhỏ lè lưỡi.

- Đắng quá! Trà sữa ngọt ngào hơn.

Nó đưa ly trà sữa lên miệng rồi ho sặc sụa.

- Ngọt dữ.

Linh ngồi đó nhìn 2 cô bạn mỉm cười tinh tích rồi nhấc ly trà sữa đổ vào ly cafe đen rồi bỏ thêm chút đá. Linh dùng muỗng khuấy đều và đưa cho 2 cô bạn.

- Uống thử đi!

Nó ái ngại.

- Trang mày uống trước đi! Bụng dạ tao kém lắm.

Trang lắc đầu nguầy nguậy.

- Thôi! Tao nhường mày...hì hì

Linh phóng cho 2 con bạn cái tia nhìn chết chóc.

- Uống ko?

Nó và Trang vội cầm lên. Cảm giác thật lạ khi chạm vào đầu môi thì có vị đắng rồi dần dần chuyển sang ngọt bù hơi ngậy, hơi cay lại còn hơi tê tê bởi vị lạnh của đá. Trang và nó nhìn nhau rồi lại nhìn sang Linh.

- Linh! Sao mày hay vậy?

Linh cười buồn.

- Ko phải tao nghĩ ra đâu. Là Nam chỉ tao đấy.

Nhắc đến Nam tự dưng nó thấy mình tội lỗi quá. Nó cúi gầm mặt im bất nghe Linh nói tiếp.

- Tụi mày có biết ly cafe này được Nam đặt tên là gì ko? - Im lặng 1 chút Linh thở dài đánh thượt - Nó có tên là ngọt ngào và đắng cay.

Thư vắn vo tà áo khiến nó nhăn nhúm đến thảm thương.

- Mày đang trách tao đã phụ tình Nam sao?

Linh im lặng, ko khí bỗng chốc trở lên yên lặng đến rợn ngợp.

- Thôi đủ rồi! Lâu lắm rồi mình mới ngồi cùng nhau thế này. sao tụi mày toàn nói chuyện buồn ra thế?

Trang cần nhẫn, Linh chép miệng rồi nói tiếp.

- Tao sẽ đi du học tụi mày à!

Thư sững người ánh mắt tội lỗi vương chút đau buồn.

- Mày định bỏ tao và con Trang ở đây sao? Bao giờ mày đi?

- Chiều mai 2h.

- Sao vội vậy? - Trang hét lên

Thư cười nhạt.

- Trang cứ để nó đi đi!

Nói rồi nó đứng lên và lẳng lặng bỏ đi, Trang vội vã chạy theo nó bỏ lại Linh trong quán cafe vắng lặng.

Thư và Trang ko trở về nhà 2 đứa nó cứ lang thang trên đường phố. Ngắm trời, ngắm đất rồi lại nhìn nhau thở dài.

- Thư mày có nghĩ con Linh thích Nam ko?

Thư đá ống bơ bên lề đường.

- Tao biết nó thích Nam từ lâu rồi và tao cũng biết tình yêu của nó rất cao thượng.

- Ủh! Nhỉ. Thôi về đi kẻo muộn.

Hai chúng nó toan kéo nhau về thì vù...ùùù. 1 chiếc xe hơi xé gió rồi “kít” chiếc xe thắng gấp dừng sát ngay tụi nó. Khoảng 5,6 tên mặt mũi bặm trợn vịn đồ đen trên tay cầm khẩu súng dài khoảng 15 cm bước ra chia nòng súng về phía nó và ra lệnh.

- Lên xe nhanh nếu ko muốn nếm mùi thuốc súng.

Trang sợ hãi giật giật tay nó.

- Tao sợ quá! Chúng tính làm gì tụi mình vậy?

Một tên trong số đó có 1 vết sẹo đỏ lự trên mặt quá lớn.

- Lên xe nhanh đi 2 con nhóc.

Cái giọng khàn khàn nhừa nhựa của hắn vang lên khiến 2 đứa nó giật bắn. Nó vuốt ngực lấy lại bình tĩnh cười thật tươi.

- Dạ! Mấy vị đại ca đây cần gì ở tụi em ạ?

1 tên lên đạn dí súng vào đầu trang. Lòng súng đen ngòm đậm mùi chết chóc.

- Cho 3s để 2 nhóc lên xe trước khi quá muộn.

Nó và Trang dơ 2 tay lên trời đầu hàng và ngoan ngoãn chui lên xe. Vừa lên tới nơi chúng đã bị đánh ngất khi tỉnh lại thì thấy xung quanh toàn 1 màu đen. Nó và Trang bị nhốt trong 1 căn nhà kho trật hẹp ko 1 khe hở. Nó đập cửa hét lớn.

- Có ai ko cứu tôi với.

Trang cũng hét kèm theo cả tiếng khóc.

- Hu...hu có ai ko? Làm ơn thả chúng tôi ra đi.

“RẦM” đám người vận đồ đen đập cửa sổ vào mang theo chút ánh trăng le lói hắt vào căn phòng. 1 chất giọng mạnh mẽ vang lên trong bóng tối.

- Là 2 cô nhóc này sao?

Tên Theo đỏ cúi rạp người.

- Dạ vâng thưa đại ca.

Cái người tên đại ca kia ngửa cổ lên trời cười nhạt.

- Trông ko tệ.

Cả đám phá ra cười, nó run sợ lên tiếng.

- Các người là ai sao bắt chúng tôi tới đây?

Tên đại ca từ từ tiến về phía nó. Theo phản xạ có điều kiện nó lùi lại và cuối cùng là bị dồn đến chân tường. Hắn đưa tay lên vuốt ve cằm nó rồi lại lần xuống cổ. Trong lúc quẫn trí “bốp” nó nắm chặt tay và đám tên đại ca 1 cái đau điếng. Bọn đàn em thấy đại ca bị bắt nạt thì sững sờ.

- Con nhỏ này muốn chết à?

Tên đại ca dơ tay ra hiệu cho lũ đàn em im lặng rồi chỉ về phía Trang đang đứng bất động ở 1 góc lên tiếng.

- Chối cô bé đó lại để tao xử lý con nhỏ này trước đã.

- Dạ đại ca cứ thoải mái mà chơi xong thì cho bọn em ké chút chút.

Hắn quát.

- Xong rồi thì biến.

Mấy tên becxe mau chóng rút lui.

Hắn ép 2 tay nó vào tường nhếch mép cười đều. Nó cố dẩy dựa.

- Thả tôi ra!!

Trang cũng sợ hãi nó khóc lóc cầu xin.

- Làm ơn thả bạn tôi ra!

Hắn ko nghe mà đưa đôi môi lên cổ nó. Thở nhắm mắt đau đớn. Trong h phút này người đầu tiên nó nghĩ đến lại là Lâm. Nó khóc rồi buông tay phó mặc cho số phận và khẽ gọi tên hắn người con trai nó yêu.

- Lâm! Em xin lỗi!

Trang khóc lóc thảm thiết như 1 sự cầu xin cuối cùng.

- Anh thả Kim Thư ra rồi muốn làm gì tôi cũng được hết ớ.

Hắn bỗng dừng khựng lại nhìn xoáy vào đôi mắt đen huyền loang loáng nước của nó. Ánh mắt này trông quen lắm hình như hắn đã gặp ở đâu rồi thì phải. Hắn buông tay nó ra, nó đuối sức ngã xuống lền đất.

- Cô tên Kim Thư sao?

Hắn hỏi lại như đang muốn xác minh 1 điều gì đó.

- Phải! thì sao?

Hắn tiếp tục hỏi.

- Vậy cô biết Quân chứ?

Lần này thì nó thật sự ngạc nhiên đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

- Anh rốt cuộc là ai? Sao lại biết Quân?

Hắn ngồi xuống nắm lấy đôi vai nó.

- Đúng là em rồi cô bé bánh bao.

Thư đẩy hẳn ra gắt lớn.

- Thật ra anh là ai? Tôi chẳng hiểu cái quái gì cả.

Hắn mỉm cười lắc đầu ngao ngán.

- Em còn nhớ cậu bạn tên Lam Vũ mà em từng cho bánh bao ko?

Nó cố vặn lại trí nhớ. Đúng rồi! Nó đã từng nhường 1 cái bánh bao cho cái người tên Lam Vũ. Chúng từng là những người bạn trong trại trẻ mồ côi, từng cùng nhau lang thang khắp phố. Ko ngờ nó lại gặp lại người bạn ấy trong hoàn cảnh trở trêu thế này.

- Sao em nhớ ra chưa? Còn có cả thằng Tuấn nữa nó cũng đang ở đây nè.

Nó nhìn Vũ với ánh mắt căm giận buồn lòng chua chát.

- Tôi ko có loại bạn như anh. Anh là đồ sấu xa. Tốt hơn hết là anh tránh xa tôi ra đi!

Thư chạy lại cởi chổi cho Trang toan bỏ đi thì Vũ kéo tay nó lại

- Nếu em ra đó bây h thì sẽ lập tức bị bắt lại đó.

- Vậy anh nghĩ tôi ở đây thì an toàn sao.

Vũ vò đầu bất lực.

- Anh đang giúp đó-Ờờờ 1 chút Vũ nói tiếp- Thật ra lúc này anh chỉ muốn dạy cho em 1 bài học vì tội giáng đánh anh chứ ko hề có ý định làm chuyện ấy.

Nó chau mày khó hiểu.

- Tôi nghe bọn chúng gọi anh là đại ca kia mà. Nếu muốn giúp anh chỉ cần nói 1 tiếng là được mà.

Vũ trầm giọng

- Ko đơn giản vậy đâu việc này là do đích thân cha nuôi anh ra lệnh.

- Sao ông ta phải làm vậy?

Vũ day day thái dương về mặt mũi.

- Là cháu gái ông ta nhờ đó.

Nó càng lúc càng thấy mọi chuyện trở lên khó hiểu.

- Cháu gái ông ta là ai.

- Trịnh Thiên Vân.

Nghe được cái tên này nó tức sôi máu chỉ hận ko bấm vằm con nhỏ đó ra làm trăm mảnh thôi.

- Vậy chúng ta phải làm gì bây h?- Trang hỏi.

Nó suy nghĩ 1 lát rồi búng tay cái “tách” theo kiểu mà nó vẫn thường làm.

- Có cách rồi!

Trang và Vũ vui mừng.

- Cách gì vậy mà?

Nó liếc nhìn Lam Vũ.

- Anh có súng ko đưa đây.

Trang hốt hoảng.

- Mà đừng nói là mà sử dụng tụi nó nha.

Nó nở nụ cười khả ố.

- Trang mày xem phim hành động nhiều quá rồi đấy - Quay sang Vũ nó chìa tay ra - Đưa súng cho em.

Vũ từ từ đưa súng cho nó về mặt ko chút tin tưởng. Nó nhận lấy xoay vòng khẩu súng trên đầu ngón tay rồi đi ra phía sau chìa lòng súng vào lưng Vũ. Mặt Vũ tái mét.

- Em làm gì vậy?

Nó rút khẩu súng lại thối 1 hơi vào lòng súng.

- Anh yên tâm đi! Tôi chỉ dùng anh làm con tin thôi mà.

Vũ mỉm cười đưa 2 tay lên trời lắc đầu 1 cách bất lực.

- Em vẫn tinh danh như ngày nào.

- Quá khen! Đi thôi chuẩn bị diễn nhé.

Trang đi theo nó.

- Có được cat xê ko mày?

- Để tao ày phát đạn nha con quỷ.

“RẦM” Nó đập cửa xông ra vừa nghe thấy tiếng động bọn kia liền ngoảnh lại đồng loạt lên đạn chìa súng về phía nó. Nó tự tin hất hàm đầy kiêu ngạo.

- Bỏ súng xuống nếu ko muốn hấn ném mùi thuốc súng.

Cả đám nhìn nhau trần trừ 1 lúc lâu rồi cũng phải hạ khí giới. Nó vui mừng vì kế hoạch thắng lợi xém chút là nhảy lên hò reo cũng may là nó vẫn còn muốn sống. Thự oai nghiêm ra lệnh cho Vũ.

- Đi nhanh! - Nhìn và chìa súng về phía đám người kia - Ko được đi theo nếu ko tôi sẽ bắn đó.

Nói rồi nó đẩy Vũ đi và cuối cùng kế hoạch cũng thắng lợi hoàn toàn. Khi đã chạy thoát khỏi lũ người kia nó trống tay lên gối thở hổn hển.

- Đây là đâu mà chẳng có chiếc tácxì nào vậy?

Trang cầm điện thoại trên tay chán nản.

- Cũng ko có sóng luôn.

Vũ thở hắt.

- Ở đây cách xa trung tâm thành phố lắm chắc phải đợi đến sáng mới có xe chạy qua đây.

Trang và nó tròn mắt nhìn Vũ.

- Cái gì? Chúng ta phải ngồi ở đây cho tới sáng hả? Oh my god!

Nó ngồi thụp xuống lề đường mệt mỏi. Trang thì cố gắng liên lạc về thành phố nhưng ko thể thành ra cả 3 phải ngồi đây làm mồi uối.

Còn hấn đang lo lắng đến phát điên lên được. Ko biết hấn đã gọi cho nó bao nhiêu cuộc điện thoại, nhắn cho bn cái tin nhưng ko có lấy 1 dấu hiệu hồi âm. Gọi cho Linh thì cô nàng nói nó đã về cùng Trang làm hấn càng lóng ruột hơn. Hấn đã huy động người lực tung cái thành phố này lên chỉ mong có chút tin tức của nó và rồi kết quả là con số 0 tròn trĩnh.

12. Chương 12: Nghi Ngờ

Sáng mùa đông có chút ánh nắng nhạt nhòa trải dài trên con đường dẫn Thư về nhà. Đường phố vắng ngang với hàng tá xe cộ cũng giống như tâm trạng của nó bồn chồn, lo lắng đến đứng ngồi ko yên liên tục giục bác tài xế.

- Bác làm ơn cho xe chạy nhanh hơn chút được ko ạ?

Bác tài vẻ mặt khó chịu.

- Chỉ nhanh được thể thôi cô à.

Lam Vũ ngồi bên cạnh thấy nó cứ thấp thỏm bèn hỏi.

- Sao em phải vội vậy?

Cơ mặt nó co lại như thể đang khó chịu ở trong người cảm giác bức bối lắm.

- Em sợ mọi người ở nhà sẽ lo lắng.

“Kít” chiếc xe thắng lại trước nhà. Thư vội vàng mở toang cửa xe lao xuống toan bỏ vào thì Lam Vũ gọi giật lại.

- Kim Thư! Em bỏ quên đồ này.

Lam Vũ dơ chiếc khăn ra tiến lại gần và tùy ý quàng lên cổ nó. Người khác nhìn vào dễ sinh hiểu lầm huống chi người đó lại là hân. Hân đứng cách nó khoảng 50m đủ gần để trông thấy hết cái cảnh tượng thân mật ấy.

Suốt đêm qua hân đã thức trắng đêm xe qua mọi ngõ ngách để tìm nó và rồi kết quả là tất cả những gì mà hân trông thấy. Hân ko thể tin vào mắt mình càng ko thể tin Thư là 1 người con gái bội bạc. Hân ném ánh mắt u sầu buồn bã về phía khoảng ko trước mắt rồi bất chợt nhoen miệng cười đau đớn.

Tình yêu là thế này đây sao? Thật lực cười. Mới chỉ hôm qua thôi hân còn nắm tay nó trao cho nhau cái tia nhìn chất ngất yêu thương vậy mà h đây hân nhìn nó với ánh mắt hân sâu chữ “HẬN”. Còn Thư, nó cũng đã trông thấy hân từ phía xa. Trông hân tiêu tụy lắm. Hân vẫn mặc đồng phục của trường. Tà áo trắng buông thõng ko được đóng âu cứ phập phồng trước cơn gió mùa đông lạnh lẽo. Hân thậm chí còn ko mặc áo khoác cũng chỉ vì vội đi tìm nó lên quên. Thư nhìn hân chợt thấy lòng chua xót vô cùng lập tức chạy đến mà rúc vào lòng hân. Đáp lại nó là 1 sự lạnh lùng đến đáng sợ. Hân đẩy nó ngã xuống mặt đường mang 1 màu xám xịt, lạnh ngắt. Nó ngỡ ngàng trước hành động của hân. Sao hân lại đối xử lạnh nhạt như vậy? Đến 1 câu hỏi han cũng ko có. Nó nghĩ sau 1 đêm thất lạc gặp được nó hân phải khác cơ. Hân sẽ ôm xiết lấy nó rồi ân cần hỏi han chăm sóc nhưng mộng đã vỡ từ cái đẩy tay của hân. Thư nhìn hân với đôi mắt loang lổng tựa hồ như muốn khóc, giọng nói nó nghẹn lại nơi cổ họng.

- Lâm...Anh sao vậy?

Hân nhoen miệng cười khinh bỉ.

- Cô chỉ được đến thể thôi sao?

- Sao cơ? - Nó tròn mắt chẳng hiểu hân đang ám chỉ cái gì.

Hân ngồi xuống xoáy sâu vào mắt Thư khiến toàn thân nó ớn lạnh. Hân lại còn ngang nhiên đưa chiếc khăn lên mũi hít lấy, hít để như thể để cảm nhận được tận cùng mùi vị chua xót rồi hân buông 1 câu xanh rờn.

- Cô đúng là loại đàn bà lòng bạc trắng như vôi.

Dứt lời hân đứng lên ko quên gieo cho nó cái tia nhìn khinh bỉ trước khi bỏ đi. Hân lướt qua Vũ nhưng bị Vũ kéo lại và nhận luôn cú đấm mãnh lực từ Vũ khiến dòng máu đỏ đặc quánh chảy dài trên khóe miệng y như mối tình vừa đi qua để lại vết thương hân sâu trong trái tim hân.

Vôi vàng chạy lại đỡ lấy hân Thư dùng ngón tay mảnh dẻ lau đi vết máu rồi rít hỏi han.

- Anh có sao ko? Có đau lắm ko?

Hắn lạnh lùng đến vô tình.

- Biến đi! Đi theo người mà cô đã chọn ấy.

Hắn gượng dậy bỏ đi. Cái nắng khô khốc của mùa đông dội lên tấm lưng tao nhã của hắn 1 chút ứa tàn

Nó trông theo ánh mắt nhạt nhòa. 2 dòng lệ chảy dài trên khóe mi. Nó chẳng buồn giải thích vì những lời biện minh tất cả chỉ là sự sáo rỗng. Ngay từ đầu hắn đã xem nó chỉ đến thế thôi thì hà cớ gì nó phải giải thích để rồi chẳng làm gì sai mà lại phải đi xin người ta tha thứ sao? - Thử là 1 đứa cứng đầu và có lập trường riêng. nó muốn khi yêu phải đặt niềm tin vào đối phương.

Thư thở hắt ngược lên nhìn bầu trời mang màu xám chì rồi quay sang Lam Vũ đang đứng yên lặng nhìn nó nãy h lên tiếng.

- Anh về đi!

Nó trở vào nhà ngay sau câu nói. Căn nhà thật lạnh lẽo và trống trải. Thư liếc nhìn cánh cửa gỗ sồi màu trắng đang đóng chặt rồi lẳng lặng đi lên phòng

Thư sửa soạn bài vở 1 chút rồi trở lên trường với ý định dạy cho Thiên Vân 1 bài học.

Hôm nay lớp nó và lớp Thiên Vân sẽ dùng chung sân vận động để học tiết ngoại khoá hứa hẹn 1 vụ tàn sát đẫm máu giữa các nàng tiểu thư.

Chập 12h Đối với tôi cô chỉ là 1 món đồ chơi

Thư vừa bước chân đến trường mọi người đã vòng 3 vòng 7 vẩy lấy nó. Người thì xin làm quen, người thì mời nó uống nước, người thì tặng nó lắc tay và kẹp tóc chỉ mong được kết giao với bạn gái của vị thiếu gia có quyền có thế. Nó chẳng hề muốn thế này 1 chút nào nên vội vàng bỏ ra SVD.

Nó đưa mắt tìm kiếm Trang thì thấy nhỏ đang ngồi ủ dột trên chiếc ghế đá, nó bèn chạy lại lay nhẹ vai Trang hỏi.

- Này! Mày lại có chuyện gì buồn nữa hả?

Trang bỗng dưng bật khóc tu tu ôm chầm lấy nó, giọng nghen ngào pha lẫn tiếng nấc.

- Hu...hu...mày ơi Thắng nói muốn chia tay với tao...hút.

Lòng Thư chột đau quặn, chính nó cũng đang bị người mình yêu hiểu lầm đó thôi nhưng nó vẫn cố tỏ ra bình thường vì ko muốn ai được phép trông thấy bộ dạng yếu đuối của mình. 1 lần đã là quá đủ. Nó hít thở thật sâu kìm nén giọt nước mắt ko cho nó chảy ra xoa xoa tấm lưng của Trang.

- Nín đi mày, sao phải vì loại đàn ông bội bạc ấy mà khóc chứ. Ko đáng đâu.

Trang buông nó ra quệt đi nước mắt miễn cưỡng nở 1 nụ cười.

- Đúng vậy! Sao tao phải khóc chứ? Phải mạnh mẽ để lũ đàn ông thấy mình ko yếu đuối chứ.

Thư cắn môi, nét mặt sa sầm, ánh mắt nhuốm màu bi thương khi cùng 1 lúc nó trông thấy 2 sự phản bội.

- Thư! Mày sao vậy?

Trang lắc lắc tay Thư hỏi ko thấy nó phản ứng bèn nhìn theo hướng nó đang nhìn.

Trong cái bình minh le lói dội xuống khoảng ko lạnh ngắt 2 đôi tình nhân đang sánh vai bên nhau trao cho nhau ánh mắt tình tứ. Họ bỗng khựng lại khi phát hiện ra nó và Trang đang đứng trước mặt.

Thắng ngăn người nhìn Trang ánh mắt thoáng chút bối rối. Hắn thì vẫn vậy lạnh lùng như 1 tảng băng nghìn năm ko nói mà chỉ nhìn nó bằng ánh mắt thương hại.

Ánh mắt Trịnh Thiên Vân và Dương Tuyền nhìn nó đặc chí đầy vẻ tự đắc nhuốm màu khiêu khích. Nó dĩ nhiên chưa quên chuyện hôm qua nhưng nó ko phải là người hành động ngu ngốc. Nó khoanh 2 tay trước ngực giọng nói bình thản đến ko ngờ.

- Vui nhỉ?

Thiên Vân nhún vai theo thói quen ngửa tay ra.

- Dương nhiên!

- “BỐP” Ko phải nó cũng chẳng phải Thiên Vân nhận lấy cái tát mà là chính Trang đã cho Thắng 1 bạt tai, nhỏ nhạt giọng cười bạc bẽo.

- Chả lại anh, chả hết tất cả những tổn thương mà anh đã gây ra cho tôi đó.

“Bốp” Thiên Vân thẳng tay tát lại Trang khiến nhỏ ko kịp phản ứng lãnh chọn cú tát mà chỉ biết đơ ra. Nó thấy bạn mình như thế thì tức giận túm cổ áo Thiên Vân xô nhỏ ngã

rồi ngồi dè lên người Vân dùng tay xiết chặt cổ nhỏ.

- Mày đừng tưởng có người trông lưng thì tao ko giám làm gì mày.

- Bốp chết tao đi! Có gan thì làm đi.

Đừng thách thức nó. Đó là lời cảnh cáo dành cho Thiên Vân vì chỉ vài giây sau đó Vân gần như nghẹt thở vì nó đã ko lường tay. Thắng và hấn từ đằng sau kéo nó ra và cái tát thứ 3 là của hấn dành cho nó. Nó tròn mắt nhìn hấn đưa tay sờ má, ánh mắt cứng cỏi chợt trở nên yếu đuối. Nó ko khóc đơn giản là vì nó ko thể khóc thay vào đó nó cười ối tình 24 h của nó. Cuối cùng cũng chỉ được đến thế thôi ngay từ đầu nó ko nên ngổ cựa trái tim mình để mặc cho nỗi đau tràn vào. Thư cắn môi kiên bờ môi gần như bật máu rồi khó khăn lắm nó mới dạn ra được 1 câu.

- Thì ra là vậy. Tình yêu của anh chỉ được có vậy thôi à? Anh xem tôi là gì đây chứ?

Hấn lãnh nhạt

- Đối với tôi cô chỉ là 1 món đồ chơi thôi.

Mặt Thư co rúm lại, trái tim như có hàng ngàn cây kim nhỏ chích vào. Đau lắm! Thực sự là rất đau. Lúc này thứ mà nó nhận được là những ánh mắt thương hại từ đám sinh viên cùng lời an ủi bạc phần là giả tạo từ Dương Tuyền.

- Cậu đừng buồn. Anh Lâm tức giận nên mới nói vậy thôi mà.

Lần cuối nó ném cho hấn cái nhìn đầy uất hận rồi kéo tay Trang.

- Đi thôi mày!

Trang khựng lại 1 chút nhìn Thắng rồi lại nhìn hấn.

- Rồi các người sẽ phải hối hận...

Giờ này 2 chúng nó lại lang thang trên phố nhạt lá đá ống bơ.

- Buồn nhỉ?- Nó bỗng dưng hỏi.

Trang vịn vò ngón tay

- Ừ! Buồn thật đấy. Hay tội mình đi đâu chơi đi rủ cả con Linh nữa dù gì chiều nay nó cũng bay rồi.

- Được đấy rủ nó ra biển đi!

Bãi biển đầu mùa đông ko có lấy 1 bóng người. Những đợt sóng xô đẩy nhau lúc lên lúc xuống như đang dạo lên 1 vũ khúc đậm chất tươi vui. Thư tháo giày lẳng trên bãi cát rồi leo lên mỏm đá ngồi thừ người ngắm nhìn bọt biển vỗ oà trên vách đá. Trang và Linh cùng làm theo. Cả 3 ngồi trầm tư hướng mắt về phía xa như đang chờ đợi chút nắng ấm cuốn đi những đợt rét mướt đầu đông.

Linh thả chân xuống dòng nước lạnh ngắt khua khoảng linh tinh rồi hỏi.

- Tội mày lại có chuyện gì nữa à?

Đúng là chỉ có 3 đứa nó hiểu nhau. Trang duỗi dài chân trên mỏm đá.

- Ừ nhiều chuyện buồn lắm.

Linh dùng mũi bàn chân hất nước về phía xa tạo thành những giọt nước cầu vồng trong suốt.

- Kể tao nghe đi?

Thư thả dài thiếu lão nhảy xuống vách đá chạy về phía bãi biển ngâm đôi chân trong dòng nước mát lạnh. Nó hét thật to ọi uất hận đều tan biến. Phòng tuyến bằng giá cuối cùng cũng bị phá vỡ, giọt nước mắt rớt xuống hoà vào với vị nồng mặn của mùi biển. Lại 1 mối tình đi qua để lại 1 vết sẹo vô hình hằn sâu trong trái tim nó.

Luồng sóng lạnh cảm cứ vô tình xô đẩy khiến nó ngã quỵ trong dòng nước. Mái tóc đen mượt buông xõa dài đến thắt lưng cũng dần ướt át. Nó ngồi đó như thể nó thuộc về thế giới của nỗi đau, của những mối tình đầy vết thương.

Trên kia mỏm đá Linh được Trang kể rõ đầu đuôi, nhỏ cũng ko cầm được nước mắt. 1 lần tan vỡ đã là quá đủ với Thư vậy mà ai kia lại vẽ lên trái tim non nớt của nó 1 chữ “ĐAU”. Chẳng biết nó có thể vực dậy góp nhặt những mảnh vỡ của trái tim để thêm 1 lần yêu nữa ko.

Linh đứng dậy toan chạy về phía bãi biển thì bất chợt Trang ngăn lại.

- Đừng đi! Cứ để nó 1 mình sẽ tốt hơn.

Linh lại ngồi xuống chờ đợi nó đứng dậy và bước tiếp. 1 lúc sau nó trở lên với gương mặt xám ngắt và nụ cười ngàn phần là giả tạo.

Chúng trở về thành phố thay đồ rồi đưa Linh ra sân bay. Trước h chia tay chúng ôm nhau khóc thút thít như 1 đám con nít. Linh xoa xoa lưng 2 con bạn.

- Thôi đi nào! Có phải tao đi luôn ko về đâu mà chúng mày khóc như đưa đám thế. Chỉ 1 năm thôi mà.

Thư và Trang dùng khăn quàng cổ lau đi nước mắt.

- Nhớ giữ gìn sức khỏe và phải thường xuyên gọi điện, gửi mail cho tụi tao đó nghe. Còn nữa nhớ phải chinh phục được trái tim Nam đó biết chưa.

Linh đỏ mặt cảm ơn hộ chiếu gỗ đầu 2 con bạn.

- Lo cho cái thân của tụi mày đi kìa. À mà quên thi thoảng tụi mày qua thăm ngoại dùm tao nhe. Mẹ tao hay phải đi công tác tao ko yên tâm.

Nó vỗ vai Linh.

- Cái đó mày yên tâm ko khéo tao sẽ dọn qua đó ở nhờ 1 thời gian.

- Mày định chôn Lâm à? Ko phải cách hay đâu. Thôi tao phải đi rồi. Bye ở lại mạnh khỏe nhé.

Trang và nó vẫn cố đi theo Linh đến khi chỉ có thể nhìn thấy cánh tay nhỏ vẫy vẫy chào tạm biệt dần khuất. Chúng đứng lán lại 1 lúc đang tính quay đi thì có ai đó nắm lấy tay nó lại giật nó vào lòng rồi rít xin lỗi.

- Xin lỗi! Xin em đừng đi.

Nó cố đẩy cái người mà nó và tất cả mọi người cũng biết là ai đấy rồi.

- Tránh ra! Điên à? Tôi có đi đâu đâu mà ko đi với chả đi.

Hắn gãi đầu gãi tai ra chiều khó hiểu.

- Chẳng phải Linh nói em sắp bay sang Mĩ sao?

Nó cong môi chọc khoáy vào lỗ lằm của hắn.

- Đúng là tôi sắp sang nước ngoài nhưng ko phải đi Mĩ mà bị người ta xem như 1 món đồ xuất khẩu sang Trung Quốc kia kìa.

Cơ mặt hắn co lại đầy vẻ hối hận nhưng nó chẳng thèm để ý đánh mặt về phía Trang tính kéo nó đi thì nhỏ đã biến đâu mất tiêu rồi. Nó nhìn ngược ngó xuôi thấy vậy hắn bèn cho nó lời giải thích.

- Trang đi cùng Thắng rồi.

Nó quay lại nhìn hắn quát.

- Sao lại đi cùng thằng đó?

- Thực ra Thắng làm vậy chỉ là muốn bảo vệ Trang khỏi thủ đoạn của Thiên Vân thôi.

Nó gật đầu.

- À ra vậy

nói có thể nó xoay gót bỏ đi hắn chạy cuống cuồng xin tha thứ.

- Nhóc con đừng giận anh nữa mà. Em muốn anh làm gì anh cũng chiều hết đo.

Nghe đến đây nó chợt khựng lại.

- Thật ko?

Hắn gật đầu trắc lịc dù biết có hàng ngàn âm mưu trong đó. Khi đã nhận được câu xác nhận của hắn nó ngoắc ngoắc đầu ngón tay ra hiệu cho hắn.

- Vậy thì đi theo tôi.

.....

Nó kéo hắn tới siêu thị với mục đích biến hắn thành bà nội trợ đảm đang.

Vừa bước chân vào trong siêu thị, nó dúm cho hắn 1 chiếc giỏ nhất quyết ko cho dùng xe đẩy báo hại hắn xách đồ đến nổi tay muốn dĩa rời luôn. Dù vậy nó cũng chưa thể bỏ qua cho hắn vụ này.

Về tới nhà hắn vội ném mình xuống ghế sofa nhưng chưa kịp để cái lưng mỏi nhừ được nghỉ ngơi nó đã túm áo hắn lôi dậy cho bằng được.

- Dậy! Có dậy ko thì bảo dậy.

Hắn bật dậy nắm cổ tay nó kéo nó ngã xuống sofa.

- Này! Nhóc con định biến anh thành nô lệ của em đó hả.

Nó nhìn hắn bằng ánh mắt y trang thẩm phán nhìn phạm nhân.

- Anh nói là sẽ chiều theo ý tôi vậy mà mấy có thể thôi đã kêu mệt. Haizz...bỏ đi dù gì đối với anh tôi chỉ là 1 món đồ chơi thôi mà.

Hắn mệt mỏi day day sống mũi.

- Anh xin lỗi rồi mà. Anh cũng nói với hiệu trưởng đuổi học Trịnh Thiên Vân lẽ nào em chưa vừa lòng?

Nó rướn mày đôi mắt chớp chớp để lộ hàng mi cong đen láy.

- Chưa đâu! Tôi nổi tiếng là người thù dai đó.

- Vậy anh phải làm gì tiếp theo đây?

Nó đưa tay lên cằm suy nghĩ 1 chút liền nói.

- Anh phải nấu cơm, lau dọn nhà cửa còn nữa cọ luôn toa lét nhé!

Giao nhiệm vụ cho hắn xong nó dong lên phòng bỏ mặc hắn chết lâm sàn tại chỗ. Đường đường là 1 vị thiếu gia tương lai sau này sẽ quản lí 1 tập đoàn lớn nhất nhì châu Á vậy mà phải nấu cơm lau dọn nhà cửa. Ấu cũng là cái số ai bảo đại thiếu gia nhà ta chộc phải tổ ong.

Nó tắm giặt thay đồ xong trở xuống nhà thì thấy hần đang cầm cùi lau nhà. Mặc dù căn nhà rất sạch vì ngày nào cũng có người giúp việc đến lau dọn vào mỗi buổi sáng nhưng hôm nay thì khác vì muốn gây khó dễ cho hần, nó đã cố tình đánh đổ cả 1 bịch bắp gang bơ hại hần chỉ còn nước khóc ko ra nước mắt.

Bữa tối hần chuẩn bị đến cả tiếng đồng hồ ko xong. Nó sót ruột ngồi trên ghế sofa nói vọng vào.

- Xong chưa? Tôi sắp chết vì đói rồi đây này.

Ánh đèn bếp vẫn sáng trưng. Hần đang rửa hoa quả thấy nó hỏi liền nói vọng ra.

- Sắp xong rồi! 1 chút nữa thôi.

Nó nghe vậy thì khóc thầm, ko biết hần đã nói câu này bn lần rồi. Chán nản, nó nằm phủ xuống ghế. Mùi thơm của thức ăn kéo nó vào giấc ngủ quên lãng.

Hần kết thúc món cuối cùng trở ra thì đã thấy nó cuộn tròn trên chiếc ghế sofa. Trông nó thật đáng yêu! Ánh đèn điện vàng nhạt phủ lên người nó 1 nét dịu dàng, yếu đuối. Hần tiến lại gần lấy mền phủ lên người nó, toan vụng trộm đặt lên môi nó 1 nụ hôn thì nó khẽ cựa mình tỉnh dậy. Hần ngưng ngừng, bối rối chỉ về phía bàn ăn.

- Anh nấu xong rồi. Mau dậy ăn thôi.

Nó lật chăn vùng dậy vươn vai ngáp ngắn, ngáp dài rồi lẻo đẻo theo hần ra bàn ăn. Mùi thức ăn thơm nức mũi khiến nó ko thể cưỡng lại nuốt nước bọt ừng ực. Nó vớ lấy cái muỗng nhiệt tình xúc đồ ăn bỏ vào miệng, hần hồi hộp hỏi.

- Thế nào có ngon ko?

Nó nhai thật kĩ rồi nuốt ực xuống dạ dày nhìn hần gật đầu.

- Ko tệ! Thật ko thể tin anh cũng biết nấu ăn.

Hần trông cảm nhìn nó ăn 1 cách ngon lành bỗng dưng lại cảm thấy lòng hạnh phúc. Nó biết hần đang nhìn mình chăm chăm liền ngẩng cao đầu hỏi.

- Sao anh ko ăn?

Hần nheo mắt mỉm cười.

- Chỉ cần nhìn em ăn là anh cũng đủ no rồi.

Nó héch môi đặt đũa xuống.

- Anh đừng tưởng dùng mấy món này thì mua chuộc được tôi nha.

Hần thở dài buồn rầu nắm lấy đôi tay đang nắm hờ đặt trên mặt kính của nó.

- Anh thật sự xin lỗi! Tha nỡ cho anh lần này được ko nhóc con?

“Ừ...Ừừừừừ” tiếng điện thoại rung cắt đứt cuộc nói chuyện. Nó đứng dậy bỏ lên phòng nghe máy.

- Alô! Linh à? Sao h này mới gọi cho tao?

- Ở tại tao mệt quá. Mà này mày làm lành với Lâm chưa?

Nó thở hắt qua điện thoại.

- Tao cũng chẳng biết phải làm gì bây h. Câu nói của Lâm làm tao tổn thương nhiều lắm.

- Bỏ qua đi mày à! Chỉ tại Lâm quá yêu mày thôi. Làm gì mà phải giận dai thế.

Nó im lặng chừng vài giây rồi nói tiếp.

- Tao biết rồi! À mà h này mày đang làm gì vậy? Có phải đang ở cạnh Nam ko?

Giọng Linh trầm khàn có vẻ hơi bối rối khi bị nó đoán trúng tim đen.

- À! Ừm thì tao đang ngồi cùng Nam nè. Mày có muốn nói chuyện với Nam ko?

- Thôi tao đâu giám làm phiền tụi mày tậm sự. Thôi nhé Hà Nội h đang là đêm đó bà tao phải đi vào cõi mộng đây. Bye hen.

- Ủ! Bye.

Nó cúp máy lẳng con để yêu xuống nệm rồi cũng thả mình xuống giường. Từ ngoài cửa phòng tiếng hân vọng vào.

- Thư! Em ngủ chưa? Anh vào được ko?

Nó im lặng vờ như đã ngủ. Hân ko thấy nó trả lời thì tùy ý đẩy cửa bước vào. Hân đắp lại mền và đặt 1 nụ hôn lên môi nó.

- Ngủ ngon nhé! Nhóc con. Anh yêu em nhiều lắm. Xin lỗi vì đã làm nhóc con tổn thương.

Hân vuốt ve lọn tóc phủ dài trên trán nó rồi xoay người bỏ đi nhưng bất chợt vòng tay nhỏ nhắn ấy lại xiết chặt eo hân. Nước mắt nóng hổi rớt trên vai hân.

- Đồ đáng ghét! Nói yêu người ta mà sao cứ làm người ta khóc hoài vậy?

Hân nhất thời vui mừng nên chẳng kịp phản ứng. Toàn thân hân nóng ran như có hàng ngàn, hàng vạn tia nắng xuyên qua từng lớp tế bào. Sau vài giây hoá đá hân xoay người lại kéo nó vào lòng. Tựa cằm lên đỉnh đầu nó mà mỉm cười hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ ánh trăng tao nhã hắt 1 đường sáng trong suốt vào căn phòng mang theo lời thì thầm của gió và lời chúc tốt đẹp nhất từ vị thần tình yêu Cupid

13. Chương 13: Lạnh ~ Anh Sẽ Là Hơi Ấm Của Em!

Sáng hôm sau cái nắng sớm mai cùng tiếng chim râm ran đã đánh thức cả thành phố Hà Nội. Thư thức giấc vươn vai 1 cái để lấy tinh thần. Hôm nay hứa hẹn sẽ là 1 ngày học tập đầy lí thú.

Thư chuẩn bị bài vở và nhanh chóng trở xuống dưới nhà. Lâm đã đứng đó chỉ đợi nó xuống là kéo đi liền.

Hôm nay trời khá lạnh mây trắng bồng bênh trôi. Dòng người nối đuôi nhau qua lại dầm dấp lên những chiếc lá khô khốc tạo lên 1 điệp khúc rời rạc mang âm hưởng của ngày giá lạnh. Lâm kéo khóa áo choàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thư bỏ vào trong túi áo. 10 đầu ngón tay đan vào nhau khiến Thư có cảm giác an toàn và ấm áp biết bao. Nó thầm ước Lâm và nó sẽ mãi như thế này chẳng cần nhiều hơn chỉ cần Lâm sẽ mãi nắm tay nó cùng nó đi đến cuối cuộc đời. Nhưng ước mơ sẽ chỉ là mơ ước còn hiện thực sẽ là 1 dây bi kịch, nó luôn thường trực chỉ chờ cơ hội đập tan những giấc mộng ngọt ngào.

Đi học rồi tan học. Buổi chiều ánh hoàng hôn phủ lên sân trường 1 lớp mạ đồng màu vàng cam. Mặt trời ánh hồng đỏ rực treo lơ lửng trên đỉnh đồi dạo lên giăng cây liễu rủ phủ bóng 2 bên đường. Đám sinh viên nô nức kéo nhau ra về. Tiếng cười đùa, châm chọc của đám sinh viên, tiếng lá khô xào xạc hoà vào cùng cơn gió miên man tạo cho con người ta 1 cảm giác bình yên.

Thư cũng vậy h này nó cảm thấy thật hạnh phúc đơn giản là bởi vì nó được ở bên Lâm cùng với cặp đôi Trang, Thắng sánh vai băng qua con đường chỉ toàn gió và sương. Hạnh phúc vốn thật đơn giản nhưng tạo hoá chẳng khi nào là giản đơn. Đang cười nói vui vẻ bỗng chuông điện thoại réo lên inh ỏi. Thư rút tay ra khỏi túi áo Lâm.

- Alô! Ai vậy?

Đầu giây bên kia vọng lại một tiếng trầm khàn.

- Là anh Lam Vũ đây. Anh có chuyện muốn nói với em. Gặp nhau ở quán cà phê gần hồ tây nhé!

Nói có vậy Lam Vũ dập máy mà ko cho nó thêm 1 lời giải thích nào về cuộc gặp gỡ này. Bỗng dưng nó cảm thấy bồn chồn, bất an. Linh cảm mách bảo cho nó rằng có chuyện gì đó ko hay sắp xảy ra.

- Sao vậy? Ai gọi mà mặt em tái xanh thế?

Lâm hỏi khi thấy xác mặt của nó ko được tốt nhưng nó chỉ cười xòa cho qua chuyện.

- Ko có gì đâu chỉ là ngoại Linh bị bệnh em muốn qua thăm ngoại

- Vậy để anh đi cùng em.

Nó xoa tay từ chối lời đề nghị.

- Thôi thôi, anh với Thắng về trước đi. Em sẽ đi cùng với Trang.

Thư kéo tay Trang.

- Đi thôi mày.

Lâm giật tay nó lại ý ko muốn để nó đi 1 mình sợ lại có chuyện ko hay như lần trước nhưng thấy ánh mắt cương quyết của nó hấn đành chùn bước

Ban đêm Hà Nội lại chìm trong vẻ yên tĩnh. Thư đứng thờ người bên hiên cửa sổ nhớ lại những lời Lam Vũ nói hồi chiều.

“Em phải cảnh giác với Trinh Thiên Vân. Cô ta bị đuổi học nhất định sẽ tìm em để trả thù đó”

Thư lo lắng ánh mắt vụt tối sầm.

“Vậy phải làm sao đây? Em sợ cô ta sẽ làm hại Yến Trang”

- Nhóc con nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?

Thư mải nghĩ ngợi mà ko để ý Lâm vào phòng mình từ lúc nào. Hấn còn ngang nhiên xiết chặt vòng eo nó từ phía sau, đặt cằm tựa lên vai nó.

- Nhóc con nói cho anh biết có chuyện gì làm em buồn đi!

Nó lắc đầu.

- Đâu có gì làm em buồn đâu.

Lâm xoay người nó lại dùng ánh mắt dò xét xoáy sâu vào 2 đồng tử của Thư.

- Ko được dấu anh chuyện gì biết ko?

Thư gật đầu cái rụp.

- Biết rồi! Biết rồi mà! Anh mau về phòng đi.

Thư đẩy Lâm ra khỏi phòng khoá chốt cửa rồi lại trầm mặc ném ánh mắt xa xăm ra ngoài bầu ko chung rộng lớn cảm giác bất an cứ bủa vây lấy nó. Liệu rằng sẽ có chuyện gì xấu xảy đến với nó như lời Lam Vũ nhắc nhở hay ko?

Sau ngày hôm đó cùng với lời cảnh cáo của Lam Vũ, Thư cứ nghĩ sẽ có 1 âm mưu được thực hiện nhưng chẳng có gì hết. Đã hơn 1 tuần trôi qua cuộc sống diễn ra theo cái quy luật vốn dĩ của nó duy có 1 điều thay đổi. Lâm dạo này thường xuyên về muộn khiến Thư ko khỏi lo lắng. Hình như Lâm đang dấu Thư chuyện gì thì phải? Nhưng rồi Thư cũng chẳng buồn nghĩ ngợi vì điều đó chỉ khiến tình cảm của 2 người thêm rạn nứt mà thôi. Chỉ cần Lâm vẫn yêu thương lo lắng cho nó thế là quá đủ rồi.

Nhận thấy cuộc sống của mình vẫn diễn ra bình thường Thư dần nơi lỏng cảnh giác vs Trinh Thiên Vân để rồi bi kịch lại diễn ra.

Hôm nay là 1 ngày chủ nhật rét mướt. Từng đợt gió khô khốc thổi ào ạt phả vào ra thịt của những người đi đường. Trên hè phố, dưới lòng đường thì thoảng Thư lại bắt gặp các đôi tình nhân tay trong tay hạnh phúc. Mọi người đều biết hôm nay là chủ nhật, là ngày của gia đình và những yêu thương nhưng Lâm thì ko. Lâm lại bận, dạo gần đây Lâm thường hay vắng nhà và về trễ. Thư có hỏi tại sao thì Lâm chỉ ậm ừ cho

qua chuyện. Nó buồn, thật sự rất buồn khi Lâm đang cố gắng dấu nó 1 điều gì đó. Tại sao Lâm phải làm vậy chứ?

Bước trên hè phố mà lòng Thư còn ngổn ngang bao điều. Nó yêu Lâm rất nhiều bởi thế nên nó sợ. Sợ rằng tình yêu này sẽ ko được bền chặt, sợ rằng trái tim Lâm đang lưu giữ 1 hình bóng khác ko phải là nó. Nghĩ đến đây tim Thư chợt đau quặn, nó thả mình xuống chiếc ghế đá lạnh ngắt đặt sát bờ hồ. Nó ngồi đó rất lâu, rất lâu cho đến khi đêm dần buông, mặt hồ phẳng lặng phản chiếu những ánh sao lấp lánh nó mới đứng dậy và rồi lại bước tiếp trên con đường sương khuya lạnh giá.

Thư trở về nhà lúc 7h tối. Căn nhà trống trải và lạnh lẽo khi thiếu bóng Lâm. Thư leo lên phòng ngồi tựa lưng vào thành giường tay ko ngừng mân mê chiếc điện thoại. Có lẽ nó đang chờ đợi 1 tin nhắn từ Lâm bỗng chuông điện thoại báo có tin nhắn Thư vui mừng nhưng vội vàng hốt hắng khi tin nhắn đến từ 1 số lạ. Thư mở ra xem bất giác tay nó run rẩy để rơi chiếc điện thoại xuống nệm. Ánh mắt nó hoảng loạn đến điên dại, nó dờ dẩn như 1 sinh linh đang vật vờ trước gió. Bỏ lại chiếc điện thoại, bỏ lại luôn cả manh áo choàng ấm áp Thư vội vàng lao ra khỏi nhà. Nó cố gắng vẫy tay bắt tắc xi nhưng thật khó, nó quyết định chạy bộ. Tiếng gót giày hoảng loạn vang vọng trong màn đêm u ám. Tin nhắn ấy nói gì? Sao nó lại lo sợ đến vậy?

Vừa chạy nó vừa cố gắng lấy lại bình tĩnh. Siêu thị, đúng rồi siêu thị. Nhưng đi đường nào bây h? Đến cả cái siêu thị của gia đình nó mà nó cũng ko thể nhớ nổi đường. Tâm trí nó đang bấn loạn vì lời đe dọa trong tin nhắn “Cho mày 20’ đến nhà kho đông lạnh tại tòa siêu thị M. Nếu chậm 1’ tao ko giám chắc tính mạng của con Trang được an toàn đâu nhớ là đến 1 mình”.

Nó thừa biết đó là thủ đoạn của Trịnh Thiên Vân. Cuối cùng cái ngày mà nó lớm lớm lo sợ cũng đã đến.

Đứng trước toà siêu thị Thư cố gắng lấy lại bình tĩnh. Nó chạy vào trong ấn thang máy để mặc cho nó tự động chạy.

Siêu thị tầm này vẫn còn đông nghịt người, ánh đèn điện vẫn tỏa sáng như ban ngày nhưng trên nhà kho đông lạnh thì mang 1 màu đen u ám, lạnh lẽo đến rùng rợn. Thư cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi cất cao giọng.

- Trịnh Thiên Vân có gan thì cô ra đây đi!

Đáp lại nó là sự yên tĩnh đến rợn ngợp.

- Trịnh Thiên Vân tôi đến rồi cô mau thả Yến Trang ra đi.

Vẫn yên lặng như thể đang thử thách lòng kiên nhẫn của nó. Trong bóng tối tĩnh mịch Thư nhìn về cánh cửa nhà kho đông lạnh. Thu hết can đảm nó đẩy cửa bước vào. Bên trong tối om, lạnh lẽo đến thấu xương

- Trang mày có ở đây ko?

Nó gọi nhưng ko có tiếng đáp lại chợt “RẦM” Tất cả bỗng chốc sụp đổ khi cánh cửa nhà kho khép lại. Đây là 1 cái bẫy và nó được chọn để làm con mồi trong trò chơi rượt đuổi số phận. Thư bàng hoàng khi phát hiện ra mình bị mắc bẫy. Nó lao về phía cửa đập phá kêu gào trong vô vọng.

- Có ai ở đó ko? Thả tôi ra.

Ko ai! Tuyệt vọng nó ngồi phũ phịch xuống nền đá lạnh lẽo lếp mình vào 1 góc tường. Nó lạnh, lạnh lắm nhiệt độ trong này xuống tới âm 2 độ C. Chân tay nó đang dần tê cứng, gương mặt cũng đang chuyển sang màu trắng bệch. Đầu óc trống rỗng như được bao phủ 1 lớp băng dày đặc. Nó sẽ chết ở đây sao? Chết vì lạnh sao? Ko nó chưa muốn chết. Nó còn rất nhiều việc chưa làm, còn rất nhiều điều chưa nói. Nhưng lạnh quá! Nó làm sao có thể trống trải với sự băng giá ở cái nhà kho này cơ chứ. Có ai giúp nó ko? 5’.....10’.....15’ trôi qua sự sống của nó đang được đếm ngược từng giây và rồi nó cũng buông xuôi. Cả thân hình yếu ớt của nó đổ sụp xuống nền đá hoa xám ngắt. Trước khi khép đôi mi lại nó chỉ kịp nhìn thấy 1 tia sáng lóe lên hắt vào nhà kho. Lâm đã đến nhưng phải chăng đã là quá muộn.

Thư từ từ mở mắt ra, nó đưa tay lên trán che đi thứ ánh sáng chói mắt. Đây là đâu? Nó đang ở cái nơi toàn 1 màu trắng xóa. Ko phải chứ? Nó đã chết rồi sao?

Thư bàng hoàng gượng dậy bước đi trên đôi chân trần lạnh ngắt. Nhưng đi mãi, đi mãi càng đi càng thấy sương mù mây trắng phủ dày đặc. Nó mệt mỏi ngồi thụp xuống, áp khuôn mặt vào đầu gối khóc nức nở. Có bàn tay ai đó đang nắm lấy đôi vai run rẩy của Thư. Nó giật mình ngoảnh lại khẽ gọi tên người ấy.

- Quân! Sao cậu lại ở đây?

Quân nở nụ cười tựa nắng sớm mai. Trông cậu thật đẹp trong chiếc áo thun len màu trắng, đẹp như 1 vị thiên sứ mà tiểu thuyết viễn tưởng thường hay nhắc đến. Quân đưa những ngón tay mảnh dẻ lau đi giọt nước mắt của nó.

- Đừng khóc! Ở nơi ấy lẽ nào cậu ko được hp?

Thư cúi gằm mặt, hàng mi cong rũ xuống.

- Ko biết nữa!

Quân đưa tay ra như đang chờ đợi 1 điều gì đó rồi cậu cất tiếng giọng trầm buồn.

- Đi cùng tớ! Tớ sẽ dẫn cậu đến nơi hp thuộc về 2 ta.

Thư phân vân đắn đo 1 hồi rồi cũng quyết định nắm lấy tay Quân chọn 1 hp khác biệt. Nó đứng dậy bước đi nhưng ko thể, ai kia đã níu giữ cánh tay còn lại. Nó xoay người nghiêng đầu qua 1 bên xoáy sâu vào đôi mắt ấy. Lâm đang khóc sao? Đúng rồi giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống lòng bàn tay nó rồi bất chợt vỡ oà. Thư choàng tỉnh thì ra tất cả chỉ là mơ nhưng hình như cũng là thật. Lâm thật sự đang khóc, hấn úp mặt xuống nệm mặc cho những giọt nước mắt yếu đuối chảy ra để rồi vỡ òa trên cánh tay nó. Ai nói nước mắt con trai ko được chảy ra ngoài? Ai nói con trai khóc là yếu đuối? Ai nói nước mắt đàn ông ko bao h là để dành cho đàn bà? Sai rồi con trai hay con gái ai mà chẳng có trái tim đến khi đau khổ tột cùng người ta cũng phải khóc thôi. Khóc vì người mình yêu thương chẳng có gì là sai cả.

Thư mỉm cười cho hp hiện tại. Ko phải ai khác mà chính là tình yêu của Lâm đã kéo nó từ cõi chết trở về. Chính là những giọt nước mắt lặng thầm ấy đã khiến trái tim nó ấm áp trở lại.

Đưa đôi tay còn dư lại chút sức tàn vuốt ve vài lọn tóc rũ xuống chán Lâm rồi nó cất lên chất giọng yếu ớt.

- Này! Người ta chưa chết sao lại khóc?

Lâm dường như ko tin điều kì diệu ấy lại xảy ra. Hấn đã ngồi đây đợi nó suốt 3 ngày 3 đêm. Đến h phút cuối cùng tưởng rằng nó sẽ tuột khỏi tầm tay hấn thì nó lại tỉnh dậy như 1 kì tích. Hấn vui sướng lắm nhưng làm bộ trách nó.

- Ai khóc chứ? Đồ ngốc

Nó cười tinh tích lấy tay vỗ trán.

- Ôi trời! Rõ ràng là khóc mà còn chối.

- “Cốc” Ừ! Khóc đấy. Thì sao?

- ĐAU!

- Đáng đời! Em ngốc lắm có biết ko? Nếu anh ko đến kịp chắc tầm nay em thành con heo đông lạnh rồi đó.

Thư cười trừ xám hối.

- Hí nhưng sao biết người ta ở đó mà tôi?

Lâm đung đưa chiếc điện thoại trước mặt nó.

- Thì đây, em đã bỏ điện thoại ở nhà anh. May mà anh kịp thời phát hiện.

Thư gãi đầu, gãi tai rồi ho khan 1 tràng dài những tiếng khụ khụ khiến trái tim Lâm thất lại. Hấn lo lắng cuống cuống đi tìm bác sĩ. Trong phòng chỉ còn lại mình nó.

“Cạch” cửa phòng bật mở Yến Trang lộ đầu vào đi sau còn có Thắng, nhỏ Linh và Nam nữa. Nó vờ như chưa tỉnh nhắm nghiền mắt lại. Cái Trang lay lay tay nó khóc thút thít.

- Thư ơi tao hại chết mày rồi. Nếu ko tại tao thì con Vân nó đã ko bày trò hại mày.

Thắng kéo Trang ra, nhỏ mệ mỗi tựa vào vai Thắng.

- Ko sao đâu Thư sẽ tỉnh lại mà.

- Đúng vậy Thư là người tốt chắc sẽ ko sao đâu. - Nam nói.

Trang nức nở.

- Nhưng đã 3 ngày rồi bác sĩ nói nếu hôm nay nó ko tỉnh lại thì nguy cơ chết não sẽ rất cao...hu...hu...hu.

Nhỏ Linh thấy Trang khóc nào cả ruột nên quát.

- Thôi đi mày con Thư đỡ hơi lắm chắc diêm vương ko thèm thu nhận đâu.

Ặc con Linh hết câu để nói rồi hay sao ý nó nghe thấy vậy tức đến nỗi ko nhin được nữa ho sặc sụa khiến 8 con mắt trong phòng đổ dồn về phía nó.

- Mày tỉnh lại rồi hả Thư- Trang vui mừng rồi rít hỏi.

- Mày có thấy khó chịu ở chỗ nào ko- Linh phụ hoạ thêm mắm, thêm muối. Nó tức nổ đom đóm mắt hắt tay 2 con bạn ra.

- Đứa nào vừa nãy nói tao đỡ hơi.

Linh xám mặt nở nụ cười vô tội.

- Hi tao chỉ nói chơi thôi mà.

- Khụ...khụ...khụ Thư tiếp tục số 1 tràng ho khan may mà bác sĩ kịp thời tới. Khám qua 1 chút bác sĩ nói.

- Cô bé bị viêm phổi cần được giữ ấm ko nên ra gió. Còn nữa sức khỏe cô bé còn rất yếu nên cần được chăm sóc cẩn thận.

- Vâng cảm ơn bác sĩ-Lâm nói rồi mở cửa tiễn bác sĩ. Bóng ông bác sĩ vừa khuất Trang đã nhảy bổ vào hỏi.

- Mày có đói ko để tao đi mua gì ày ăn nha.

Nói rồi con Trang bỏ đi ko quên kéo theo Thắng. Linh và Nam cũng hiểu ý nên bỏ ra ngoài luôn. Khi mọi người đã đi hết hẳn chỉnh lại mệnh cho nó rồi lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường xem báo.

Thư nhìn Lâm như có điều gì khó nói rồi cuối cùng nó cũng chịu mở miệng.

- Lâm! Em muốn xuất viện.

Lâm chẳng thèm quan tâm đến lời nó nói cứ gián mắt vào tờ báo.

- Lâm! Em muốn xuất viện - Nó nhắc lại lần nữa với tần xuất lớn hơn nhưng Lâm vẫn làm lơ. Nó tức mình ngồi dậy giật phắt tờ báo.

- Anh có nghe em nói ko?

Lâm giật lại tờ báo ghé sát mặt nó ra lệnh.

- Nằm yên đó đi!

Tự dưng tim nó nhảy loạn xạ mặt đỏ hơn gấc chín, ngừng ngừng đẩy hẳn ra làm bộ giận dỗi nằm xuống chồm chăn kín mít. Hắn thấy nó giận thì vội làm lành.

- Thôi được rồi nhưng phải hỏi ý kiến bác sĩ đã. Nếu ko được thì anh hết cách đó nha.

Nó nghe vậy tươi tỉnh lại liền lật tung chăn mệnh nhìn hắn cười tươi rói khiến hắn cũng phải động lòng chắc hẳn.

- Nằm xuống đi! Chưa khỏe mà sao cứ thích vận động vậy? - Hắn cần nhân y trang mấy ông cụ non.

“Cạch” cửa phòng lại mở. Lần này là pame nó, mẹ nó vui mừng khi thấy nó vẫn bình an vô sự. Bà đặt chiếc va li chạy tới ôm nó.

- Con có sao ko Thư?

- Con ko sao má yên tâm đi.

Mẹ nó dùng tay quệt đi giọt nước mắt.

- Má xin lỗi! Sáng nay pama mới được tin con bệnh.

Nó nắm tay mẹ mỉm cười.

- Con đã nói ko sao rồi mà má! - Nó đưa mắt liếc khắp căn phòng- Ủa pa đâu rồi má.

- Chắc ông và thằng Lâm ra ngoài nói chuyện rồi.

- Chuyện gì vậy má?

Mẹ nó mỉm cười tinh ý.

- Chuyện của 2 đứa chứ còn chuyện gì. Đừng tưởng pama ko biết 2 đứa đang quen nhau

Nó ngạc nhiên và ko giám tin bà biết chuyện này mà ko hề tức giận.

- Mẹ ko phản đối sao?

Mẹ nó cười hiền từ, âu yếm vuốt ve tóc nó.

- Sao pama phải phản đối chứ? Các con đã lớn rồi phải có suy nghĩ riêng của mình. Cứ làm theo những gì trái tim con mách bảo.

Thư ôm chầm lấy mẹ mình rúc rúc vào lòng bà. Những tia nắng hanh khô duy nhất của mùa đông ủa vào căn phòng thật ấm áp.

14. Chương 14

Chiều nay pa mẹ Thư lại phải bay qua Mỹ để hoàn thành nốt dự án còn dở dang. Nó có hơi buồn và thất vọng vì lần nào về pame nó cũng chỉ ở lại 1 chút rồi lại phải đi luôn. Nhưng dù sao nó cũng đã vui hơn đôi chút khi được bác sĩ cho xuất viện

Chiếc xe BMW bóng loáng từ từ lăn bánh trên xa lộ rồi tấp vào bãi đỗ của căn biệt thự sang trọng. Lâm mở cửa xe bước ra, chẳng để Thư tự mình chui ra, Lâm bế lấy nó mặc cho nó dấy nẩy ko chịu.

- Này! Này! Thả người ta xuống. Bị cảm chứ có bị què dờ đâu mà phải ẵm.

Lâm nhìn nó ánh mắt như ra lệnh.

- Im đi! - Hắn nói rất nhẹ nhàng nhưng nó lại rầm rập nghe theo ko giám hé răng nửa lời. Lâm ẵm nó lên phòng đặt nó nằm trên giường rồi bỏ ra ngoài lát sau trở vào với 1 tô cháo nóng hổi. Thấy vậy Thư vội nằm im nhắm nghiền mắt làm bộ như đã ngủ bởi đơn giản nó sợ ăn cháo do hắn đút. Chỉ nghĩ tới sáng nay Lâm bắt nó ăn nguyên tô cháo to bự ko cho bỏ sót 1 hột mà bây h nó thấy sợ.

Lâm đặt tô cháo trên chiếc bàn nhỏ kê sát đầu giường. Hắn thừa biết nó đang giả bộ nên cố tình nằm xuống cạnh nó nói đủ lớn để nó nghe thấy.

- Haizz...mệt quá! Chắc mình phải ngủ 1 lát thôi.

Nó nghe vậy vội bật dậy mắt chừng chừng nhìn cái kẻ đang ngang nhiên khép hờ đôi mi 1 cách bình an ngay trên chính chiếc giường thân yêu của nó. Nó cắn môi lườm hắn 1 cách trắng trợn rồi dùng gối đập hắn túi bụi.

- Dậy! Dậy! Sao lại ngủ đây chứ? Muốn ngủ thì đi về phòng mà ngủ.

Lâm mở mắt mỉm cười đắc thắng.

- Chịu dạy rồi hả? Ăn cháo rồi uống thuốc nhanh lên trước khi quá muộn.

Nó hần học vòng tay trước ngực đánh mắt về phía cửa sổ.

- Ko ăn!

Lâm chồm dậy bắn cho nó cái tia nhìn đầy ẩn ý kèm theo lời hăm dọa chất ngất yêu thương.

- Ko ăn cũng được nhưng đừng nhìn mặt anh nữa nhé!

Cùng với lời nói hần bưng tô cháo lên toan bỏ đi thì nó gọi giật lại.

- Thôi được rồi em ăn được chưa?

Hắn biết ngay là cuối cùng nó cũng sẽ phải chịu thua nên ko hề lấy gì làm ngạc nhiên. Hắn ngồi xuống giường múc từng muỗng cháo thổi nguội rồi đưa vào miệng nó. Nhưng nhất quyết ko phiền hắn dứt nó giật lấy tô cháo.

- Đưa đây! Tự ăn được.

- Ko đưa.

- Ko đưa thì ăn đi!

Hắn đành ngoan ngoãn đưa tô cháo cho nó nhưng cũng ko hề rời mắt khỏi nó 1 phút cho đến khi nó ăn hết và uống thuốc đầy đủ hắn mới an tâm bỏ ra ngoài.

Đêm dần buông bầu trời điểm xuyết vài ngôi sao trong suốt. Thư lại đứng bên hiên cửa sổ ngắm nhìn khoảng ko gian vô tận trải dài trong màn đêm yên lặng. Cây đèn bên kia đường chiếu vào ko gian tắm tối 1 chút ánh sáng vàng vọt khiến nó có thể dễ dàng nhận ra ai đang lặng bước trên con đường khuya. h này mà Lâm còn đi đâu nữa?? 1 dấu chấm hỏi to đùng đang đè nặng lên tim nó. Rốt cuộc Lâm đang giấu nó chuyện gì? Sao cứ phải ra ngoài vào tầm này. Thư mệt mỗi khi phải tìm kiếm câu trả lời lắm rồi. Hôm nay nó phải hỏi Lâm rõ ràng mọi chuyện. Nghĩ vậy Thư trở lại giường ngồi đợi Lâm về nhưng 7h...7h30'...8h....9h35' Lâm vẫn chưa về, nó mệt mỏi thiếp đi khi đồng hồ điểm 9h45'.

“Lạnh! Lạnh quá!” trong giấc mơ sự lạnh lẽo lại ám ảnh Thư. Nó rên lên trong vô thức. Bờ môi nó cứ run lên, cả thân thể nó nữa. Hình như “lạnh” đã nghiễm nhiên trở thành nỗi ám ảnh của nó.

- Thư! Thư! Tỉnh lại đi! Em sao vậy?

Thư từ từ mở mắt ra khi nghe thấy tiếng gọi. Nó vội bật dậy ôm chồm lấy Lâm. Khóe môi run rẩy

- Em sợ quá Lâm ơi! Em nằm mơ thấy Thiên Vân cô ta...cô ta....! - Nói đến đây cổ họng nó nghẹn lại, nỗi sợ đang xâm chiếm lấy nó. Lâm hiểu điều đó, hắn xoa xoa tấm lưng nhỏ nhắn của nó cố gắng an ủi.

- Em yên tâm đi! Thiên Vân cô ta bị bắt rồi.

Thư ngạc nhiên xen lẫn chút cảm giác khó hiểu, nó dời khỏi vòng tay Lâm hỏi lại như để chắc chắn mình ko nghe nhầm.

- Anh nói Thiên Vân bị bắt rồi sao?

Lâm gạt đầu - Ủh! Ngày mai sẽ có phiên tòa xét xử. Em đừng nghĩ nhiều nữa mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!

Thư nằm xuống mà ko thể chợp mắt. Cả đêm hôm đó cứ nhắm mắt lại là nó lại mơ thấy ác mộng. Lâm phải túc trực bên nó suốt cả đêm thi thoảng nó kêu lạnh hắn lại choàng tay ôm nó mong sao có thể ủ ấm trái tim non nớt ấy.

Thư vừa chợp mắt đk 1 chút thì bình minh lại tinh nghịch lừa vào căn phòng. Thư khẽ cựa mình nhưng hình như ko thể bởi Lâm đang ôm nó thật chặt. Hắn ngồi tựa lưng vào thành giường mặc cho nó rúc vào lồng ngực hắn mà ngủ 1 cách ngon lành y như chú chim non. Cả đêm qua hắn thức trắng chỉ để ngồi đây vỗ về giấc ngủ của nó. Thấy nó tỉnh dậy hắn khẽ mỉm cười, hôn lên đỉnh đầu nó.

- Nhóc con tỉnh rồi à?

Nó dụi mắt thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Lâm rồi bắn cho hắn cái tia nhìn hằn học.

- Sao anh lại ở đây? Còn...còn ôm người ta nữa.

Thư nói mà mặt đỏ bừng lên như quả gấc chín. Hấn nhìn mà thấy thích cái vẻ ngượng ngùng của nó. Trông thật đáng yêu. Nó sắp 18 tuổi rồi nhưng vẫn y trang như trẻ con, hồn nhiên, trong sáng bởi thế nên hấn yêu nó đến chết đi được. Chỉ muốn ở bên nó mãi ko rời, muốn được ngắm nó ngủ 1 cách bình yên, muốn được ôm xiết nó ko bao h buông, muốn được tặng nó sự ngọt ngào của đôi môi vào mỗi buổi sáng. Ừ! Muốn thật đấy nhưng nó còn quá ngây thơ, mỗi lần hấn muốn cưng chiều nó theo cái cách mà hấn vẫn thường làm thì nó lại dấy nẩy lên, hoặc toàn thân hóa đá ko chút phản ứng.

Đêm qua cũng chỉ vì sợ nó lạnh mà hấn ngốc nghếch tới mức nghĩ rằng nếu ko dùng thân thể mình ủ ấm cho nó thì nó sẽ lạnh chết mất. Hấn lo cho nó là thế vậy mà nó đâu có hiểu đâm ra giận hấn luôn.

Nó lết xuống giường vùng vằng bỏ vào phòng vệ sinh khiến hấn chỉ biết ngồi đó trông theo. Hấn ngây ngô suy nghĩ kèm theo 1 mớ lo lắng.

“Mình chỉ ôm thôi mà. Lẽ nào nhóc con lại giận mình?”. Đúng hấn chỉ là muốn ôm để sưởi ấm nó thôi mà vậy mà Thư kia lại giận. Chắc là vì ngượng quá ý mà.

Thư trở ra với bộ cánh mới. Trông nó thật xinh đẹp trong Chiếc áo thun len màu đen khoác bên ngoài là manh áo choàng màu xám măng tô có lông bao quanh cổ. Và vẫn thế vẫn là chiếc quần jean xanh bạc cùng đôi hài búp bê màu đen. Lâm nhìn nó mà ko muốn rời mắt cứ muốn ngắm hoài, ngắm mãi. Chỉ đến lúc nó vơ lấy cái túi sách đặt trên kệ tủ hấn mới ngây ngô hỏi.

- Đi đâu vậy?

Trả lời cộc lốc - Ra ngoài- rồi nó nâng gót ngọc toan bước ra nhưng hấn đã nhanh chóng chặn ở lối ra vào nghiêm mặt ra lệnh.

- Trở vào ngay cho anh! Em còn chưa khỏi bệnh mà.

Nó hất hàm ương ngạnh.

- Kô! Tránh ra!

Nó cố gắng đẩy hấn để tìm 1 lối thoát nhưng khổ nỗi thân thể nhỏ bé của nó làm sao có thể đủ nổi với thân hình vạm vỡ của hấn. Có đấy thế nào cũng chẳng xê dịch nổi hấn. Nó giận dữ trở lại giường tìm thời cơ chốn thoát. Với đầu óc ma danh của nó thì nhanh chóng nghĩ ra cách hạ bệ hấn. Nó liếc nhìn hấn đang ung dung ngồi đọc báo rồi bất chợt nó nhảy dựng lên.

- Aaaaaa! Con nhện, con nhện kia.....!

Hấn đặt tờ báo xuống soi khắp.

- Nhện đâu....nó ở đâu sao anh ko thấy?

Hấn cứ mãi tìm chú nhện ảo mà chẳng hay đã bị trúng kế của nó. Lúc nhận ra thì nó xuống dưới nhà rồi. Hấn từ ban công lầu trên nói vọng xuống với tần xuất tối đa.

- NÀY! ĐỨNG LẠI CHO ANH!

Nó làm mặt quỷ chọc tức hấn.

- NEVER! Plê...Pla...hihi.

Nó đi hấn bắt lực trông theo.

Thư rời khỏi nhà lặng bước trên con đường xào xạc tiếng lá khô. Ánh mắt nó hình như chứa đựng nhiều tâm sự lắm. Có thể là buồn hoặc là cảm giác trống trải. Lâm đang bên nó, vẫn yêu thương nó đấy thôi. Nhưng sao nó có cảm giác xa vời quá. Phải chăng tình yêu của Lâm chưa đủ lớn để san lấp khoảng cách của 2 người? Hay vì Lâm quá hoàn hảo khiến nó sợ rằng mình ko thể với tới? Cũng có thể trái tim nó đang lo lắng bất an vì...vì nghĩ rằng trái tim Lâm đang hướng về 1 người con gái khác tốt hơn nó.

Mãi chạy theo dòng suy nghĩ bất chợt 1 chiếc xe hơi lao tới, cánh cửa mở ra nó bị lôi tuột vào trong. Nó biết ngay đó là hấn nên chẳng buồn nói chỉ im lặng nghĩ tiếp về sự thật trái tim Lâm.

Thấy nó ko nổi đóa như mọi khi Lâm có hơi bất ngờ, xen lẫn chút bất an.

- Sao vậy? Lại giận anh à?

- Ủh! - Nó thành thật làm hấn giật mình, lo lắng.

- Anh chỉ ko muốn em gặp nguy hiểm thôi mà. Anh muốn bảo vệ em lẽ nào là sai?

- Ủh! - Lại 1 sự thành thật ngắn gọn, xúc tích. Hấn từ lo lắng trở lên khó hiểu. Cái kiểu ăn nói của nó tạo cho hấn 1 cảm giác bất an. Nhưng rồi hấn cũng chỉ im lặng cài dây an toàn cho nó rồi dong xe đến 1 nhà hàng gần đó.

Lâm kéo nó vào sâu bên trong nhà hàng, ấn nó ngồi xuống ghế rồi kêu phục vụ dọn đồ ăn ra. Lâm biết nó thích gì và ko thích gì nên hấn tự gọi món.

1 lát sau cả 1 đồng đồ ăn đã được bày biện trên bàn. Thư im lặng ngồi ăn chẳng nói lấy 1 câu khiến Lâm lăm tưởng nó giận hấn thật. Nhưng ko phải, nó ko nhỏ mọn đến nỗi đưa mấy chuyện ko đâu ra làm cái cớ để giận hấn. Nó im lặng chỉ là đang nghĩ liệu rằng có lên hỏi hấn về chuyện hơn 2 tuần nay hấn thường xuyên vắng nhà vào ban đêm ko nữa. Nó sợ lắm, sợ điều nó nghĩ là sự thật, sợ Lâm thật sự chỉ xem nó như 1 món đồ chơi ko hơn, ko kém. Sau 1 hồi đắn đo nó buông đũa xuống nhìn hấn bằng ánh mắt dò xét.

- Lâm này! Em có chuyện muốn nói.

Lâm ngẩng cao đầu nhìn nó.

- Ủ! Em nói đi anh nghe lè.

- Anh phải thành thật trả lời nhé!

Lâm chau mày khó hiểu nhưng rồi cũng gật đầu, Thư tiếp tục hỏi.

- Lâm...anh...anh có thật sự...yêu em ko?

- Ko! - Nó choáng váng há mồm nhìn hấn nước mắt chỉ trực ứa ra nhưng 1s sau Lâm nói tiếp- ko yêu mà là rất rất yêu.

Lâm lặ đi lặ lại từ “Rất” làm trái tim Thư ảm áp hấn lên. Hấn nói yêu nó rồi, nó có lên tiếp tục làm rõ mọi chuyện ko ta? Ko nên! Nó nghĩ vậy vội nhìn hấn cười hiền khô. Lâm đưa tay véo mũi nó.

- Em chỉ định hỏi cái đó thôi à? Ngôk biết rồi còn hỏi.

Nó gãi đầu, gãi tai cười trừ rồi như nhớ ra điều gì đó nó kéo áo hấn.

- Lâm! Hôm nay Trịnh Thiên Vân sẽ bị đưa ra toà xét xử phải ko?

- Ủh! Nhưng sao?

Thư thở dài sầu não.

- Em muốn đến đó được ko?

- Ko được!

Nó lại kéo tay hấn nài nỉ và cuối cùng hấn cũng đồng ý.

Tại phiên tòa sơ thẩm Trịnh Thiên Vân đứng trước vành móng ngựa dường như đã trở thành 1 con người khác. 1 con người kiêu ngạo, tự mãn luôn ngẩng cao đầu ình là đúng h trở thành 1 người yếu đuối đến đáng thương. Cô ta khum mình trong chiếc còng số 8 nhìn thẩm phán với ánh mắt run sợ.

Một cô gái đang ở cái tuổi đẹp nhất của cuộc đời. Tuổi 18 với biết mộng mơ của đời người con gái vậy mà h đây đã nghiêm nhiên bị tước đoạt bởi chính đôi tay mình.

Phải chăng cuộc đời luôn tạo ra những ngã rẽ buộc chúng ta phải chọn?

Con đường mà Trịnh Thiên Vân đã chọn là 1 con đường đầy gai góc bon chen với những mảnh khoe thủ đoạn của cuộc đời để rồi 1 cái án 5 năm tù bổng chốc biến 1 người con gái xinh đẹp trở thành kẻ tội phạm giết người ko ghê tay. Cái giá phải trả là quá đắt cho lòng đồ kị và ghen ghét.

Thư ngồi dưới hàng ghế dành cho nguyên cáo. Nó đã tha thứ nhưng ko phải vì Trịnh Thiên Vân mà là vì chính nó và vì người mẹ đã khóc hết nước mắt cho nỗi lầm của đứa con gái. Giúp Thiên Vân giảm nhẹ tội án cũng giống như giúp tâm hồn nó trở lên bình yên hơn.

P/s: Mình viết đoạn này là muốn gửi đến cho các bạn 1 thông điệp rằng trong tình yêu hay tình bạn đừng nên để trái tim và tâm hồn nhuộm màu ích kỉ. Hạnh phúc và tình yêu thương là thứ cần tìm chứ ko cần chiếm nếu bạn ko tìm ra nó rồi có 1 ngày nó sẽ tìm về với bạn chỉ cần trái tim bạn luôn mở cửa để đón nhận.

Tha thứ và cho đi ko bao h gọi là mất!!!

15. Chương 15: Thì Ra Em Chỉ Là 1 Con Rối Để Anh Giật Dây

Mọi chuyện cuối cùng đã qua tất cả lại trở về đúng quỹ đạo của nó nhưng duy nhất có 1 chuyện vẫn đi ngoài tầm kiểm soát của Thư. Lâm vẫn thể vẫn dấu nó mọi chuyện và rồi hôm nay đây nó quyết định làm rõ tất cả.

Thư vận 1 chiếc quần jean cùng chiếc áo khoác đen có mũ vành rộng trùm kín đầu để Lâm ko thể phát hiện. Nó bám theo Lâm suốt 1 đoạn đường dài và cuối cùng cả 2 dừng lại trước 1 quán bar sang trọng xây theo nổi kiến trúc phương tây. Thư vào sâu trong bar chọn 1 chiếc bàn đặt trong góc khuất, hồi hộp, chờ đợi. Lâm từ trong bước ra với cây đàn ghita khiến đám quan khách vỗ tay rầm rộ. Ánh đèn sân khấu phủ lên người Lâm trông thật đẹp. Hắn từ từ ngồi xuống chiếc ghế đặt sẵn trên khán đài rồi đưa những ngón tay mảnh dẻ gảy nhẹ dây đàn. Tiếng nhạc thanh thoát trong trẻo như kéo con người ta đi theo từng nốt nhạc thật êm dịu.

Bản nhạc kết thúc là lúc những tràng pháo tay vang lên. Lâm cúi chào quan khách chỉnh lại mic rồi cất lên cái giọng trầm ấm.

- Cảm ơn mọi người đã lắng nghe. Bản nhạc vừa rồi tôi muốn gửi đến người con gái mà tôi yêu. Có thể cô ấy ko thể ở đây để nghe thấy tôi đàn nhưng tôi muốn tất cả mọi người biết rằng tôi chơi đàn là vì cô ấy. Đêm nay có lẽ là đêm cuối cùng tôi chơi đàn cho các bạn nghe vì từ h phút này tôi muốn chơi đàn chỉ để cho riêng mình người con gái ấy.

Lâm dứt lời nhưng cả bar vẫn im lặng. Hình như là quá xúc động trước lời nói của Lâm. Chị em phụ nữ trong bar từ già đến trẻ như bị vẻ nam tính của Lâm hấp hồn. Thư thì khác nó dường như ko thể tin. Người con gái mà Lâm nhắc đến là nó sao? Thật vậy chứ? Ừ chắc vậy. Nó muốn chạy đến ôm Lâm mà bật khóc nhưng gì đây chứ? Ai đó đã ôm hôn hắn ngay trước tất cả quan khách. Người ấy ko phải là nó mà là Dương Tuyền. Thì ra tất cả chỉ là dối trá. Thì ra người mà hắn nhắc đến ko phải là nó. “Mày thật ngốc Thư à, mày chỉ là 1 con rối để mặc hắn giật dây thôi”. Thật đau đớn, thật khó tin. Thư bàng hoàng lùi lại, lùi đến đâu nước mắt rớt theo đến đó. Ko thể chịu đựng được nữa nó xoay gót bỏ chạy trong màn mưa ướt át. Trời đổ mưa hòa tan nước mắt. Điều mà Thư sợ nhất cuối cùng cũng đã đến, đến 1 cách thật phũ phàng.

Ước gì mưa có thể cuốn phăng đi tất cả. Mưa! Mưa có thể rửa trôi đi nước mắt nhưng ko thể cuốn trôi đi những mảnh ghép của thực tại. Thư chạy trong cơn mưa buốt giá nó liên tục vấp ngã để rồi máu bật ra từ đôi bàn tay yếu ớt. Nhưng có hề chi, mấy vết thương ấy có gì so với vết sẹo trong tim nó. Tình yêu của Lâm là dối trá. Đúng rồi là giả thôi! Hắn làm sao có thể yêu người con gái của bà mẹ kế đã nhấn tâm phá hoại gia đình hắn chứ? Có thể hắn yêu nó chỉ là muốn trả thù người mẹ kế ấy, muốn bắt nó đau khổ. Nhưng nó đâu xứng đáng phải chịu những đau đớn này. Từ h nó phải làm sao đây khi trái tim đang dần rạn vỡ???

16. Chương 16: Bất Ngờ

Trở về ngôi nhà tưởng chừng là nơi hạnh phúc cất dấu nào ngờ lại là nơi hp kết thúc. Đúng rồi! Bắt đầu ở đâu thì lên kết thúc tại đó thôi. Nghĩ vậy Thư thay đồ rồi ngồi trên ghế sofa đợi Lâm về.

Chiếc đồng hồ treo tường cứ nặng nhọc nhích từng chút 1 tik tốc...tik tốc...tik tốc Lâm vẫn chưa về Thư đợi hoài, đợi mãi và rồi thiếp đi lúc nào ko hay. Lúc tỉnh dậy trời đã sáng, 1 ngày mới lại bắt đầu với bao điều mới mẻ đang đợi ta phía trước. Thư đang nằm ngay chính chiếc giường thân yêu của mình, bên cạnh có đặt 1 hộp quà lớn được bọc bởi 1 lớp giấy màu hồng phấn bên ngoài. Đêm qua Lâm đã về và sáng nay lại ra ngoài sớm. Lâm để lại hộp quà và 1 lời nhắn.

“Chúc mừng sinh nhật vk yêu. Hẹn em 7h tối nay trên ngọn đồi gió. Anh có chuyện muốn nói.....!”

Hôm nay là sinh nhật Thư, là ngày nó đủ 18 tuổi, là ngày nó ước hp sẽ thuộc về mình 1 cách vẹn nguyên vậy mà h đây TAN VỖ.

Thư từ từ kéo dài duy bằng trên hộp quà, từ từ mở ra xem là 1 chiếc đầm dài chấm gót màu trắng tinh khôi, 1 đôi dây cao gót có đính vài viên đá lấp lánh trông tuyệt đẹp. Thư sẽ diện nó trong ngày hôm nay đến gặp Lâm để kết thúc mọi chuyện.

Ngọn đồi gió Thư ngồi bên Lâm lần cuối. Hôm nay trông Thư thật xinh đẹp trong bộ đầm, khoác bên ngoài là chiếc áo lông ấm áp. Nó ngồi tựa đầu vào vai Lâm nghe tiếng trái tim thổn thức. Khoảnh khắc này nhanh chóng trôi đi khi cả 2 cùng lên tiếng.

- Em (anh) có chuyện muốn nói với anh (em)

Lâm mỉm cười.

- Em nói trước đi!

Thư cúi đầu tự dặn lòng ko được khóc, nó nắm chặt tay gồng mình ghìm giữ cảm xúc quay sang nhìn Lâm giọng lạnh lùng.

- Mình chia tay đi!

Lâm rùng mình nở nụ cười chối bỏ tất cả.

- ko! Thư em đang đùa anh phải ko?

Thư đứng dậy cắn chặt môi “Đừng khóc mày phải mạnh mẽ lên Thư à!”

Nuốt nước mắt vào trong Thư cười nhạt.

- Em ko đùa anh, mà chính là anh đang biến em thành quân cờ để anh lợi dụng.

Lâm chau mày đôi mắt đỏ au, cổ ghì chặt vai Thư mà gắt lớn.

- EM ĐANG NÓI GÌ VẬY CHỨ?

Lúc này Thư ko thể gắng gượng nữa rồi nước mắt trào ra cùng tiếng hét lớn át đi tiếng nấc.

- ĐỪNG XEM EM LÀ CON NGỐC. Em ĐÃ THẤY ANH VÀ DƯƠNG TUYỀN TRONG BAR. Đừng đùa em nữa.

Nói đoạn nó xoay người bỏ đi Lâm vội kéo nó lại và rồi môi chạm môi. Nụ hôn nồng nàn pha chút mặn chát của nước mắt. Thư hóa đá Lâm rời môi Thư anh quỳ xuống bật chiếc hộp nhỏ xinh màu nhung đen. Thật bất ngờ nhưng cũng thật đốn đau. 1 chiếc nhẫn lấp lánh phát sang trong đêm khuya.

- Thư em hiểu lầm rồi người anh yêu là e, anh chơi đàn là vì em.

- Vì em?

- Đúng vậy anh muốn tự tay kiếm tiền mua nhẫn để cầu hôn e. Làm vk anh nhé cô bé ngốc.

Thư dường như không tin về những gì đang diễn ra trước mắt. Nó đã hiểu lầm Lâm ư? Lâm đang cầu hôn nó. Hạnh phúc sau 1 phút giây lạc lõng lại bất ngờ được đôi tay Lâm kéo về. Thật sự như 1 nhà văn từng nói đau khổ là để dọn đường cho hạnh phúc hay sao?

- Em đồng ý!

Chỉ thế thôi đón đầu qua đi hạnh phúc lại ulla về.

T/g ơi đoạn này mình thay không hợp lý làm là lúc thư thay dương tuyền ôm lam trong bar thì thư đã rất đau lòng thì tại chỗ sau có loại câu hôn thư đã bỏ qua hết để chú mình nghĩ t/g nên sửa lại đoạn này

Từ mờ sáng hôm sau Lâm đã mò sang phòng Thư đánh thức cô nàng dậy.

- Vâng yêu dậy thôi chúng mình đi đăng ký kết hôn.

Thư lười biếng chồm chăn kín mít. Nó vừa mới chớp mắt được 1 chút thôi. Cả đêm qua Thư đã suy nghĩ rất nhiều về lời cầu hôn của Lâm. Liệu rằng Thư có sai không khi quyết định tin Lâm? Thư cũng không biết nữa, nó chấp nhận lời cầu hôn vì nhìn thấy sự chân thành trong mắt Lâm. Chấp nhận là 1 chuyện đăng ký kết hôn lại là chuyện khác. Thư chưa đủ tự tin để bắt đầu 1 hạnh phúc gia đình.

- Vâng yêu dậy đi!

Lâm lật mình ra ngồi sát lấy Thư kéo nó dậy. Thư đưa đôi mắt lơ đãng nhìn Lâm.

- Chưa được đâu đợi khi nào cả 2 thi đại học xong thì mới tính chuyện đó.

Lâm buông tay Thư ra buồn sầu.

- Em vẫn chưa tin anh sao?

Thư im lặng cũng đủ để Lâm hiểu.

- Anh đã nói tất cả chỉ là hiểu lầm thôi mà. Đó chỉ là cái ô nhiễm xã giao đâu có gì mà em giận. Đừng giận anh nữa đi

- Vậy tại sao anh phải lừa dối em chuyện anh đi làm.

- Anh muốn làm em bất ngờ về chuyện chiếc nhẫn và lời cầu hôn. Chính Tuyền đã giới thiệu anh vào làm trong bar đó.

Thư nghi hoặc hỏi lại.

- Thật vậy chứ? Thật sự anh đi làm đêm để mua nhẫn cầu hôn em?

Lâm gật đầu đưa tay lên trời thề thốt.

- Anh xin thề nếu anh...!

Lâm chưa nói hết câu Thư đã đưa ngón tay trở lên bịt miệng cậu.

- Em tin! Em tin anh mà. Nhưng còn chuyện kết hôn đợi pama về rồi mình tính đi không anh? Và nhớ đừng lừa dối em chuyện gì nữa nhé!

Lâm gật đầu đồng ý mặc dù không muốn dời lại việc đăng ký kết hôn. Đang im lặng bỗng có tiếng chuông của gọi lại 1 vị khách bất đắc dĩ.

17. Chương 17: Vị Khách Bất Đắc Dĩ

Thư và Lâm xuống lầu mở cửa, cánh cửa vừa bật mở Dương Tuyền khệnh khạng kéo chiếc vali đi vào rồi đặt xuống vuốt ngực thở hổn hển nhìn 2 con người đang đờ ra vì chẳng hiểu gì kia cười cười nói.

- Ba mẹ em đi công tác khoảng 1 tuần mới về 2 người cho em ở ké 1 thời gian nhé! Chứ ở nhà có mình buồn lắm.

Thấy bộ mặt con bé dễ thương ngoan hiền như vậy Lâm ko nỡ để cô ta đi nhưng cậu lại sợ Thư hiểu lầm thì khổ nên chỉ im lặng. Thư như đọc đk suy nghĩ trong mắt Lâm, nó mỉm cười lên tiếng.

- Tuyền cứ ở đây đi! Ko sao đâu.

Nghe vậy Dương Tuyền mừng quýnh ôm lấy Thư.

- Cảm ơn cậu nha!

- Ko có gì, để mình giúp bạn mang đồ lên phòng.

Thấy Thư ko có vẻ gì là giận nữa Lâm thấy nhẹ lòng hơn, nhìn theo bóng dáng 2 cô gái cười nói vui vẻ Lâm cũng yên tâm phần nào.

Hạnh phúc đến đây tưởng chừng như nguyên vẹn nào ngờ gian nan thử thách vẫn còn đợi Thư phía trước.

Từ ngày Dương Tuyền dọn về đây sống chung cuộc sống cũng ko có gì thay đổi nhưng Thư dần hiểu hơn về con người thật của Dương Tuyền. Đằng sau cái bộ mặt nhu mì, yếu đuối ấy lại là 1 con người hoàn toàn khác. Tuyền hay cáu gắt với người giúp việc gần đây còn tỏ thái độ khinh miệt Thư nhưng khi có mặt Lâm lại trở thành 1 người con gái ngoan hiền. 1 câu chị Thư, 2 câu chị Thư nghe đến nổi da gà, da vịt nổi hết lên.

Thư đã nhiều lần đề cập với Lâm về chuyện này nhưng Lâm chỉ cười và nghĩ Thư quá đa nghi. Nhưng rõ ràng là vậy ko chỉ ở nhà mà cả trên lớp Thư thì thoảng cũng bắt gặp ánh mắt Dương Tuyền nhìn mình hết sức bí ẩn. Chẳng hiểu sao Thư thấy lòng bất an nhưng rồi 1 tuần cũng sắp trôi qua, pame Thư sẽ về để tổ chức lễ đính hôn cho 2 đứa, Dương Tuyền cũng chuẩn bị dọn đi. Lòng Thư nhẹ nhõm hơn hẳn cô đâu ngờ rắc rối lại đến đúng cái hôm tưởng rằng mọi chuyện sẽ kết thúc êm đẹp.

Hôm đó sau khi ăn sáng xong Lâm phải ra sân bay đón pame căn nhà chỉ còn mỗi cô và Dương Tuyền. Hôm nay Tuyền sẽ dọn về nhà nên sau khi Lâm rời khỏi nhà Tuyền leo lên phòng thu dọn hành lý. Vì muốn giúp Tuyền 1 tay nên khi đứng ngoài cửa Thư vô tình nghe thấy cuộc đối thoại của Dương Tuyền với ai đó ở đầu giấy bên kia.

- Tao sẽ ko để Lâm thuộc về cô ta đâu. Lâm phải là của tao.

- [.....?....]

- Để xem tao sẽ làm gì con nhỏ đó, cùng nắm cho nó vào nhà kho đông lạnh 1 lần nữa.

- [....?....]

- Yên tâm đi nó ngốc lắm ko phát hiện ra đâu. Ngay cả việc tao biết nó trong bar nên cố tình ôm Lâm để nó hiểu lầm Lâm nó.....!

Dương Tuyền chưa nói hết câu Thư đẩy cửa xông vào. “Cốp” chiếc điện thoại tuột khỏi tay Dương Tuyền rớt xuống đất vụn vỡ. Mặt nhỏ tái xanh ko 1 hột máu. Thư tiến lại gần nhìn Tuyền bằng ánh mắt nóng bỏng như dòng nham thạch sừng sừng thiêu cháy lớp mặt nạ giả dối của ả, giọng nói căm hận.

- Dương Tuyền thì ra cô là người đứng sau tất cả mọi chuyện.

Dương Tuyền thoát đầu có hơi run sợ nhưng ko ngờ ả ta lấy lại bộ mặt chơ chèn nhanh như vậy. Vòng 2 tay trước ngực ả tiến gần Kim Thư, giọng nói chát chúa trở nên kinh khủng.

- Đúng! Thì sao? Cô đã biết rồi thì k cần gì phải giấu nữa. Tôi nói cho cô biết tránh xa Lâm ra nếu k muốn nếm mùi đau khổ.

- Cô!- Thư tức giận dơ tay tát Dương Tuyền nhưng bị ả sô ngã.

- Cô thật đáng thương Thư à. Nếu ko nhờ may mắn chắc h này cô đã về vs chúa rồi hahaha.

Thư nghiêng rằng uất hận, tay thu lại thành quả đấm.

- Chính cô đã gài bẫy tôi vào nhà kho đông lạnh chứ ko phải Trịnh Thiên Vân sao?

À vờ ngây thơ xua xua tay.

- Oh no! Tôi chỉ bày kế thôi. Nhưng ko ngờ con Vân vô dụng đến vậy.

- Cô đúng là ác độc mà-Cùng với lời nói Thư đứng dậy nở nụ cười khinh bỉ- Tôi sẽ nói lại chuyện này vs Lâm, cô sẽ phải trả giá.

Nói đoạn Thư hướng về phía cửa nhưng chợt dừng bước bởi lời nói nhuốm màu tự đắc của Dương Tuyền.

- Cứ làm điều đó nếu cô muốn, sẽ chẳng ai tin cô đâu.

Thư quay lại làm bộ mặt ngạc nhiên.

- Vậy sao? Đúng là ko ai tin tôi nhưng còn cái này - Thư đưa chiếc điện thoại chứa đựng đoạn hội thoại vừa nãy. Mặt ả Tuyền biến sắc tái mét lúc bình tĩnh lại thì Thư đã chạy ra khỏi phòng. ả đuổi theo ra tới lối dẫn xuống cầu thang thì xảy ra 1 vụ chanh chấp 2 người giằng co qua lại và “RẦmmmmm” Dương Tuyền té nhào cọ sát da thịt trên từng bậc thang. Chiếc dt cũng rơi theo vụn vỡ. Thư tròn mắt nhìn Tuyền rồi lại nhìn 3 người đang đứng ở phía cửa chứng kiến được cảnh cuối cùng cô vô tình đẩy Dương Tuyền ngã xuống.

Lâm chạy lại đỡ Dương Tuyền nhìn Thư như đang nhìn 1 tội phạm.

- Thư! Sao em lại làm vậy?

Ánh mắt Thư đờ đẫn.

- Em....Em ko cố ý.

Ừ! Thì là Thư ko cố ý nhưng h chẳng ai tin nó cả. Mọi người đều lo lắng cho Dương Tuyền ko 1 ai buồn nghe nó giải thích, cũng ko ai ngó ngàng tới cảm xúc của nó cả.

Trong bệnh viện Tuyền đã tỉnh lại để diễn chọn vở kịch còn dang dở mà ả vào vai cô Tấm còn Thư giữ chọn vai Cám độc ác. Pamá và cả Lâm đều lắng nghe cô ta nói Thư đứng ngoài cửa mà trái tim nhói đau. Ai kia có giọt nước mắt giả tạo nhưng nó thì ko. Dương Tuyền dối trá dối trắng thay đen nhỏ khóc sụt sùi giả giọng từ bi.

- Mọi người đừng trách chị Thư cũng tại em làm chị Thư giận. Anh và 2 bác đừng để ý chuyện này nha dù gì con cũng đâu có sao?

Lâm nghe vậy thì tức giận nói.

- Thư thật quá đáng.

Pa me thì đổ lỗi cho nhau về việc dạy con gái ko nghiêm. Thư đứng ngoài này h nghe thấy hết. Dối trá quá mà! Nào ai tin nó. Thư bật khóc những giọt nước mắt tủi hờn rơi xuống.

Từ đằng xa có 2 người trung niên đang chạy tới chắc là pame Tuyền. Họ chẳng để ý đến cô bé đang khóc ngoài cửa đi thẳng vào phòng 1 lúc sau trở ra tìm người trả giá cho những lời dối trá đắng cay. Người đàn bà sinh đẹp hùng hổ xông tới đánh đập Thư. 1 người đàn bà thương con có 1 nỗi buồn ẩn sâu trong đôi mắt bà. Quen lắm, hình như Thư từng nhìn thấy bà ở đâu đó rồi nhưng ko nhớ. H toàn thân nó chầy xước, ứa máu vì những móng tay sắc nhọn của người đàn bà đó nhưng ko hề lé tránh. Mặc kệ tất cả, Lâm từ phòng lao ra giữ lấy người phụ nữ rồi nhìn Thư lòng chua xót.

- Thư! Em đi đi!

- Em- Thư đau đớn đưa đôi tay ra muốn nắm lấy tay Lâm nhưng nắm trượt. Anh đã quay lưng lại với nó bỏ vào trong vs ai kia. Thư lẳng lặng xoay người rời khỏi bệnh viện.

Đứng giữa dòng người tấp lập Thư chẳng biết mình lên đi đâu nữa mọi người đã ruồng bỏ nó chỉ còn những người bạn. Biết vậy Thư đến tìm Trang.

- Mày nói gì là con nhỏ đó bày mưu hại tội mình?- Nghe xong câu chuyện Trang tức giận chỉ hận ko bám vào con nhỏ đó ra làm trăm mảnh.

- Thật quá đáng mà để tao đi đòi lại công bằng ày.

Trang tính đi thật Thư vội kéo tay cô bạn lại.

- Đừng đi! Mày có nói cũng chẳng ai tin đâu.

- Cả Lâm.

Thư gạt đầu cùng lúc nước mắt lại trào ra. Trang ôm lấy Thư xoa xoa tấm lưng nó mà ko cảm đk nước mắt.

- Mày ở lại đây đêm nay đi. Cố gắng nghỉ ngơi có gì mai tính tiếp.

18. Chương 18: Chạy Trốn

Có gì mai tính, biết vậy ngày mai ở trường nó cố gần Lâm để giả thích, ngày kia nó cố thêm chút nữa chịu khó đợi Lâm nơi cổng trường. Ngày qua ngày cứ cố gắng nhưng ko có lấy 1 cơ hội thứ mà Thư nhận lại được là những ánh mắt khinh bỉ xen lẫn sự thương hại của các sinh viên trong trường, là sự phớt lờ của Lâm và sự xa lạ của những người làm cha làm mẹ vì dù gì Thư cũng đâu phải con gái họ.

Sợ! Thư sợ những ánh mắt đó rồi, sợ phải trông thấy Lâm sánh bước bên ai kia ko phải là nó. Sợ tất cả những thứ thuộc về nơi này. Nó quyết định ra đi để quên đi vết thương lòng. Trước khi đi nó gọi điện cho Trang.

“Tao sẽ rời khỏi nơi này mày ạ”

“Mày sẽ đi đâu chứ? Con điên này. Con Linh bỏ đi h đến mày nữa à” - Trang gắt.

Thư ngửa cổ nhìn ngắm bầu trời lấy tay che đi thứ ánh sáng chói mắt.

“Ko biết nữa! Có lẽ sẽ đến 1 vùng đất xa lạ học cách quên đi tất cả”

Trang chùng giọng xuống.

“Vậy cho tao theo với”

Thư cười nhạt gắt con bạn.

“Điên hả mày? Mày còn có pame, có Thắng theo tao làm gì? Mà yên tâm đi khi nào quên đk tao sẽ về”

“Khi nào là bao lâu?”

Thư thở dài “Cũng chẳng biết nếu nhanh thì 1 ngày, lâu hơn thì 1 tuần còn ko thì 1 tháng. Thôi xe đến rồi tao đi đây. Mà đừng có cố liên lạc cho tao, tao sẽ đổi sim”

Thư tắt máy sốc lại chiếc ba lô rồi leo lên xe. Chiếc xe mà nó cũng chẳng biết sẽ đi về đâu. Hết đoàn khách này lại đến đoàn khách khác cứ lên lại xuống chỉ mình Thư là vẫn yên vị 1 chỗ ngồi phóng tầm mắt ra ngoài ngắm dòng người vồn vã qua lại. Chiếc xe dừng lại tuyến cuối cùng cũng đã đêm khuya. Thư bước xuống xe và thật nực cười sau 1 hồi đi lòng vòng trên chiếc xe buýt nó vẫn đứng trong lòng thành phố Hà Nội. Thôi thì cứ bước tiếp vậy.

Trời về đêm sương rơi rét mướt Thư cứ bước dù đã đi rất xa đến khi đôi chân tê dại ko thể nào bước tiếp Thư ngồi phục xuống đầu gối nơi con hẻm nhỏ rồi ngất lịm đi vì mệt mỏi. Lúc tỉnh dậy trời đã sáng, Thư

nhận thấy mình đang nằm trong 1 ngôi nhà nhỏ. Đây là đâu nhỉ? Đang thắc mắc thì 1 bà lão và 1 đứa trẻ bước vào. Nó nhận ra đó chính là bà lão bán khoai lang ngày nào. Bà ngồi xuống cười móm mém.

- Cháu thấy trong người sao rồi.

Thư ngồi dậy tựa lưng vào thành giường.

- Cháu ổn thưa bà. Mà đây là đâu vậy bà?

- Đây là 1 khu tập thể gần làng trẻ em cơ nhỡ. Cháu có chuyện gì mà tới đây?

Thư cúi đầu im lặng bà lão tinh ý nhận ra đưa đôi tay nhăn nheo vuốt tóc nó hỏi.

- Cháu có chuyện kể bà nghe xem nào.

Thư lưỡng lự rồi cũng quyết định kể cho bà lão nghe tất cả. Bà nghe và hiểu.

- Đừng buồn nếu cháu muốn có thể ở lại đây.

Thư vui mừng nhận lời từ h nó sẽ học cách quên Lâm tại chính mảnh đất này.

1 năm sau.

Thư đã sai nó đã phải dùng đến 1 năm mà vẫn chưa thể quên được Lâm. h Thư đã là 1 cô sinh viên của trường đại học kinh tế quốc tế với số điểm đầu vào cao nhất khoa. 1 năm qua để quên đi Lâm Thư đâm đầu vào học và làm việc 1 cách điên cuồng. Buổi sáng đi học tại 1 ngôi trường tư dành cho những đứa nhà nghèo, chiều về lại đến quán cafe làm việc tới khuya khoắt mới về. Cuộc sống bộn bề bên căn nhà nhỏ cùng bé Na và bà lão đã giúp Thư phần nào quên đi Lâm mặc dù chưa phải là tất cả. Thư đã cắt đứt liên lạc với mọi người, cô ko gặp lại bất kì ai ngoài 1 người. Đó chính là mẹ Dương Tuyền, Thư thường hay gặp người phụ nữ ấy ở làng trẻ này. Dù ngày nắng hay ngày mưa bà đều đến đây rồi lại ra về với ánh mắt thất vọng. Thư chẳng hiểu tại sao mình lại quan tâm đến bà chỉ biết rằng cô thấy ấm áp khi đk chạm vào ánh mắt người đàn bà ấy mặc dù ở khoảng cách khá xa. Bà đến đây để ban ơn cho lũ trẻ cơ nhỡ sao? Thư tự hỏi vậy những lâu dần cũng ko còn để ý. Nó cố gắng để ko đụng mặt bà.

Mọi thứ đã chìm vào quên lãng, gia đình, Lâm và cả những nỗi đau cuối cùng cũng đã qua. Nhưng thế giới này vốn nhỏ bé huống chi là cái lòng thành phố Hà Nội này.

1 ngày mùa thu trời mưa bụi trắng xóa như thường lệ sau khi tan học Thư tới tiệm cafe. Hôm nay trời mưa quán vắng khách Thư ngồi trống cảm ngắm những hạt mưa bụi nghiêng mình trong gió.

- Thư! Bàn số 5, 1 cafe đen và 1 trà sữa.

Tiếng chị Thu vang lên kéo Thư ra khỏi mớ bòng bong. Cô nhanh chóng chuẩn bị trà sữa và cafe đen bê tới bàn số 5.

“Xoảng” Thư đánh rơi tất cả khay đồ uống “vỡ vụn” khi nhìn thấy 1 đôi nam thanh, nữ tú ngồi ở bàn số 5. Thư bàng hoàng nhận ra là Lâm và Dương Tuyền. Cô đứng ngây ra 1 lúc, 6 con mắt nhìn nhau ngỡ ngàng nhưng rồi bản năng sinh tồn đã giúp cô lấy lại bình tĩnh. Thư ngồi xuống lượm những mảnh thủy tinh vụn vỡ trên lên đất vô tình để mảnh thủy tinh bén nhọn ăn sâu vào da thịt. Máu giỏ từng giọt, Lâm lo lắng dùng khăn mùi xoa băng lại vết thương cho Thư nhưng bị cô khước từ. Dương Tuyền vẫn thế vẫn giả tạo như ngày nào.

- Chị Thư cuối cùng cũng gặp đk chị. 1 năm qua chị sống thế nào?

Thư bưng khay bê vụn đứng dậy cúi gập người.

- Xin lỗi quý khách! Tôi sẽ đổi lại ly khác cho quý khách ngay ạ.

Thư xoay người bỏ đi, nỗ lực bao năm qua tan tành khi 1 giọt nước mắt rớt xuống. Lâm trông theo dáng người mảnh mai có phần tiêu tụy mà trái tim nhói đau. Cậu còn yêu nó nhiều lắm, 1 năm cậu đã đi tìm Thư khắp nơi nhưng thật ko ngờ lại gặp nhau trong tình huống chó trêu đến thế. Ông trời quả thích ròn đùa.

Trong phòng vệ sinh Thư dùng tay bịt lại miệng để ko ai có thể nghe thấy tiếng khóc yếu đuối của mình. Cô hận chính mình dù đã cố gắng lập trình ình 1 trái tim sắt đá nhưng sao khi đứng trước Lâm Thư lại yếu mềm đến vậy? Lau đi nước mắt, gạt nước lên mặt cho tỉnh táo Thư hít 1 hơi thật sâu rồi trở ra. Bàn số 5 đã vắng khách chỉ còn lại chiếc khăn mùi xao màu trắng đơn độc trên bàn.

Giờ tan tầm Thư đứng ngoài cửa tiệm bồn thần ngắm những hạt mưa rơi. Cô đưa tay ra hứng những giọt nước mưa mát lạnh miệng mỉm cười mà nước mắt tuôn rơi. Tại sao cô phải khóc vì 1 thằng con trai như Lâm chứ? Chẳng phải đã quên hết tất cả rồi sao? Vậy mà vẫn nhớ.

Thư hung hăng lao vào màn mưa để mưa có thể rửa trôi đi nước mắt. Nhưng ai kia lại xuất hiện cùng chiếc ô màu xanh dịu nhẹ đứng trước mặt cô ánh mắt toát lên vẻ đau buồn.

- Thư! Em khỏe chứ?

Thư nở nụ cười thật tươi chứa đựng ngàn tia đau đớn.

- Khỏe! Rất khỏe là đằng khác.

Nào ai hay nước mắt cô đang rơi chảy theo những giọt mưa lạnh căm.

- Thư! Hãy về bên anh rồi chúng ta sẽ bắt đầu lại.

Thư nhìn Lâm lạnh lùng hỏi lại đầy vẻ diễu cợt.

- Anh nói.....chúng ta? Bắt đầu lại? Xin lỗi ko thể nào. Mọi thứ kết thúc rồi. Chào anh.

Thư lướt qua Lâm như 1 cơn gió chiều thoảng qua khi đi ko để lại vết tích. Lâm đau khổ quỳ sụp dưới lòng đường ẩm ướt, đôi mắt đỏ au. Hình như Lâm đang khóc. Nếu đã yêu sao ngày ấy ko cho Thư 1 cơ hội? nếu đã yêu sao ngày lại đẩy Thư ra sa? Tất cả là sai lầm

Thư bước tới gần nhà trẻ lại là người đàn bà ấy. Trời đã nhá nhem tối nhưng sao bà còn ở đây? để mặc cho những cơn mưa khiến cơ thể bà run lên. 1 người đàn bà giàu có sang trọng như bà sao lại đến cái nơi nghèo nàn rách rưới này cơ chứ? Bà đang tìm kiếm gì ở đây để rồi khi Thư trông thấy đem về lại mơ những giấc mơ kì lạ về ng đàn bà này.

Hôm nay trông bà tiêu tụy quá. Bước đi trong cơn mưa bà ôm hôn con búp bê rồi kéo khoá túi sách cẩn thận bỏ nó vào trong. Hình như đó là kỉ vật quan trọng của đời bà.

Thư đi sau bà khoảng 20m trong con hẻm nhỏ yên tĩnh bất chợt bà la toáng lên.

- Cướp! Cướp! Có ai ko giúp tôi với

Bà vừa kêu gào vừa rằng co chiếc túi sách với tên cướp. Bà giàu mà cần gì phải làm thế nhưng Thư hiểu bà đang muốn giành lại cái gì. Từ đằng xa Thư lao tới dùng cặp sách đập tên cướp túi bụi và rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Anh hùng ko bao h thắng thằng liều bởi thằng liều chẳng có gì để mất. hấn sẵn sàng làm tất cả để đoạt đk thứ mình muốn.

Con dao sắc nhọn sáng bóng lạnh lùng trong đêm khuya đã xoay vòng định mệnh. “Phập” 1 nhát dao chấm dứt nỗi đau cho Thư. Người đàn bà hoảng loạn kêu gào trong vô vọng. Dòng máu đỏ đặc quánh rỉ ra từ vùng bụng 1 cách vô tình. Tất cả bỗng chốc vụt tối sầm.

19. Chương 19: Công Chúa Thật~công Chúa Giả~vén Màn

Thư nửa tỉnh, nửa mê cảm giác toàn thân đau ê ẩm, đầu đau buốt như muốn nổ tung.

Chẳng phải cô chết rồi sao? Chết rồi cứ nghĩ sẽ ko còn đau nữa vậy mà vẫn đau. Đau cả thể xác lẫn linh hồn.

Nén cơn đau quặn quại ở vùng bụng Thư mở mắt ra. Cô chưa chết, đây là bệnh viện còn nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Thư đưa tay lên đầu, đau quá! Cô nhớ lại giấc mơ lúc hôn mê, 1 giấc mơ kì lạ, cô gọi người đàn bà ấy là mẹ, cô là chủ nhân của con búp bê ấy. Làng trẻ đó nơi cô khóc lóc tìm mẹ, 1 chiếc xe lao tới và rồi....rồi...ko thể nhớ nữa...đau quá!....Chỉ là mơ ko phải là thật.

Thư đưa đôi mắt vô hồn nhìn khắp căn phòng, nơi cửa sổ mang theo chút ánh nắng hắt vào phòng người đàn bà ấy và có cả 1 người đàn ông trung niên họ đang đứng quay lưng lại với cô nói gì đó. Người đàn bà ánh mắt đau buồn rơi rớt ra những giọt lệ trong vắt. Giọng nghẹn ngào pha lẫn tiếng nấc.

- Mình à nó là Hải Kỳ, là con gái chúng ta. Tôi phải làm sao để bù đắp cho nó đây? Nhớ nó ko tỉnh lại thì tôi ko thiết sống nữa.

Người đàn bà vừa nói vừa dấm thụp vào lồng ngực mình. Người đàn ông chưa xót giữ tay bà lại.

- Tú Quỳnh em bình tĩnh lại đi. Hải kì của chúng ta sẽ ko sao đâu. Em yên tâm đi.

Người phụ tựa vào người đàn ông.

- Nhưng đã 3 ngày rồi. Tôi phải làm sao đây? Hu...hu...hu.

Người đàn ông thở dài 1 vài giọt nước mắt chảy ra.

- Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, máu cũng đã lấy h chỉ có thể tùy ý trời thôi bà à.

“Ko! Tỉnh lại đi Thư, người ấy ko phải là mày. Mày ko hề có pame, trước đây ko, bây h ko và sau này cũng ko. Họ là pame của Dương Tuyền làm sao lại là pame mày đk”

2 người trung niên vẫn tiếp tục chủ đề về đứa con tên Hải Kỳ. Thư ko tin, nó phải bỏ tất cả.

- Các người đang nói gì vậy chứ?

Giọng nói yếu ớt của Thư vang lên khiến 2 người trung niên giật mình quay lại. 1 tia hi vọng lóe lên trong mắt người đàn bà ấy. Họ vui mừng tiến gần cô. Bà ta còn nắm tay Thư áp lên khuôn mặt mình, nước mắt nóng hổi rớt xuống trượt dài trên cánh tay Thư.

- Hải kì cuối cùng con đã tỉnh rồi.

Gì chứ? Hải kì? Cái tên ấy nghe sao xa xỉ quá. Thư giật tay ra 1 cách phũ phàng như 1 sự khẳng định cuối cùng cô ko có pame mà nếu có cũng ko phải là họ.

- Xin lỗi bà! Tôi tên Thư ko phải tên kì.

Người đàn bà đau đớn nhấc lại cho Thư nhớ cái tuổi thơ thất lạc.

- Con là con gái chúng ta. Là đứa con gái mà ta đã làm lạc ở làng trẻ trong 1 lần đến đó làm từ thiện. Khi ta quay lại tìm con thì chỉ thấy con búp bê và 1 vũng máu. Mọi ng nói con đã chết nhưng bao năm nay ta vẫn nuôi hi vọng đi tìm con.

Đầu óc Thư lại bắt đầu quay cuồng Thư đưa tay lên ôm đầu. Nhớ rồi! Chiếc xe tông phải nó vì muốn chạy tội ng đàn ông đó đã đem nó về nhà và rồi nó chẳng còn nhớ pame mình là ai. Ông ta nuôi nó xem nó như công cụ kiếm tiền mua rượu cho ông ta nhậu khi say lại đem nó ra đánh đập. Tuổi thơ của Thư là thế đấy. Làm sao cô có thể tin pame Dương Tuyền lại là pame mình. Thư lắc đầu như muốn chối bỏ tất cả.

- Ko! Tôi ko tin chỉ dựa vào việc cùng chung nhóm máu ko thể khẳng định tôi là con gái các người đk? Các người nhầm rồi.

Người đàn ông đôi mắt đỏ đục lên tiếng.

- Cái bớt trên cánh tay phải của con lúc hiến máu ta đã vô tình trông thấy.

- Chỉ là trùng hợp thôi.

- Chúng ta đã đi xét nghiệm DNA con chính là con gái chúng ta.

Thư cười nhạt.

- Vậy còn Dương Tuyền cô ta là ai?

Người đàn bà lau nước mắt giọng chùng xuống.

- Tuyền là con nuôi. Năm đó vì quá nhớ thương con nên ta đã nhận con bé làm con nuôi.

Lại 1 nụ cười đón đau hiện diện trên môi Thư. Lần đầu tiên gặp lại mẹ là những cái tát vì cô con gái nuôi lần thứ 2 là 1 nhát dao xém cướp đi tính mạng cô. Vậy có còn lần thứ 3 ko?

“Cạch” Dương Tuyền đẩy cửa bước vào theo sau còn có Lâm. Ánh mắt cô ta thờ đẫn hình như đã nghe hết mọi chuyện và dường như cũng k tin.

- Những gì pame nói là sự thật. Cô ta chính là Hải Kỳ đứa con gái thất lạc của mẹ sao? K! Con k tin ko thể nào là cô ta! Ko thể nào.

Dương Tuyền vừa nói vừa lùi lại rồi bỏ chạy khỏi căn phòng. Thư cũng ko thể chấp nhận, cô mệt mỏi nhắm mắt lại lên tiếng.

- Ra ngoài hết đi hãy để tôi yên.

Ông bà Dương ra ngoài, Lâm đứng lén lại, cậu hiểu chuyện này thật khó khăn đối với Thư. Tiến lại gần cô hơn 1 chút Lâm đưa ngón tay mảnh dẻ quệt đi hàng nước mắt đang chảy ngang 2 khóe mi. 1 sự thật đau đớn Thư mở mắt ra lạnh nhạt nhìn Lâm.

- Đi đi!

Tay Lâm bỗng khựng lại trên gương mặt Thư, 1 cảm giác hụt hẫng xen lẫn thất vọng tràn vào tim.

- Anh!

- Tôi nói là ra ngoài đi-

Thư nhẹ nhàng lên tiếng như muốn buông xuôi tất cả. Mệt mỏi lắm rồi! Thà cứ chết đi để kết thúc mọi chuyện còn hơn là đón đau thế này.

Lâm lặng lẽ xoay lưng đi. Ánh nắng tịch dương hắt vào căn phòng càng làm cho đôi mắt Thư nhòe lệ. Cô ngồi dậy nắm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn từ từ đưa vào cổ tay. Máu bắt đầu tứa ra, con dao rơi xuống đất vọng lên 1 tiếng khô khốc. Thư sợ đau, cô ko đủ tự tin để chết càng ko đủ tự tin để đối diện với sự thật nghiệt ngã này. Vậy phải làm sao đây? Trốn tiếp tục trốn. Vô ích thôi ông trời đã sắp đặt cô vào trò chơi khúc cua cuộc đời vậy thì phải chơi thôi. Đã đến lúc đưa mọi chuyện về với hồi kết.

Thư âm thầm rời khỏi bệnh viện bắt xe lên ngọn đồi gió nơi chứa đựng bao hồi ức tươi vui cùng bao giọt nước mắt. Nơi này khởi đầu cho 1 tình bạn trong sáng của Thư, Trang và Linh. Tiếp đến là nơi ươm mầm cho tình yêu đầu đời và có lẽ sẽ là nơi kết thúc cho 1 câu chuyện tình đau thương.

Thư tiến về cây cổ thụ già nằm chơ chọi trên ngọn đồi ngồi quỳ xuống lấy tay cào cấu lớp đất lên. Lâm từng nói Thư cất dấu hp ở nơi này thực sự ko sai nhưng h cô còn cất giữ cả nỗi đau trên ngọn đồi này.

Thư mãi miết đào bới khiến 10 đầu ngón tay bầm dập tứa máu. Thư từ từ nới từ dưới lòng đất lên 1 chiếc hộp bên trong là 1 sợi dây thừng giá bằng bạc của quân và chiếc nhẫn cầu hôn của Lâm. Thư sâu 2 thứ làm 1 rồi tiếp tục bước đi.

Thư trở về căn nhà nhỏ nằm trong làng trẻ. Vừa bước vào cô đã thấy tất cả mọi người ở đó có cả Lâm, Dương Tuyền và dĩ nhiên ko thiếu 2 người cha và 2 người mẹ. Cô chưa kịp định thần lại thì Dương Tuyền đã quỳ sụp dưới chân cô cầu xin.

- Em xin lỗi! Xin lỗi vì hết lần này đến lần khác làm hại chị. Xin chị hãy tha thứ cho em.

- Cô đứng lên đi! Mọi chuyện đã qua rồi có nhắc lại cũng chẳng để làm gì.

- Em!

Bà Dương đứng đứng ngăn lệ nắm lấy đôi tay bầm dập của nó chưa xót.

- Tha thứ cho em nó rồi về cùng ba má. Pamá sẽ bù đắp cho con.

Thư chẳng biết phải làm thế nào cô đưa mắt nhìn bà lão và nhận được cái gật đầu cùng nụ cười nhân từ của bà. Thư hiểu ý thở dài quay sang phía bà mẹ.

- Tha thứ thì được nhưng về thì ko.

Ông bà Dương lo lắng hỏi.

- Sao lại vậy?

Thư liếc nhìn Lâm, ánh mắt cậu trông thật buồn nhưng nó đã quyết định rồi.

- Nhà trường cử con sang ý du học. Con sẽ đi!

Lâm nghe thấy quyết định của Thư thì bỏ chạy ra ngoài. Thư đuổi theo, cô trông thấy Lâm đang ngồi tựa lưng vào 1 góc tường, nước mắt trào ra. Thư tiến lại gần ngồi cạnh Lâm tháo sợi dây truyền cùng chiếc nhẫn trên cổ xuống đặt vào lòng bàn tay Lâm.

- Trả lại anh.

- Em ko còn yêu anh nữa sao?

- Còn.

- Vậy sao em đi?

- Đi để quên anh. Nếu 5 năm sau em vẫn chưa thể quên em sẽ quay về tìm anh.

Thư nói rồi bỏ đi Lâm nói với theo.

- Anh sẽ đợi em tha thứ cho anh. Đồ ngốc! Anh yêu em.

Chập 17 Về lên tình yêu.

5 năm sau.

Vừa xuống tới sân bay Thư bỏ lại hết tất cả đồ đạc cho người trợ lí vội vàng bắt xe tới ngọn đồi gió nơi Lâm sẽ đợi cô ở đó.

5 năm qua ngọn đồi này đã thay đổi rất nhiều, nó ko chỉ là 1 màu xanh của cỏ mà đã trở thành 1 thiên đường với các loài hoa đủ màu sắc, còn có cả 1 ngôi biệt thự đẹp lộng lẫy nhưng đây vẫn là nơi chứa đựng bao hồi ức vui buồn của 1 thời trẻ bỗng bột.

Thư lặng im hồi tưởng lại tất cả rồi như chợt nhớ ra điều gì đó cô đưa mắt tìm Lâm. Anh kia rồi! Anh đang ngồi dưới gốc cây cổ thụ lâu năm, mắt hướng về phía chân trời xa thẳm.

Thư nhón gót nhẹ nhàng tiến về phía Lâm đưa đôi bàn tay ra và nói.

“Hãy nắm tay em! Em sẽ chỉ cho anh hp”

Lâm bất ngờ nhìn cô chăm chăm rồi bất chợt nắm lấy tay Thư kéo cô ngã vào lòng mình mà siết thật chặt.

- Thư cuối cùng em đã về. Đừng rời xa anh nữa nhé. Chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng hp trên ngọn đồi này em có đồng ý ko?

Thư mỉm cười hp.

- Em đồng ý! Đồng ý nắm tay anh đi nốt quãng đời còn lại. Yêu anh nhiều.

Ở đâu đó bạn có nghe thấy ko? Tiếng gió đã mang theo lời chúc phúc tốt đẹp nhất từ thượng đế đến với những trái tim biết yêu thương.

Ngoại truyện: truyện kể về 3 bà nội trợ đang ngồi buồn đưa lê bán dưa chuột nói xấu chồng.

- Hàiz bà ko biết đó thôi ông Lâm nhà tao khi ngủ có cái tật xấu là mơ ngủ nói nhảm kinh khủng luôn- Bà nội trợ Kim Thư khởi xướng cho việc đim hàng trống.

Trang nhấp ly càfe xua xua tay.

- Chưa bằng ông Thắng nhà tao khi say mầy biết ông làm gì ko? Ngồi hát vu vơ như 1 thằng bệnh.

hahahahaha Linh phá ra cười 2 thằng ck của 2 con bạn mà nói rằng.

- Hóa ra Nam của tao là nhất - thử dài 1 cái rồi nói tiếp- chỉ mỗi có cái tật khi ngủ ngáy rõ to.

hahahahahaha

Lần này thì cả 3 phá ra cười tiếp tục blô...bla về tật xấu của những ông trống. 6 đứa con thơ đứng ngoài cửa phòng cười khúc khích rồi cùng đồng thanh hét lớn.

- Về chúng mình méc ba. hahaha

Tiêu ơy.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-nam-tay-toi-toi-se-cho-cau-hanh-phuc>